

Dokument nr. 15:9

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1201 – 1350

11. april – 9. mai 2012

Innhold

Spørsmål	Side
1201. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. politidekning, besvart av justis- og beredskapsministeren	13
1202. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. brann, besvart av justis- og beredskapsministeren	14
1203. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. utredning om organisering av ansvar for samfunnssikkerhet og beredskap, besvart av justis- og beredskapsministeren	14
1204. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. strekningen Ålgård - Søgne, besvart av samferdselsministeren	15
1205. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. vedlikehold av hytter, besvart av miljøvernministeren	16
1206. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. Forsvarsdepartementets regnskapsføring, besvart av forsvarsministeren	16
1207. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. dyrevernsak i Troms, besvart av landbruks- og matministeren	21
1208. Fra stortingsrepresentant Michael Tetzschner, vedr. offentlige svartidsgarantier, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	21
1209. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. ulovlige asylsøkere, besvart av justis- og beredskapsministeren	22
1210. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. evaluering av politiets ressursfordelingsmodell, besvart av justis- og beredskapsministeren	23
1211. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. satsingen på skolebibliotek, besvart av kunnskapsministeren	24
1212. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. D-nummer, besvart av finansministeren	25
1213. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. MINURSO-operasjonen i okkuperte Vest-Sahara, besvart av utenriksministeren	26
1214. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. bemanningen ved Troms Politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	27
1215. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. merverdiavgift og engangsavgiften på personbil, besvart av finansministeren	28
1216. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. UD og martinesaken, besvart av utenriksministeren	28
1217. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. langtidsproposisjonen for Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	29

	Side
1218. Spørsmålet ble trukket	29
1219. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. stengte veier etter ulykker, besvart av justis- og beredskapsministeren	30
1220. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. typegodkjenningsordning for kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	31
1221. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. veibevilgningene, besvart av finansministeren	32
1222. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. distriktsrettete såkornsfond, besvart av finansministeren	32
1223. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kommuner som går med underskudd, besvart av kommunal- og regionalministeren	33
1224. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. grasrotandelen, besvart av kulturministeren	34
1225. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. Kaasa-utvalget, besvart av arbeidsministeren	34
1226. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. hviletidsbestemmelsene for yrkessjåfører, besvart av samferdselsministeren	35
1227. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ombygging av biler til gassdrift, besvart av samferdselsministeren	36
1228. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. blyfri ammunisjon, besvart av forsvarsministeren	37
1229. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. privatbil til kjøring i næringsvirksomhet, besvart av finansministeren	37
1230. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. Bacalhau, besvart av fiskeri- og kystministeren	39
1231. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. kriteriene for å få bevilget uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	39
1232. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veisalt, besvart av samferdselsministeren	40
1233. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. HK-avgiften for båtmotor, besvart av finansministeren	41
1234. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. Svarhalespoven, besvart av miljøvernministeren	42
1235. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. minoritetshelse, besvart av helse- og omsorgsministeren	42
1236. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. museumsrefomen, besvart av kulturministeren	43
1237. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. stormen "Dagmar" julen 2011, besvart av olje- og energiministeren	45
1238. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. domstol, besvart av justis- og beredskapsministeren	45
1239. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. arbeidstillatelse for ingeniører og spesialister, besvart av justis- og beredskapsministeren	46
1240. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. ambulansetjenesteutdanning, besvart av kunnskapsministeren	47
1241. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. rushtidsavgift, besvart av samferdselsministeren	47

1242.	Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. orkanen "Dagmar" på Nordvestlandet natta til 1. juledag 2011, besvart av fiskeri- og kystministeren	49
1243.	Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. kreftmedisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	49
1244.	Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. uttak av kontanter i bankfilialer, besvart av finansministeren	50
1245.	Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. å stenge Andøya Lufthavn og beredskapen ved Andøya Flystasjon om natten, besvart av forsvarsministeren	51
1246.	Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. vold, besvart av justis- og beredskapsministeren	52
1247.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. ivaretagelse av kystledhyttene, besvart av miljøvernministeren	53
1248.	Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. voldsofre, besvart av justis- og beredskapsministeren	54
1249.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. legers og ambassadepersonells eventuelle straffansvar, besvart av justis- og beredskapsministeren	55
1250.	Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. åpning av nasjonalparken i Ljørdalen, besvart av miljøvernministeren	55
1251.	Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteamnesti, besvart av finansministeren	56
1252.	Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. elektronisk innrapportering til Nav, besvart av arbeidsministeren	57
1253.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kontroll av mattilsynet, besvart av landbruks- og matministeren	58
1254.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. hyttene i Kvænangen, besvart av olje- og energiministeren	58
1255.	Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. kontroll av bremsar på kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	59
1256.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. varslingsrutiner i staten, besvart av justis- og beredskapsministeren	60
1257.	Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sykehjem, bokollektiv, omsorgsbolig, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
1258.	Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. tidlig ultralyd, besvart av helse- og omsorgsministeren	62
1259.	Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. avgiftspolitikken, besvart av finansministeren	62
1260.	Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. villaks, besvart av miljøvernministeren	63
1261.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. trasévalg for Vestfoldbanen, besvart av samferdselsministeren	64
1262.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. lokale rushtidsrabatt-prosjekter, besvart av samferdselsministeren	64
1263.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tomtefeste og eiendomsskatt, besvart av finansministeren	65

1264.	Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. hemmeligholdelse av rapporter av Fiskeridirektoratet, besvart av fiskeri- og kystministeren	66
1265.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. bompengeselskapenes faktureringsrutiner, besvart av samferdselsministeren	67
1266.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. statsrådets tre viktigste satsningsområder, besvart av miljøvernministeren	68
1267.	Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. anbudskonkurranse, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	68
1268.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. vertskommunetilskot, besvart av helse- og omsorgsministeren	69
1269.	Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. støtte til Toppidrettsgymnaset i Skien, besvart av kunnskapsministeren	70
1270.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. bruken av bedehus til begravelser, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	71
1271.	Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. hjelp av skattekontor, besvart av finansministeren	72
1272.	Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. rentekompensasjonsmidler til investeringer på fylkesvegnettet, besvart av samferdselsministeren	73
1273.	Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. boplikt til embetsbolig, besvart av finansministeren	73
1274.	Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Nærings-Ph.D.-ordningen, besvart av kunnskapsministeren	74
1275.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. forskjellsbehandling av bønder, besvart av landbruks- og matministeren	75
1276.	Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. investeringstilskudd til sykehjemsplasser og omsorgsboliger, besvart av helse- og omsorgsministeren	76
1277.	Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. reisestipend ved utenlandsstudier, besvart av kunnskapsministeren	78
1278.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. motorferdsel på bar eller snødekt mark, besvart av miljøvernministeren	79
1279.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. nasjonalparken på Hvaler, besvart av miljøvernministeren	79
1280.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Bjørnfjell tollstasjon, besvart av finansministeren	80
1281.	Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. eiendomsskatt av festede tomter, besvart av finansministeren	81
1282.	Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. freds- og forsoningsarbeid mellom Sør-Sudan og Sudan, besvart av utenriksministeren	82
1283.	Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. dialog om menneskerettigheter, besvart av utenriksministeren	83
1284.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. lokalsjukehuset på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	84

	Side
1285. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. lakselustallene i Finnmark, besvart av fiskeri- og kystministeren	85
1286. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovviltforliket, besvart av miljøvernministeren	86
1287. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. uttalelser fra fylkesmann, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	87
1288. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. topp transportnett, besvart av samferdselsministeren	88
1289. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ulovlig kabotasje, besvart av samferdselsministeren	88
1290. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. situasjonen for eritreere i Norge, besvart av utenriksministeren	89
1291. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. anleggsarbeid, besvart av samferdselsministeren	90
1292. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. veibruksavgift på bensindrevne båter, besvart av finansministeren	90
1293. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. ulykkesstatistikk for tyngre kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	91
1294. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ordningen med kjønnskvoltering i ASA-styrer, besvart av nærings- og handelsministeren	92
1295. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Ahmadiyya-retningen innenfor islam, besvart av utenriksministeren	93
1296. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. kompensasjon for merverdiavgift, besvart av finansministeren	94
1297. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. å finne behandling og bakgrunn for ME, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
1298. Spørsmålet ble trukket	97
1299. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. reservasjonsrett for fastleger, besvart av helse- og omsorgsministeren	97
1300. Spørsmålet ble trukket	98
1301. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. innføring og drifting av tidlig ultralyd til alle, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
1302. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. tvister tilknyttet barnefordelingssaker, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	99
1303. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. samværsrett etter overgrep mot barn, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	100
1304. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. en parasitt som heter Linguatual serrorata, besvart av landbruks- og matministeren	101
1305. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. førerkort på mopedbil, besvart av samferdselsministeren	102
1306. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. triksing med ventelister på sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	103

	Side
1307. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. nasjonale hesteraser, besvart av landbruks- og matministeren	104
1308. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. jagerfly og dollarkurs, besvart av finansministeren	105
1309. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Forskningsfondet, besvart av finansministeren	106
1310. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. øyremerking av midlar til drift av eldreomsorg, besvart av helse- og omsorgsministeren	107
1311. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. ferdselsplaner for snøscooterkjøring i Telemark, besvart av miljøvernministeren	108
1312. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. dyretragedie i Troms, besvart av landbruks- og matministeren	108
1313. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. veterandag 8. mai, besvart av forsvarsministeren	109
1314. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. brudd på menneskerettighetene for religiøse minoriteter i Tyrkia, besvart av utenriksministeren	110
1315. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. utflagging av arbeidsplasser i norsk luftfart, besvart av finansministeren	111
1316. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. en redningsaksjon fra Svalbard til Lockwood Island, besvart av justis- og beredskapsministeren	112
1317. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. Opplysningsvesenets fond, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	113
1318. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. villaksbestand, besvart av fiskeri- og kystministeren	114
1319. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. kulturminner, besvart av miljøvernministeren	115
1320. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. hjemmetjenestens biler i Tromsø kommune, besvart av samferdselsministeren	116
1321. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. kraftlinje mellom Hammerfest og Ofoten, besvart av finansministeren	116
1322. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. konsesjonen til "Båtsfjord" F-117-VS, besvart av fiskeri- og kystministeren	117
1323. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. elektriske båtmotorer, besvart av miljøvernministeren	118
1324. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. personer med hjerte/kar-sykdommer og opplæring for å få sertifikat for busskjøring, besvart av arbeidsministeren	118
1325. Fra stortingsrepresentant Filip Rygg, vedr. innsigelsesordningen, besvart av miljøvernministeren	119
1326. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. arbeidstillatelse, besvart av arbeidsministeren	120
1327. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. livskvalitetsverdier i indikatorene for såkalt bærekraftig utvikling i Nasjonalbudsjettet, besvart av finansministeren	121

	Side
1328. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. meldingen fra regjeringen om idrettspolitikk, besvart av kulturministeren	122
1329. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. luftfuktighet i Nationalgalleriet, besvart av kulturministeren	122
1330. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. utdanningskrav til prester og religiøse ledere, besvart av arbeidsministeren	123
1331. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. klimameldingen for energieffektivisering i eksisterende bygg, besvart av olje- og energiministeren	124
1332. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. bygningstandard, besvart av olje- og energiministeren	125
1333. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. forholdet til Kina, besvart av utenriksministeren	125
1334. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. turisttrafikk i Arktis, besvart av utenriksministeren	126
1335. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. strålebehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	127
1336. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tomtefeste og eiendomsskatt, besvart av finansministeren	128
1337. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bilforsikring - firmabil, besvart av samferdselsministeren	129
1338. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nødnett, besvart av justis- og beredskapsministeren	130
1339. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Oljefondet og kalkulasjonsrenten, besvart av finansministeren	131
1340. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. evalueringsrapporten vedrørende narkotikaprogram med domstolskontroll, besvart av justis- og beredskapsministeren	131
1341. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. oppsplittingen av Barnesenteret ved Ullevål, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
1342. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. flytting av veterinærhøyskolen fra Oslo til Ås, besvart av kunnskapsministeren	134
1343. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. jervetelling, besvart av miljøvernministeren	135
1344. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. norsk kunnskaper hos barnehageansatte, besvart av kunnskapsministeren	136
1345. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Statens havarikommisjon for transport, besvart av samferdselsministeren	137
1346. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Raumabanen, besvart av samferdselsministeren	137
1347. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. Flåten-saken, besvart av helse- og omsorgsministeren	138
1348. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Stabbursdalen nasjonalpark, besvart av miljøvernministeren	139

	Side
1349. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. effektivisere diagnostiseringen av kreftpasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	140
1350. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. fellesprosjektet E6-Dovrebanen, besvart av samferdselsministeren	141

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1201 - 1350) for sesjonen 2011-2012.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	1296
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1238
Bakke-Jensen, Frank (H)	1230, 1260, 1318, 1322
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1330
Bredvold, Per Roar (FrP)	1237, 1291, 1323
Dåvøy, Laila (KrF)	1235, 1258, 1297, 1299, 1341, 1349
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1272, 1285, 1333
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1201, 1316
Eriksen, Dagrún (KrF)	1211
Eriksson, Robert (FrP)	1278
Flåtten, Svein (H)	1261
Foss, Per-Kristian (H)	1212
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1293, 1348
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1255
Graham, Sylvi (H)	1225, 1328
Grande, Trine Skei (V)	1256, 1263, 1307, 1336, 1340
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1331, 1332
Gundersen, Gunnar (H)	1229, 1250, 1286, 1319
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1243, 1324
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1223, 1224, 1267, 1276, 1310, 1313
Halleraker, Øyvind (H)	1262
Hansen, Svein Roald (A)	1317
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1344
Helleland, Trond (H)	1209
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1247, 1266, 1301
Hoksrud, Bård (FrP)	1219, 1220, 1226, 1227, 1288, 1305, 1337,
Horne, Solveig (FrP)	1302, 1303
Høglund, Morten (FrP)	1334
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1203, 1282, 1314, 1327
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1249
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1217, 1231, 1269, 1290, 1311, 1315
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	1239
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	1347
Korsberg, Øyvind (FrP)	1205, 1214, 1254, 1320
Kristiansen, Ivar (H)	1244, 1245
Lien, Tord (FrP)	1274, 1277, 1326
Lødemel, Bjørn (H)	1242
Meling, Siri A. (H)	1234
Michaelsen, Åse (FrP)	1216, 1248
Myrli, Sverre (A)	1206
Nesvik, Harald T. (FrP)	1257, 1264, 1294
Pollestad, Geir (Sp)	1204

Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1270
Rygg, Filip (KrF)	1325
Rytman, Jørund (FrP)	1252
Sanner, Jan Tore (H)	1273, 1283
Schou, Ingjerd (H)	1279
Sjøli, Sonja Irene (H)	1350
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1221, 1222, 1259, 1308, 1309, 1339
Sortevik, Arne (FrP)	1232, 1241, 1289, 1345
Starheim, Åge (FrP)	1268, 1284
Svendsen, Kenneth (FrP)	1215, 1233, 1281, 1292, 1321, 1343
Syversen, Hans Olav (KrF)	1265, 1295, 1342
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1228
Tenden, Borghild (V)	1210, 1213, 1271, 1306, 1335, 1346
Tetzschner, Michael (H)	1208
Thomsen, Ib (FrP)	1236, 1329
Thorsen, Bente (FrP)	1240
Trældal, Torgeir (FrP)	1202, 1207, 1253, 1275, 1280, 1312, 1304
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1251
Werp, Anders B. (H)	1246
Åmland, Torkil (FrP)	1287

Dokument nr. 15:9

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 20. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«For kort tid siden hadde NRK Nordland en sak om at politimesteren i Midtre Hålogaland skulle kutte 20 stillinger for å frigjøre midler til investeringer. All den tid dette området allerede har lav politidekning er dette et dårlig tiltak.

Mitt spørsmål til justisministeren er derfor om dagens rammer som tildeles de forskjellige politimesterne er så lave at man må holde stillinger vakanter for å ha økonomisk fribord til å gjennomføre nødvendige investeringer, eller dreier det seg om manglende styring fra politimesteren i dette området sin side?»

BEGRUNNELSE:

I mitt forrige spørsmål om dette politidistriktet tok jeg opp ansettelse av lensmann i Lødingen, og jeg har i ettertid gratulert justisministeren med et svært klart svar som ikke var til å misforstå. Likevel er faktum det at det fortsatt ikke er en fungerende lensmann i Lødingen. Ser man det spørsmålet i sammenheng med dette spørsmålet må det være tillatt å undre seg over prioriteringene og holdningen til politimesteren i dette området. Jeg ser derfor frem til og håper på et like direkte svar denne gang som sist.

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Ellingsen er forelagt Politidirektoratet, som opplyser at Midtre

Hålogaland politidistrikt har en dekningsgrad for antall polititjenestemannsstillinger på 1,56. Gjennomsnitt for landet er 1,48 pr. 31.12.2011. I perioden 2008 til 2012 har Midtre Hålogaland politidistrikt økt bemanningen med 17 årsverk, budsjettmessig tildeling fra Politidirektoratet har i perioden vært 10 årsverk.

Politidistriktet står overfor store investeringsbehov, noe som betinger en streng økonomistyring og en god balanse mellom drifts- og investeringsutgifter. Innenfor det enkelte politidistrikt er politimesteren ansvarlig for en balansert ressursfordeling som ivaretar lokalbefolkningens behov for polititjenester på en best mulig måte.

Politidistriktet tildeles årlig en budsjetttramme på bakgrunn av statsbudsjettet, og politimesteren forventes å anvende ressursene på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig resultat i tråd med omforent målstruktur basert på det årlige drøftingsmøtet mellom politidistriktet og Politidirektoratet.

Det er politimesterens ansvar å disponere tildelte resurser slik at det sikres god oppgaveløsning gjennom hele året. Jeg har tillit til at politimesterens disponering av ressursene gir en tilfredsstillende polititjeneste i hele distriktet.

Når det gjelder ansettelse av lensmann i Lødingen, så opplyser Politidirektoratet at stillingen har vært utlyst. Det lyktes ikke å få tilsatt kvalifisert søker. Stillingen vil derfor bli utlyst på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1202**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om denne argumentasjonen ligger innenfor lovens intensjon, og skal ROS- analyse og brandokumentasjon basere seg på budsjettvedtak og ikke omvendt?»

BEGRUNNELSE:

Narvik kommune ønsker å delegere all sin myndighet etter lov om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlige stoffer og om brannvesenets redningsoppgaver av 14. juni 2002 til Ofoten Interkommunale Brann og Redningsvesen IKS. I saksutredningen heter det:

"Narvik bystyre vedtok i 2011 en minimumsordning for brannvesenet basert på ROS- analyse. Driften ble i budsjettssammenheng videreført med døgnkase- nert mannskaper på beredskapsvakt. Rådmannen ser det som mest hensiktsmessig at selskapet selv vedtar brannordningen ut fra det budsjettet Bystyret til en hver tid vedtar for selskapet. Det blir da opp til selska- pet selv å drifte iht. budsjett og innenfor lover og for- skrifter. Dokumentasjon av brannvesenet og planer for brannvernarbeidet bør allikevel forelegges Narvik bystyre som orienteringssaker."

Svar:

Det er kommunen som er ansvarlig for å organi- sere brannvernet innenfor de mulighetene som ligger i gjeldende regelverk. Dette gjelder selv om kommunen har satt ut oppgaven til et interkommunalt sel- skap. Narvik kommune har således ansvar for å sørge for at kommunens plikter etter brann- og eksplo- sjonsvernloven med tilhørende forskrifter etterleves.

Kommunens brannvesen skal etableres og doku- menteres med grunnlag i lokale risiko- og sårbarhets- analyser. Regelverket stiller i tillegg minimumskrav til brannberedskap. Kommunen plikter å dokumente- re at minimumskrav i regelverket er tilfredsstilt, og at risiko- og sårbarhetsanalysen for kommunen ikke krever ytterligere beredskap.

En kommune kan ikke være sikker på at den opp- fyller sine lovpålagte oppgaver i henhold til brann- og eksplosjonsvernloven med forskrifter dersom den pålegger et interkommunalt brann- og redningsvesen å selv vedta brannordningen ut fra det budsjett Bysty- ret til enhver tid vedtar for selskapet. Resultatet kan i verste fall bli at budsjettet ikke gjør det mulig for det interkommunale selskapet å ivareta brannvesenopp- gavene på vegne av kommunen innenfor lovens ram- mer.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 19. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Justisdepartementet mottok i januar i år en ut- redning om organisering av ansvar for samfunns- sikkerhet og beredskap.

Hvordan er høringen om rapporten lagt opp, hva er fremdriften i behandlingen, og hvordan vil spørs- målet om eventuelle endringer bli fremlagt for Stor- tinget?»

Svar:

Jeg antar at stortingsrepresentant Dagfinn Høy- bråten sikter til rapporten fra en hurtigarbeidende

gruppe som ble nedsatt av meg for å gjennomgå de- partementets sikkerhets og beredskapsoppgaver. Jeg viste også til arbeidsgruppen i mitt svar av 22. desem- ber til Den særskilte komité. Arbeidsgruppen leverte sin rapport til meg 31. januar 2012.

Arbeidsgruppen har foreslått flere tiltak som kan grupperes innenfor tre hovedtemaer:

- Styrket samordning av arbeidet med samfunns- sikkerhet og beredskap
- Styrket evne til krisehåndtering
- Organisering av departementet

Rapporten fra arbeidsgruppen er offentlig, men er i sin form å anse som en intern rapport som grunnlag for videre saksforberedelse i departementet. Det er således ikke lagt opp til å sende rapporten på høring. Jeg har gått nøye gjennom de tiltakene som arbeidsgruppen foreslår. Enkelte av tiltakene som faller inn under Justisdepartementets ansvarsområde vil bli

iverksatt raskt, mens andre tiltak krever ytterligere utredninger eller drøfting med andre berørte departementer. Jeg tar sikte på en nærmere orientering om departementets oppfølging av rapporten i den varslede meldingen til Stortinget om samfunnssikkerhet. Tiltak med bevilgningsmessige konsekvenser vil bli forelagt Stortinget på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1204

Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 24. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I konseptvalgutredningen for strekningen Ålgård - Søgne legges det til grunn at utbygging av firefeltsveg E39 på strekningen vil gi en nedgang i antall drepte med kun 27 %.

Stemmer disse tallene, og i tilfelle ja, hvorfor vil ikke en møtefri vei gi større nedgang i antall drepte?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge konseptvalgutredningen (KVU Søgne - Ålgård) ble i tiårsperioden januar 2001 til november 2010 51 personer drept på strekningen. Hele 39 av disse omkom i møteulykker. I samme periode ble 101 personer hardt skadd, derav 68 i møteulykker.

Erfaringer fra steder på E39/E18 mellom Stavanger og Oslo der det er bygget ny vei kan tyde på en betydelig større reduksjon i antallet drepte og hardt skadde enn det som legges til grunn for strekningen Ålgård - Søgne.

En justering av tallene for antall drepte og hardt skadde vil også påvirke den beregnede samfunnsøkonomiske nytten av å bygge ny vei med midtdeler/firefelt.

Svar:

Beregning av forventet ulykkesreduksjon ved utbygging av en vegstrekning er basert på forskjellen mellom data om faktiske ulykker på den aktuelle strekningen og erfaringsdata fra strekninger med tilsvarende standard som den som planlegges.

Opplysningene om forventet ulykkesreduksjon i KVU-rapporten er dessverre presentert på en måte som er egnet til misforståelser. Det er foretatt transportmodellberegninger med en delområdemodell for Agder og Rogaland, og ulykkesreduksjonen på E39 mellom Søgne og Ålgård er blitt presentert som en prosentandel av samtlige ulykker på samtlige veger som omfattes av modellen. Den prosentvise reduksjonen er derfor vesentlig høyere enn det som presenteres i KVU-rapporten. Med møtefri veg på hele strekningen Søgne – Ålgård, evt. med unntak av i noen få lavtrafikkerte tunneler, er reduksjonen i antall drepte svært grovt anslått til i størrelsesorden 80 pst., mens reduksjonen i antall hardt skadde anslås til i størrelsesorden 50 pst.

SPØRSMÅL NR. 1205**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 19. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Viser til Fremtid i Nord 10. april, der det fremkommer at det ikke lenger gis anledning fra NVE til å kjøre ved, verktøy, materialer eller annet utstyr til hytter som er eiet av kommunen og et andelslag. Hyttene er gamle og trenger mye vedlikehold og har også historisk stor verdi da de ikke ble brent ned under krigen. Hyttene har stor betydning for innbyggerne i kommunen og er også til utleie.

Hva vil statsråden bidra med for å finne en løsning som sikrer transport av nødvendig utstyr til disse hyttene?»

Svar:

Først vil eg få seie at det ikkje er eg som har ansvar for NVE, men min kollega olje- og energiminister Ola Borten Moe. Når det gjeld spørsmål knytt til NVE, er han den rette til å svare på desse. Ut frå den informasjonen eg har om saka, gjeld spørsmålet ei hytte som er eigd av Statskog, og som så vidt ligg innanfor grensa til verneområdet for Kvænangsbotn landskapsvernområde, som vart oppretta vinteren 2011. Ei lokal velforeining har hatt driftsavtale for hytta med Statskog. Eg har forstått at det er slik at foreininga tidlegare har fått løyve frå NVE til bruke anleggsvegen inn til Kvænangsbotn kraftverk for å

køyre inn ved og utstyr inn om sommaren, legge veden og utstyret att ved vegen, og når vinteren kjem, frakte det vidare inn til hytta med snøskuter etter dispensasjon frå kommunen.

Ut i frå spørsmålet legg eg til grunn at foreininga ikkje lengre får løyve frå NVE til å nytte anleggsvegen. Eg har òg fått vite frå Statskog at det ikkje lengre føreligg nokon gyldig driftsavtale med velforeininga om hytta. Slik eg har forstått har Alta kommune blant anna av den grunn ikkje handsama ein søknad frå velforeininga om dispensasjon til køyring utanfor open løype for å nå fram til hytta.

Eg kjenner ikkje bakgrunnen for NVE sitt avslag. Som nemnt, høyrer ikkje dette under mitt ansvarsområde som miljøvernminister. Det gjer heller ikkje usemja mellom Statskog og velforeininga.

Ut frå den informasjonen eg har om saka, kan eg ikkje sjå at vanskan som velforeininga hittil hevdar å ha møtt, er eit resultat av at hytta ligg i eit landskapsvernområde.

Generelt vil eg òg leggje til at eg er kjend med at forvaltningsstyresmaktene for verneområda i Troms er i dialog med Statskog med mål om å bli einige om prinsipp og retningsliner for transport til Statskogs hus og hytter som ligg i verneområda.

SPØRSMÅL NR. 1206**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 19. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Under Stortingets behandling av forsvarsbudsjettet for 2012, den 13. desember i fjor, ble det reist spørsmål om Forsvarsdepartementets regnskapsføring av gevinster fra det interne effektiviseringsarbeidet i Forsvaret. Vi ser at forslag til ny langtidsplan også legger opp til videre interneffektivisering estimert til minimum 160 mill. kroner årlig.

Kan forsvarsministeren dokumentere effektene og regnskapsføringen som foreligger på dette området for inneværende langtidsperiode?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets presidentskap av 12. april 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Sverre Myrli om effektene og regnskapsføring av interneffektivisering i Forsvaret for inneværende langtidsperiode.

Bakgrunn

Forsvaret har definert interneffektivisering som «opprettholdelse eller økt struktur, virksomhet (akti-

vitet) eller nytte, med samme eller lavere økonomisk tildeling». I perioden 2009–2012 skal Forsvaret effektivisere ulike interne prosesser tilsvarende et krav på 668 mill. 2012-kroner (600 mill. 2008-kroner) ved utgangen av 2012, jf. Innst. S. nr. 318 (2007–2008), til St.prp. nr. 48 (2007–2008). Interneffektiviserings tiltakene skal være dokumenterbare og gi varig effekt.

Interneffektiviseringstiltak

Forsvarets interneffektiviseringsregnskap består både av fellestiltak, som gjennomføres på tvers av Forsvarets kapitler, og lokale effektiviseringstiltak som gjennomføres ved den enkelte driftsenhet i Forsvaret (DIF). Eksempler på fellestiltak er ENØK/Energiledelse og nye rammeavtaler, mens tiltak ved den enkelte DIF kan være optimalisering av drift og bruk av administrative kjøretøy samt reduksjon i reisevirksomhet.

Status i arbeidet med interneffektivisering

Rapportert resultat for årene 2009, 2010 og 2011 viser at det er realisert effektiviseringstiltak tilsvarende en verdi på 575 mill. 2012-kroner. For 2012 er det identifisert og realisert en rekke tiltak, herunder videreføring av energiledelse samt ytterligere effek-

tivisering av bruken av administrative kjøretøy. De endelige effektene av tiltakene gjeldende for 2012 foreligger ikke før regnskapsavslutning og regnskapsanalyser er gjennomført.

Resultatet for 2009, 2010 og 2011, samt prognose for det siste året i langtidsperioden, viser at Forsvaret er på god vei til å innfri gjeldende krav til interneffektivisering for perioden 2009–2012. Frigjorte midler går til å styrke prioriterte satsninger i innværende langtidsplan, som forutsatt.

År	Effekt (mill. 2012-kr)
2009	164
2010	307
2011	104
2012	167
sum	742

Interneffektivisering: Resultat 2009,2010 og 2011 samt prognose 2012 (kursiv)

Vedlegg A viser de konkrete interneffektiviseringstiltakene, med tilhørende effekt, som Forsvaret har rapportert som realisert i 2009, 2010 og 2011.

Vedlegg til svar:

Vedlegg A

Realiserte interneffektiviseringstiltak og effekt (mill. 2012-kr) for 2009, 2010 og 2011. Fellestiltak er anmerket som (F) og lokale tiltak er anmerket som (L)

År	Type tiltak	Effektiviseringstiltak	Effekt
2009	F	Konvertering til egne årsverk FLO/Østerdalen	2,2
	F	Rammeavtaler flyreiser	42,0
	F	Rammeavtaler telefoni	32,7
	F	Rammeavtaler vask og søm	7,6
	F	ENØK/Energiledelse	16,0
	F	Bedre utnyttelse av lufttransport til operasjonsområde	8,3
	L	Tiltak innenfor reisevirksomhet i ETJ	5,3
	L	Effektivisering av reise og kursvirksomhet i Hæren	17,5
	L	Reduksjon av materiell i daglig bruk	3,5
	L	Sentralisert trening	0,3
	L	Sentralisering av områdelager	0,3
	L	Felles transport til trening	0,3
	L	Lavere husleie gjennom flytting av virksomhet	0,4
	L	Reduserte EBA kostnader HV-14	0,3
	L	Effektivisering av kurser ved HVSKS	1,4
	L	Effektivisering av innkallingsprosessen for elever til kurs ved HVSKS	1,2
	L	Redusert EBA HV-11	0,4
	L	Omorganisering av styrkestrukturen i HV	1,9

År	Type tiltak	Effektiviseringstiltak	Effekt
	L	Reduserte EBA kostnader HV-12	0,7
	L	Utvidet bruk av navigasjonssimulator	4,3
	L	Samlokalisering av befalsskole- og krigsskoleutdanning i Sjøforsvaret	0,3
	L	Drivstoffreduserende tiltak	8,2
	L	Økt utnyttelsesgrad Sjøforsvarets klesbokmidler	7,5
	L	Omorganisering av P&J virksomheten i Sjøforsvaret	0,7
Sum effekt IE-tiltak 2009			163,73

År	Type tiltak	Effektiviseringstiltak	Effekt
2010	F	Økt antall og bruk av rammeavtaler gjennom NAMSA	5,92
	F	Konvertering til egne årsverk FLO/FRAM	1,78
	F	Reduksjon i bruk av eksterne konsulenter i avdeling Pre-prosjekt i FLO I	12,69
	F	Rammeavtale flyreiser	27,90
	F	Rammeavtale på ferskt brød og bakerverer	3,18
	F	Rammeavtale for frukt og grønnsaker til Forsvarets kjøkken	15,30
	F	Ny rammeavtale på leiebil	3,85
	F	Rammeavtale for innenlands godstransport	6,15
	F	Ny telefoniavtale, utland	2,80
	F	Reparasjon av komponenter, flymotor	8,30
	F	Ny driftsavtale for kantiner i Forsvaret	8,39
	F	Soldathåndboka på internett	0,42
	F	Bedre avtale på medieovervåkingsverktøyet til Forsvaret	0,52
	F	ENØK/Energiledelse	41,54
	F	Bedre utnyttelse av lufttransport til operasjonsområde	9,44
	F	Endret bruk av porto ved forsendelse av daglig post, innkallinger o.l.	1,05
	F	Utrangering av EBA i LTP	37,48
	F	Reduksjon i portoutgifter ved samdistribusjon av Soldatnytt	0,05
	F	Samdistribusjon av Medlemskontakt	0,26
	L	Optimalisere forvaltning og drift av administrative kjøretøy	12,60
	L	Tiltak gjennomført i ETJ	8,39
	L	Sammenslåing av bibliotekene ved IFS og FHS	0,10
	L	Kutt av IT-konsulent ved IFS og overgang til fullverdig tjenester fra FLO IKT	0,23
	L	Årlig gjennomgang av FISBasis klienter for redusert abonnementskostnad ...	0,09
	L	Nedleggelse av VO-kontor Værnes	1,73
	L	Redusert kurstid på FHS Sjefskurs	1,03
	L	Endre transportsystem for bøker til og fra Forsvarets høgskoles bibliotek	0,14
	L	Erstatte innleid medisinsk fagpersonell med fast ansatte	3,30
	L	Tungt materiell midlertidig ikke i drift og redusert materiell i daglig drift	4,94
	L	Effektivisering av reise og kursvirksomhet i Hæren	33,78
	L	Økt fokus på 1. linjes vedlikehold for å redusere behov for verkstedtimer	0,89
	L	Reduksjon av EBA ved HV-02	0,02
	L	Reduksjon av administrative dager ved HV-05	0,51
	L	Sikring av riktig personell i områdestrukturen i HV-11	0,13
	L	Innføring av automatisert adgangskontroll på Værnes erst. for V&S-styrke ..	3,47

År	Type tiltak	Effektiviseringstiltak	Effekt
	L	Etablering av e-læringskurs ved HVSKS for grunnkurs lederskap	0,18
	L	Samkjøring av oppkledning og opptak ved HV-01	0,99
	L	Sentralisert trening ved HV-01	0,15
	L	Reduksjon av områdestrukturen i Heimevernet - Heimevernsstaben	0,79
	L	Kostnadsdeling flyplassdrift - AVINOR AS	20,98
	L	Kostnadsdeling flyplassdrift - RSL AS	9,46
	L	Reduksjon i reisevirksomhet i Luftforsvaret	2,99
	L	Endring av turnus BRP tjenesten i Luftforsvaret	1,49
	L	Samlokalisering av befalsskole- og krigsskoleutdanning i Sjøforsvaret	0,73
	L	Drivstoffreduserende tiltak	3,90
	L	Reforhandling e-SAF avtale	5,98
	L	Reforhandling av kontormaskin avtale INI Stab	0,13
	L	Reforhandling kaffe avtale INI Stab	0,02
	L	Justering av mobildata avtale INI Stab	0,04
	L	Avtale om outsourcing av elektroniske og fysiske sikringsanlegg	1,25
		Sum effekt IE-tiltak 2010	307,48
2011	F	Konvertering til egne årsverk FLO/S/Maritime	0,87
	F	Konvertering til egne årsverk FLO/F/FRAM	2,20
	F	Konvertering av innleide åreverk til faste årsverk i FLO	4,14
	F	Økt antall og bruk av rammeavtaler gjennom NAMSA	1,19
	F	Rammeavtale for kontraktsmøbler	0,08
	F	Rammeavtale for grossistvarer, meierivarer og kjøttvarer	1,11
	F	Rammeavtale skipshandel (offshore)	0,88
	F	Rammeavtale på ferskt brød og bakervarer	0,62
	F	Rammeavtale for vikartjenester	1,40
	F	Rammeavtale på føreropplæring (FRAM-10-0001-00)	0,26
	F	Styrking av UVB oppbemanning av Prosjekt 6345	0,15
	F	Rammeavtale skotøy	0,70
	F	Ny rammeavtale hotellovernatting	1,06
	F	ENØK/Energiledelse	4,09
	F	Bedre utnyttelse av luftransport til operasjonsområde	3,52
	L	Reduksjon av reisekostnader ved Forsvarets operative hovedkvarter	0,61
	L	Effektiviserte samhandlingsavtaler ved Forsvarets operative hovedkvarter	0,51
	L	Effektivisert drift ved Forsvarets operative hovedkvarter	0,41
	L	Driftsbesparelser ovenfor FBMOBO	3,57
	L	Overgang til elektronisk distribusjon av bladet F	0,10
	L	Effektivisert vaktordning hjemmevakt i Forsvarets sanitet	0,12
	L	Redusert reisevirksomhet i Forsvarets sanitet som følge av etab VTC-rom	0,89
	L	Effektivisert personelltransporttjenesten ved Forsvarsstaben	0,20
	L	Optimalisert forvaltning og drift av administrative kjøretøy	6,70
	L	Forbedret IKT-løsning for ivaretagelse av personellsikkerhetsinformasjon	0,03
	L	Reforhandlet avtale med Norwegian Film AS	0,27
	L	Reduksjon av årsverk i Forsvarets kommandantskap	2,04
	L	Ytterligere effektivisering gjennom reduksjon av materielluttak i Hæren	1,55

År	Type tiltak	Effektiviseringstiltak	Effekt
	L	Effektivisering av vognføreropplæring i Hæren og Forsvaret	3,06
	L	Revidering av Hærens regulativ for personlig bekledning og utrustning	5,41
	L	Effektiviserte støttetjenester i Hæren	5,95
	L	Redusert kostnad ifm grafiske tjenester i Hæren	2,75
	L	Sentralisering av sesjon Vallemyrene	0,51
	L	Ytterligere effekt av automatisert adgangskontroll på Værnes	3,78
	L	Ytterligere effekt av e-læringskurs ved HVSKS for grunnkurs lederskap	1,53
	L	Ytterligere effekt av samkjøring av oppkløring og opptak ved HV-01	0,10
	L	Nordisk samarbeid kampfly - effekt for trening og øving	6,13
	L	Kostnadsdeling flyplassdrift - RSL AS	14,32
	L	Ytterligere reduksjon i reisevirksomhet i Luftforsvaret	4,92
	L	Redusert trykkeutgifter for utdanningskatalogen ved Forsvarets mediesenter	0,20
	L	Effektivisert IMO-60 utdanning for rekrutter	0,94
	L	ENØK-tiltak ved Sjøkrigsskolen	1,02
	L	Reduksjon av sats for personlig bekledning og utrustning for kadetter	0,31
	L	Reduserte kostnader OTO MELARA-kurs	8,27
	L	Økt bruk av elektronisk lønsslipp pga økt tilgang til FISbasis	0,10
	L	Redusert avskrivning feilutbetalinger	0,16
	L	Reforhandling e-SAF avtale	4,80
Sum effekt IE-tiltak 2011			103,52

Forklaring på forkortelser i vedlegg A:

FLO: Forsvarets logistikkorganisasjon
 ENØK: Energiøkonomisering
 ETJ: Etterretningstjenesten
 EBA: Eiendom, bygg og anlegg
 HV: Heimevernet
 HVSKS: Heimevernets skole- og kompetansesenter
 P&I: Presse- og informasjon
 FISbasis: Forsvarets IKT-løsning
 e-SAF: Forsvarets saksbehandlingssystem
 NAMSA: NATO Maintenance and Supply Agency
 FLO/FRAM: Forsvarets logistikkorganisasjon/Forsvarets rammeavtalesenter
 FHS: Forsvarets høgskole
 IFS: Institutt for forsvarsstudier (underlagt FHS)
 VO: Voksenopplæring
 V&S: Vakt og sikring
 RSL AS: Rygge sivile lufthavn
 BRP: Brann, redning og plasstjeneste
 INI: Forsvarets informasjonsinfrastruktur

SPØRSMÅL NR. 1207**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at Mattilsynet har fulgt opp dyrevernsaken i Troms på tilfredsstillende måte, slik at avvik er blitt fulgt opp og at eventuelle sanksjoner eller tiltak er iverksatt for å sikre dyrenes helse og generelle velferd?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til statsrådets svar i forbindelse med spørsmål 15:983 (2011-2012) vedrørende dyrevernsak i Troms.

I etterkant av at svaret fra statsråden forelå, har undertegnede mottatt bekymringsmeldinger fra eksterne med både tekst og bilder av de aktuelle dyrene.

Svar:

Jeg ser med stort alvor på saker som omhandler dyrs velferd og legger vekt på at slike saker blir fulgt opp tett i samsvar med kravene i dyrevelferdsregelverket og norsk forvaltningspraksis.

Som jeg redegjorde for i mitt svar til Stortinget av 12. mars 2012, er jeg ikke fornøyd med den innleden-

de håndtering av saken fra Mattilsynets side. Jeg har bedt Mattilsynet om å prioritere tilsyn med dyrevelferd og bruke de virkemidlene som er nødvendig for å sikre etterlevelse av regelverket. Mattilsynet har selv erkjent at det har tatt for lang tid å få utbedret de nødvendige forhold i denne saken.

Mattilsynet har gjort nye inspeksjoner på stedet, og jeg har nettopp mottatt rapport om oppfølgingen. Det ble også ved siste inspeksjon påvist forhold som er i strid med regelverket. Mattilsynet har derfor strammet inn virkemiddelbruken, blant annet ved å fatte vedtak om tvangsmulkt samt vedtak om ytterligere reduksjon av hesteholdet.

Dagbøter på 1000 kr vil løpe inntil Mattilsynet vurderer stallene på gården som gode nok. Mattilsynet vil også bruke ytterligere virkemidler dersom reduksjon av hesteholdet ikke følges i opp i henhold til vedtak. Opptrappende virkemiddelbruk er viktig i saker der dyreeier ikke følger opp vedtak. Mattilsynet må til enhver tid vurdere hvilke vedtak som er nødvendige for å oppnå tilfredsstillende dyrevelferd. Mattilsynet har forsikret meg om at de fortløpende vil vurdere videre bruk av virkemidler i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1208**Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Michael Tetzschner****Besvart 24. april 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at det innføres offentlige svartidsgarantier?»

BEGRUNNELSE:

Høyres mål er en effektiv, åpen og brukervennlig offentlig sektor. Det viktigste er å ta i bruk nye løsninger for å sikre tjenester av høy kvalitet og at offentlig sektor utvikler seg til det beste for brukerne. For å gjøre det enklere å vite hvilke tjenester og hva slags service man kan forvente, skal det innføres et tydelig skille mellom det offentliges rolle som forvaltningsorgan, tjenesteleverandør og kontrollør.

Svar:

Saksbehandlingen i det offentlige bør skje raskt, og borgere og bedrifter bør i størst mulig grad vite når de kan forvente svar.

Dette er blant annet omtalt i Forvaltningslovens § 11 a, som gir regler for saksbehandlingstid og foreløpig svar. Loven forutsetter at et forvaltningsorgan skal forberede og avgjøre saker uten ugrunnet opphold. I 1999 ble § 11 b tilføyd. Denne gir Kongen anledning for å fastsette frister for behandling av enkeltvedtak.

I regjeringens digitaliseringsprogram På nett med innbyggerne har vi slått fast at forvaltningen skal gi god informasjon om saksgang, klagemuligheter og

behandlingstid, og har også varslet at vi vil kartlegge hvor godt statlige virksomheter informerer brukerne om vente- og saksbehandlingstider.

På noen områder er det riktig å innføre bindende svargarantier eller saksbehandlingsfrister. Jeg vil i denne sammenheng vise til at regjeringen har innført tidsfrist for klageinstansens behandling av klager i byggesaker med hjemmel i plan- og bygningslovens § 21-8. Fristen er på 12 uker, og vil tre i kraft 1. juli.

Regjeringen gjennomfører derfor tiltak som bidrar til kortere saksbehandlingstid uten at det settes

konkrete frister. De viktigste tiltakene framover vil være basert på digitalisering. Søknad om alderspensjon kan for eksempel nå sendes via nett og svært mange trenger nå kun å vente 4 til 6 minutter før vedtak foreligger. Saksbehandlingstiden for pensjons-søknader er redusert fra måneder til minutter etter innføring av ny IKT-løsning. Tilsvarende radikale forbedringer har vi også sett for eksempel for frikort. Regjeringens planer for digital fornying av forvaltningen er omtalt i digitaliseringsprogrammet, som ble lagt fram 11. april.

SPØRSMÅL NR. 1209

Innlevert 11. april 2012 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 19. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvor mange asylsøkere som hadde søkt asyl i andre europeiske land før de kom til Norge, forsvant eller unndro seg en retur til første asylland i henhold til Dublinforordningen i 2010 og 2011?»

BEGRUNNELSE:

Det er stor usikkerhet rundt hvor mange mennesker som oppholder seg i Norge ulovlig. Statistisk sentralbyrå har anslått at det i 2006 var om lag 18 000, og at to tredeler av disse var tidligere asylsøkere som nekter å returnere.

Svar:

I 2010 fikk i overkant av 2 400 asylsøkere avslag etter Dublin-forordningen. For 2011 var tallet omlag 1 750.

I 2010 tvangsreturnerte politiet om lag 2 000 personer med Dublin-vedtak. I 2011 ble om lag 1 500 returnert. I tillegg har noen returnert frivillig i regi av International Organization for Migration (IOM).

I 2010 var det dermed en differanse på 400 mellom antall Dublin-vedtak og antall uttransporterte personer med Dublin-vedtak. I 2011 var denne differansen på om lag 250. Man må her være oppmerksom på at for den enkelte søker trenger ikke vedtaksår og år for utsendelse være det samme. Det betyr at noen av de som fikk et Dublin-vedtak i 2010, først ble uttransportert i 2011.

Vi har forelagt saken for Utlendingsdirektoratet (UDI), som har beregnet hvor mange av personer

med Dublin-vedtak i 2010 og 2011 det ikke kan redegjøres for. Det vil si at de verken bor i mottak, har kjent adresse, er uttransportert av politiet eller har reist frivillig i regi av IOM.

Av de som fikk avslag i 2010 etter Dublin-proseduren er det i underkant av 700 UDI ikke kjenner oppholdsstedet til. Av de som fikk avslag i 2011 er det 450 med ukjent oppholdssted.

Tallene er basert på siste registrerte vedtak i UDI. Tallene har en rekke mulige feilkilder, og vil nødvendigvis ikke gi et riktig bilde av personer som oppholder seg i Norge ulovlig. Personer kan ha blitt uttransportert av politiet samtidig som at returen har blitt registrert på en annen sak enn selve asylsøknaden. Det er trolig noen dubletter i tallmaterialet. Det vil forkomme saker der UNE har omgjort vedtaket i UDI, og hvor UDI ennå ikke har tatt saken til realitetsbehandling. Returtallene innbefatter også et fåtall personer som fikk avslag på grunn av trygt tredjeland. Det er også mulig at noen har reist ut frivillig uten å registrere seg, enten til hjemlandet eller et annet land i Dublin-samarbeidet. Det finnes videre eksempler på personer som har returnert til Norge etter å ha blitt uttransportert. I perioden 2004-2011 var det 583 ulike personer som ble uttransportert to ganger eller mer i henhold til Dublin II-forordningen.

Med utgangspunkt i de tallene som her er referert, er det vanskelig å gi et presist anslag for hvor mange personer som har søkt asyl i et annet europeisk land, og som ikke har reist frivillig eller har unndratt seg uttransportering.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 19. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til en evaluering av politiets ressursfordelingsmodell, og vil det i så fall legges opp til åpne og inkluderende prosesser med høy grad av faglighet, uavhengighet og bred deltakelse?»

BEGRUNNELSE:

Det er store forskjeller i politidekningen mellom de ulike politidistriktene. Haugaland og Sunnhordland politidistrikt hadde eksempelvis kun 1,05 politiårsverk per 1 000 innbyggere i snitt i perioden 2006-2009, mens Østfinnmark politidistrikt hadde hele 3,28 årsverk.

Politistillingene skal ikke nødvendigvis være helt likt fordelt over hele landet som følge av geografiske forskjeller i hvor mye kriminalitet som begås og såkalte kriminalitetsutløsende faktorer. Eksempelvis er det ifølge SSB velkjent at unge menn begår langt flere lovbrudd enn eldre menn. Det er derfor rimelig at et politidistrikt med mange unge menn har flere politistillinger til rådighet enn et politidistrikt med mange eldre menn.

Politidirektoratet gir årlig de enkelte distriktene en rammetildeling, som distriktene selv skal disponere slik at innbyggerne får en best mulig polititjeneste. De årlige budsjettammene for hvert distrikt fastsettes med utgangspunkt i en matematisk fordelingsmodell. Denne modellen ble utarbeidet høsten 2002 av et privat konsulentfirma.

Modellen er basert på statistiske analyser av data fra 2001 om hvilke forhold som forklarer forskjeller i kriminalitet mellom distriktene, blant annet at antall innbyggere i tettsteder over 50 000 innbyggere, antall sosialhjelpsklienter og antall fjernkulturelle innvandrere i distriktet har stor betydning for hvor mye kriminalitet som begås. Disse forholdene gir derfor stor uttelling i fordelingen av budsjettmidler mellom politidistriktene.

Flere politimestre har uttalt seg kritisk til dagens

fordelingsmodell ut fra at den slår feil ut for deres politidistrikt og gir et misforhold uheldig ut, blant annet for små byer. Det er flere grunner til å stille spørsmål ved holdbarheten til fordelingsmodellen, og dermed ved om politiressursene fordeles på en rettferdig måte mellom distriktene.

Politidirektoratet har per 2012 fortsatt ikke gjennomført en evaluering av fordelingsmodellen gjennom nye statistiske analyser, til tross for den klare anbefalingen om å gjøre dette. Dermed er det all grunn til å stille spørsmål ved om kriteriene som inngår i den ti år gamle fordelingsmodellen og vektleggingen av disse et treffsikkert ut fra dagens kriminalitetsbilde.

Svar:

Det er et overordnet mål for Regjeringen å sikre at politi- og lensmannsetaten har tilstrekkelig bemanning og kompetanse for de oppgaver som skal utføres.

God fordeling mellom ressurser og oppgaver er en viktig forutsetning for god ressursutnyttelse. Dagens ressursfordelingsmodell legger til grunn en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, og hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene.

Politidirektoratet oppdaterer modellen hvert år gjennom å legge inn oppdatert statistikk og informasjon fra de ulike datakildene. Statistisk sentralbyrå er en viktig leverandør.

Det betyr at modellen blir gjennomgått, og justert årlig.

Avslutningsvis kan jeg opplyse om at det, som en del av resultatreformen, er besluttet at dagens ressursfordelingsmodell skal gjennomgås. Siden deler av oppbyggingen av modellen er knyttet til politidistriktsstrukturen, vil det først bli foretatt en full revisjon av modellen etter at beslutning om eventuell ny politidistriktsstruktur foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1211**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 20. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Har regjeringen tatt stilling til hvordan satsingen på skolebibliotek kan fortsette etter 2013?»

BEGRUNNELSE:

Program for skolebibliotekutvikling er en fireårig (2009-13), nasjonal satsing for å styrke skolebiblioteket som pedagogisk verktøy. 40 millioner er satt av til programmet, som Universitetet i Agder gjennomfører på oppdrag fra Utdanningsdirektoratet. Målet er at skolebibliotekene skal tas aktivt i bruk i leseopplæring og utvikling av informasjonskompetanse. Ved programavslutning sommeren 2013 vil ca 200 skoler i over 80 kommuner i alle fylker ha fått utviklingsmidler fra programmet.

Grunnskoler kan søke om midler til ettårige prosjekter, med mulighet for å søke om videreføring i ett år til. For å få midler, må rektor være prosjektleder, og hele prosjektgruppen, rektor, skolebibliotekar og involverte lærere, må delta på to etterutdanningskurs i regi av programmet. Prosjektene må ha overføringsverdi, og skolene må ha en strategi for erfaringsspredning.

Utdanningsdirektoratet utpekte i forbindelse med oppstart av programmet UiA til ressurscenter for skolebibliotek. UiA overtok skolebiblioteksidene som lå på direktoratets nettsted skolenettet.no, og nettstedet www.skolebibliotek.uia.no er utviklet til en omfattende faglig ressurs om skolebibliotek. Det blir også produsert en nettbasert idébank og læringsressurs om informasjonskompetanse, knyttet til kompetansemålene i Kunnskapsløftet. UiA driver dessuten etter- og videreutdanningskurs om skolebibliotek, og bidrar med faglig veiledning til skoler og bibliotek.

UiA har gjennom flere tiår utdannet skolebibliotekarer. Skolebibliotekstudiene er nettbaserte og går på deltid, noe som har gjort det mulig for studenter over hele landet å ta skolebibliotekfag ved UiA. Studentene er i stor grad lærere som videreutdanner seg. Fra 2011 er studiene videreutviklet til et bachelorprogram i skolebibliotek kunnskap.

Det er nå behov for å drøfte hva som skal skje etter at Program for skolebibliotekutvikling avsluttes i august 2013. Rapporter fra prosjektskolene forteller om en positiv utvikling i de kommunene som har fått midler, og erfaringene herfra kommer andre skoler og bibliotek til gode. Men det må diskuteres hvordan nettstedet skal vedlikeholdes og oppdateres, og hvordan skole- og bibliotekmiljøets behov for kurs og veiledning skal møtes framover. Fortsatt eksistens av

et ressurscenter for skolebibliotek er spesielt viktig ettersom Utdanningsdirektoratets kompetansenettverk for skolebibliotek og læremiddelkunnskap ble nedlagt i 2011. Det er ingen tvil om at det fremdeles må satses hvis skolebibliotekene skal kunne bidra aktivt til å nå læreplanens mål om tekstmangfold, lesing i alle fag, oppøving av læringsstrategier og utvikling av forskerånd. UiA har kompetanse til faglig arbeid på skolebibliotekområdet, men det må diskuteres hvordan dette skal organiseres og finansieres.

Svar:

Språklige ferdigheter er grunnleggende for all læring. Kravet til å lese godt og til å forstå meningen med ulike tekster er økende innenfor alle yrker i samfunnet. Lesing er med på å legge grunnlaget for videre utdanning, styrker den demokratiske deltakelsen og utvikler den enkeltes evner til å være en aktiv og engasjert medborger.

Kartleggingen av skolebibliotekene utført av Møreforskning i 2007 pekte på at den største utfordringen for det enkelte skolebibliotek var å medvirke som en del av skolens læringsmiljø. Kartleggingen viste også at det fremdeles var et skarpt skille mellom grunnskoler og videregående skoler med hensyn til personalressurser, faglige evner og åpningstider i skolebibliotekene. Møreforskings kartlegging avdekket at bare om lag en tredjedel av skolene hadde en plan for hvordan skolebibliotekene skulle skjottes.

Kravet til skolebibliotekene er rent overordnet regulert gjennom opplæringsloven § 9-2, andre ledd og i forskriften til opplæringsloven, § 21-2. Ansvar for og utviklingen av tilbudet til elevene er forankret hos kommunene.

Regjeringen ser hvilken viktig rolle skolebibliotekene har i all læring. Skolebibliotekene gir tilgang til informasjon, opplevelser og opplæring i digital kompetanse og nettvett. De er en arena der elever, lærere, skoleledelsen og foreldrene sammen kan arbeide for skolens overordnede målsettinger og bidra til at flere elever fullfører utdanningen. Skolebibliotekene er også en sentral møteplass i skolen som bidrar til å øke elevenes sosiale kompetanse.

Med bakgrunn i resultatene fra Møreforskings rapport i 2007 fikk Utdanningsdirektoratet i 2008 i oppdrag å utvikle et nasjonalt program for skolebibliotek. Oppgaven ble gitt til UiA, som siden 2009 har vært et levende ressurscenter for skolebibliotek, gjennom forvaltningen av det fireårige nasjonale programmet for skolebibliotekutvikling.

Ca. 200 skoler i vel 80 kommuner vil ha fått prosjektmidler ved programmets avslutning. Alle prosjektskolene har deltatt på obligatoriske etterutdanningskurs i regi av programmet, med rektor, skolebibliotekar og de involverte lærerne. UiA har i tillegg holdt kurs og hatt forelesinger gjennom programperioden. I programperioden er det utviklet et bachelorprogram i skolebibliotekkunnskap ved UiA, som en del av den ordinære porteføljen ved universitetet. Universitetet i Agder har i perioden også overtatt ansvaret for skolebiblioteksidene fra skolenettet.no.

Disse er nå videreutviklet på nettstedet www.skolebibliotek.uia.no.

Et av tiltakene i oppdragsbrevet til Utdanningsdirektoratet i 2008 var at det etter endt prosjektperiode skulle gjennomføres en kartlegging av de fire årene programmet har vært i gang. Dette for nettopp å dokumentere måloppnåelsen i programmet og endringer i sektoren siden 2007. Kartleggingen vil bli foretatt i 2013 og trolig fremlagt i begynnelsen av 2014.

Jeg vil ta stilling til den videre utviklingen av skolebibliotekfeltet når resultatene fra denne kartleggingen foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1212

Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss

Besvart 17. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Utenlandske arbeidstakere, inkludert nordiske borgere, er avhengig av et D-nummer for å få utbetalt lønn med normalt skattetrekk for arbeid i Norge. Byråkratiet rundt ordningen synes i dag praktisk tungvint og ofte preget av treg saksbehandling. Dette har også konsekvenser for norske arbeidsgivere.

Hvordan vil statsråden legge til rette for at utenlandske arbeidstagere kan skaffe seg norsk D-nummer på en mer smidig og effektiv måte enn i dag?»

BEGRUNNELSE:

Et av Nordisk Råds viktigste politiske saksområder er arbeidet for å redusere grensehindringer mellom de nordiske landene. Praktiske og byråkratiske problemer og forsinkelser ved å skaffe skattekort og D-nummer er definert som en særnorsk grensehindring, med store konsekvenser for arbeidstagere særlig i enkelte bransjer, som på oljeanlegg på norsk sokkel. Personlig oppmøte på nærmeste skattekontor er et eksempel på et krav som skaper betydelige praktiske utfordringer for den enkelte.

Svar:

Jeg deler synspunktet om at det må legges til rette for at utenlandske arbeidstakere kan skaffe seg norsk d-nummer og skattekort på en mest mulig smidig og effektiv måte. Samtidig er det et sikkerhetsaspekt ved denne problemstillingen. Skatteetaten har avdekket en rekke saker hvor utilstrekkelig ID-kontroll har medført tildeling av fødselsnummer og d-nummer på

feil grunnlag. Falske og fiktive identiteter representerer et alvorlig samfunnsproblem. Misbruk av dette er ofte viktige brikker i økonomisk kriminalitet. Politiets erfaringer viser at falske identiteter ikke bare blir benyttet i forbindelse med bedragerier, men også ved smugling av mennesker og illegale varer, ulovlig innvandring, hvitvasking og terrorisme. Slik det også framgår av mitt svar på spørsmål nr. 748 av 9. februar 2012, besluttet Skatteetaten som følge av dette å omorganisere sin ID-kontroll av utenlandske arbeidstakere og innvandrere fra 1. februar 2012.

Kontroll av ID-papirer er en kompleks oppgave som krever god og oppdatert kompetanse samt nytt teknisk kontrollutstyr. Ved å samle oppgaven på 41 utpekte skattekontor kan etaten bygge opp gode kompetansemiljøer på området og sørge for at kunnskapen holdes oppdatert på en bedre måte enn hvis oppgaven er spredt på alle kontorene i landet. For å ivareta behovet for service og tilgjengelighet for næringslivet og arbeidstakerne har Skatteetaten i vurderingen av hvor kontorene som skal utføre ID-kontroll skal ligge, blant annet tatt hensyn til geografi, demografi og tilgjengelighet for nærliggende områder. Det har vært en målsetting at reiseavstanden for de aller fleste ikke skal overstige to timer. For enkelte arbeidstakere og på enkelte arbeidsplasser har imidlertid reiseveien blitt lenger etter omorganiseringen. Skatteetaten har iverksatt alternative tiltak for å finne gode løsninger for disse og har allerede inngått flere konkrete avtaler med regioner og kommuner om oppsøkende tjeneste fra etaten i pressperioder. Blant annet er det allerede inngått en slik avtale om oppsø-

kende virksomhet mellom Nordkapp kommune i Finnmark og Skatt nord. Avtalen ble inngått i et møte 25. januar 2012 og går ut på at Skatteetaten vil være til stede i kommunen 2-3 dager i måneden i perioder med stort behov for sesongbasert arbeidskraft og dermed økt behov for å søke om skattekort. Hele 80-90 pst. av de som trenger å få utført ID-kontroll i Nordkapp kommune vil bli dekket av denne oppsøkende tjenesten.

Jeg er inneforstått med at slike alternative tiltak ikke forhindrer at det etter omleggingen kan være byrdefullt for utenlandske arbeidstakere å søke om skattekort for første gang, siden dette nå krever personlig oppmøte. Hensynet til tilfredsstillende og sikker ID-kontroll og beskyttelse av samfunnet mot misbruk av d-nummer må imidlertid veie tyngst. Skatteetatens erfaringer så langt tyder på at den nye organiseringen av ID-kontrollen har gjort etaten mer effektiv i å avdekke falske identiteter, samtidig som at samarbeidet med regioner og arbeidsgivere om alter-

native tiltak har fungert tilfredsstillende. Skatteetaten har et mål om at søknader om d-nummer og skattekort skal være behandlet i løpet av fem virkedager utenfor pressperioder. Dette må kunne anses som tilfredsstillende, selv om det i enkelte tilfeller kan ta noe lenger tid. Utover bedre ID-kontroll har omorganiseringen også til hensikt å sikre en mer effektiv oppgaveløsning som vil gi riktigere og mer lik behandling uansett hvor i landet vedkommende møter. Det er ikke aktuelt å vurdere større endringer i ID-kontrollen før Skatteetaten har høstet erfaringer med den nye ordningen over en lengre periode.

Avslutningsvis vil jeg nevne at krav om oppmøte for ID-kontroll per i dag ikke gjelder for dem som har Sentralskattekontoret for utenlandssaker (SFU) som skattekontor. SFU likner utenlandske virksomheter og deres utenlandske ansatte ved oppdrag/arbeid i Norge eller på norsk sokkel. I tillegg likner SFU sokkelarbeidere bosatt i utlandet, utenlandske sjøfolk og norskregistrerte skip og utenlandske artister.

SPØRSMÅL NR. 1213

Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 18. april 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva gjør Regjeringen overfor FN og franske myndigheter for at MINURSO-operasjonen i okkuperte Vest-Sahara skal få et mandat til å observere menneskerettighetsovergrepene i territoriet?»

BEGRUNNELSE:

Høsten 2010 fant de største demonstrasjonene i okkuperte Vest-Sahara sted siden våpenhvilen. I etterkant har saharawiske menneskerettighetsforkjempere blitt fengslet og utsatt for trakassering. FNs generalsekretær appellerte i fjor til bruk av FN-mekanismer for å overvåke de vedvarende overgrepene i området. Dette har ikke skjedd. Samtidig fortsetter FN-operasjonen i Vest-Sahara å stå utplassert i territoriet, uten å ha mandat til å rapportere på menneskerettighetsbruddene de er vitne til. Mandatutvidelsen nektes av Marokkos næreste allierte, vetomakten Frankrike. Utenriksminister Støre har tidligere uttalt at det er viktig at MINURSO får et slikt menneskerettighetsmandat. Det er derimot ikke kjent om Regjeringen har tatt initiativer overfor Sikkerhetsrådet eller Frankrike for at dette skal skje.

Svar:

Norges konsekvente linje i Vest-Sahara-konflikten er å støtte FNs Sikkerhetsråds krav om å muliggjøre vilkårene for selvbestemmelsesrett for befolkningen, samt å vektlegge behovet for respekt for menneskerettighetene. Så lenge partene Marokko og Polisario ikke kan enes om en politisk løsning på konflikten om områdets fremtidige status, er hovedvirksomheten til FNs fredsbevarende styrke i Vest-Sahara, MINURSO, å påse overholdelse av våpenhvilen, minerydding, samt å fremme tillitskapende arbeid mellom partene. Mandatet til MINURSO fastsettes hvert år av FNs sikkerhetsråd. Sikkerhetsrådets medlemmer har de siste årene ikke blitt enige om å utvide MINURSOs mandat til også å overvåke menneskerettighetene. Norges FN-delegasjon følger sikkerhetsrådets forestående behandling av fornyelsen av MINURSOs mandat. Delegasjonen har god kontakt med sentrale sikkerhetsrådsmedlemmer, også med Frankrike, for å drøfte denne krevende saken. FNs generalsekretær har i sin nylig framlagte rapport om situasjonen i Vest-Sahara ikke foreslått å utvide MINURSOs mandat. Det har videre kommet fram i

vår dialog med de sentrale aktørene, at det trolig heller ikke i år blir enighet i sikkerhetsrådet om en utvidelse. Norge er opptatt av at alle FN-operasjoner skal kunne utføre sitt mandat effektivt og uavhengig. I en situasjon der det ikke er enighet om en utvidelse av mandatet, er det særlig viktig at partene legger til rette for at MINURSO får utnyttet sitt eksisterende mandat fullt ut. Vi merker oss også at generalsekretæren i sin rapport, tross begrensningene i det gjeldende mandatet, likevel redegjør for menneskerettig-

hetssituasjonen det siste året, herunder for konkrete hendelser i Vest-Sahara. Norge er videre opptatt av oppfølgingen av enigheten i sikkerhetsrådet i 2011 om at FNs menneskerettighetsråds spesialrapportørmekanisme skal gis uhindret adgang til området. I følge FN i Genève, samarbeider Marokko godt med denne spesialrapportørmekanismen. Et besøk til Vest-Sahara fra spesialrapportøren for kulturelle rettigheter ble gjennomført i 2011, og det planlegges et besøk fra spesialrapportøren for tortur senere i 2012.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 20. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Ifølge avisa Nordlys 10. april, hadde Troms politidistrikt ved årsskifte 2011-2012 hele 1083 uavgjorte saker liggende, samtlige over 3 måneder gamle. Årsaken til saksmengden skyldes kapasitetsmangel på etterforskningsseksjonen og hos påtalegruppen. Samtidig kan så mange som 15 stillinger forsvinne fra Troms politidistrikt innen 2014.

Vil statsråden ta grep for å styrke bemanningen ved Troms Politidistrikt i år og kommende år for å bekjempe kriminalitet og få en kraftig reduksjon av uavgjorte saker?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg peke på at Regjeringen har sørget for en vesentlig styrking av politibudsjettet og for å øke opptakene til Politihøgskolen de senere år. Det er også bevilget ekstra midler slik at politidistriktene kan ansette politihøgskolestudenter som har bestått avgangseksamen.

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Korsberg er forelagt for Politidirektoratet som igjen har forelagt spørsmålet for politimesteren i Troms. Fra Politidirektoratets tilbakemelding siteres følgende:

«Det er riktig at Troms politidistrikt ved årsskifte hadde 1083 ikke påtaleavgjorte straffesaker eldre enn 3 måneder, distriktets måltall er 600 saker. Politidistriktet har i 2010 og 2011 prioritert bekjempelse av grenseoverskridende organisert kriminalitet. Distriktet har oppnådd gode resultater med denne satsningen. Dette har i noen grad gått på bekostning av etterforskningskapasitet og påtalearbeid innenfor enkelte kriminalitetsområder.

Politidistriktet arbeider kontinuerlig for å balansere ressursene for å sikre god måloppnåelse innenfor tildelte rammer. Politidistriktet har initiert tiltak, blant annet gjennom en styrking av påtaleenheten, for å forbedre restansesituasjonen. Pr 1. april 2012 er restansene eldre enn 3 måneder redusert til 751 saker. Politidistriktet mener selv det vil være realistisk å redusere restansene til måltallet innen 1. juni 2012. Politidirektoratet vil understreke at måloppnåelsen for 2012 fremgår først ved årsavslutning.

Politidistriktets står i likhet med øvrige politidistrikt overfor investeringsbehov, noe som betinger en streng økonomistyring og en god balanse mellom drifts- og investeringsutgifter. Politidistriktet har kommet til et punkt hvor det er nødvendig å finne dette balansepunktet. Dette er det opp til politimesteren i Troms å vurdere.

Politidirektoratet fordeler budsjettet til politidistriktene en gang i året, uten senere tilleggsbevilgninger, på bakgrunn av Statsbudsjettet. Politidistriktet tildeles en ramme som politimesteren forventes å anvende på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse i tråd med omforent målstruktur, basert på det årlige drøftingsmøtet mellom politidistriktet og Politidirektoratet. I periode fra 2009 har politidistriktet blitt tildelt 15 sivile stillinger og 3 politistillinger.

Det er politimesterens ansvar å disponere tildelte resurser slik at det sikres god oppgaveløsning gjennom hele året. Politidirektoratet har tillit til at politimesterens disponering av ressursene gir en tilfredsstillende polititjeneste i hele distriktet.»

Jeg følger situasjonen nøye og arbeider for at politiet stadig får resurser og rammevilkår til å ivareta publikums behov for trygghet. Det er meget positivt at restansene er betydelig redusert den siste tiden og at måltallet kan nås innen 1. juni.

SPØRSMÅL NR. 1215**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 17. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«En personbil blir tatt inn til landet, men ikke registret før 4 år etter. Merverdiavgift og engangsavgiften blir betalt på innførselstidspunktet, men bilen blir ikke registrert før etter 4 år.

Når engangsavgiften er betalt fire år før registreringstidspunktet, skal avgiften beregnes på betalings-
tidspunktet eller registreringstidspunktet?»

Svar:

Merverdiavgiften oppkreves ved innførsel til Norge, mens engangsavgiften vil oppkreves ved første gangs registrering her i landet.

Det følger av Stortingets avgiftsvedtak § 1 at engangsavgift betales ved første gangs registrering av motorvogner i det sentrale motorvognregister. Avgif-

ten betales etter de satser Stortinget har vedtatt for budsjetterminen hvert år. Avgiftsplikten oppstår ved første gangs registrering av motorvogner i det sentrale motorvognregister etter Finansdepartementets forskrift av 19. mars 2001 (engangsavgiftsforskriften) § 1-2.

Avgiften skal være betalt før registrering kan finne sted, jf. forskriftens § 1-4 første ledd. Dette anses som en sikring av avgiftskravet. Endelig avgift fastsettes formelt av tollvesenet først etter at motorvognen er registrert. Dersom det er feil i den forhåndsberregnede/foreløpige avgiften og den fastsatte avgift beregnet etter registrering, skal tollregionen korrigere for differansen mellom forhåndsberregnet og endelig fastsatt avgift. Dette gjelder også for bruksfradraget, jf. forskriftens § 3-3.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 19. april 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kan utenriksministeren bekrefte hvorvidt disse holdningene er tilfellet i departementet og hvordan dette har konsekvenser for Martinesaken og andre lignende saker i forhold til prioritet og ressursbruk?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 7. januar fremkommer det i forbindelse med Martinesaken følgende uttalelse fra politisk rådgiver i utenriksdepartementet, Tarjei Skirbekk:

"I departementet er det to holdninger - en som går på at vi skal arbeide med saker som angår levende mennesker, og en som vil at vi skal arbeide med døde mennesker".

Svar:

Tarjei Skirbekk hadde permisjon som politisk rådgiver da denne uttalelsen falt og hadde ingen tilknytning til Utenriksdepartementet i dette tidsrom-

met. Uavhengig av denne saken kom Skirbekk ikke tilbake til departementet etter endt permisjon. Jeg kan kategorisk avvise at det foreligger slike synspunkter eller holdninger i Utenriksdepartementet som har innvirkning på oppfølgingen av Martine-saken, eller andre tilsvarende saker der det dreier seg om drap, dødsfall eller forsvinninger i utlandet.

Utenriksdepartementet har over lang tid brukt betydelige ressurser på Martine-saken fra både embetsverk og politisk nivå. Det arbeides fortsatt for at den mistenkte i saken skal stilles for retten i Storbritannia. Med dette siktemål opprettholdes nær kontakt med britiske myndigheter som har det primære etterforskningsansvaret. Saken tas jevnlig opp i politiske samtaler og med relevante kontakter der dette anses hensiktsmessig.

Utenriksdepartementets oppfølging i den senere tid består rent konkret i en note til jemenittiske myndigheter i november 2011 med oppfordring om å legge tilrette for straffeforfølging av den mistenkte i Storbritannia. Videre har norsk og britisk utenrikstje-

neste i februar-mars i år gjort felles fremstøt overfor myndighetene i land der den mistenkte kan tenkes å reise, med sikte på varsling og eventuell utlevering dersom han skulle bevege seg ut av Jemen. Ytterlige-

re tiltak vurderes fortløpende i samråd med britiske myndigheter og jeg kan forsikre om at saken fortsatt har høy oppmerksomhet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1217

Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 20. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Er det i departementets arbeid med langtidsplanen konkret sikret at tjenestemennene i Forsvarsdepartementet jobber innenfor gjeldende regelverk for arbeidstid?»

BEGRUNNELSE:

I en sak i VG Nett 13. mars 2012 uttaler departementsråden i Forsvarsdepartementet at det var "helt vanlig" at tjenestemenn i FD jobber 17-23 timer i sluttfasen før fremleggelsen av langtidsproposisjonen for Forsvaret.

Svar:

Slutføringen av Prop. 73 S (2011-2012) krevde meget stor arbeidsinnsats. I perioder, spesielt opp mot avgivelse av proposisjoner og meldinger til Stortinget, er det ikke unormalt med arbeid utover normal arbeidstid.

Det er grunn til å minne om at oppslaget i VG om saken kom i en situasjon hvor hovedpoenget var at departementet hadde avslått en henvendelse om å bruke ansatte for å holde et foredrag. Det ble brukt en

muntlig formulering for å få frem at Forsvarsdepartementet hadde stort arbeidspress for mange i en avsluttende fase av langtidsplanen. Det er neppe noen ukjent problemstilling at det brukes overtid i enkelte situasjoner, både for fagpersonell og for ledere.

En kartlegging av registrert overtid i den avdelingen som har vært tyngst involvert i utarbeidelsen av Prop. 73 S, viser at et fåtall saksbehandlere i en kortere periode overskred begrensningene i forhold til hva arbeidsmiljøloven tillater. Lovens begrensninger på 200 timer pr. 52 uker er, etter avtale med tjenestemannsorganisasjonene i Forsvarsdepartementet, utvidet til 300 timer. Overtid utover 200 timer forutsetter arbeidstakers villighet. Denne ytre rammen gir i all hovedsak tilfredsstillende fleksibilitet. I de tilfeller der lovens begrensninger overskrides, varsles de ansattes nærmeste leder. Dette gjøres for oppfølging og særlig ivaretagelse av de ansattes helse og velferd.

Generelt har Forsvarsdepartementet gode rutiner for kontroll og oppfølging av arbeidsmiljølovens arbeidstidsbegrensninger. Overtidsforbruket kontrolleres jevnlig, og alle ledere med personalansvar er pålagt å treffe tiltak dersom overtidforbruket overskrider lov- eller avtalefestede begrensninger.

SPØRSMÅL NR. 1218

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 1219**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 20. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Fredag 30.03 var E-18 i Bamble stengt i ca. 8 timer på grunn av en alvorlig ulykke. I etterkant har det kommet flere reaksjoner og rykter på hvorfor hele veien var stengt i så mange timer, blant annet ressursmangel hos politiet.

Kan jeg be statsråden redegjøre for hvorfor en så trafikkbelastet vei var stengt i så mange timer, og svare på om det gjøres en gjennomgang av rutinene for å redusere tiden veier er stengt etter ulykker?»

BEGRUNNELSE:

Når det skjer alvorlige ulykker så vet alle at redningsetatene må få gjøre jobben sin på skadestedet og at etterforskningsarbeidet osv. er viktig og skal ha høyeste prioritet. Samtidig har veier som E18 svært høy trafikk og omkjøringsmulighetene er mange steder svært dårlige. Det er derfor viktig å sørge for at tiden veien er stengt er kortest mulig.

Svar:

Jeg har fått opplyst hendelsesforløpet fra den alvorlige trafikkulykken som fant sted i Bamble 30. mars fra Telemark politidistrikt. Politiet i Telemark mottok melding om den alvorlige ulykken kl. 05.54. Politipatruljer var på ulykkesstedet kort tid etter. Tidlig ble det klart at det dreiet seg om en dødsulykke, og kriminalteknikere fra Telemark politidistrikt og

Statens vegvesens ulykkesgruppe ble kontaktet. Politiet slutførte sitt arbeid ca. kl. 10.30 og oppryddingsarbeid ble igangsatt. Åstedet var omfattende og vrakdeler og eiendeler var strødd ut over en stor omkrets. Ulykkesbilene var et tungt vogntog og en overbygd pick-up. Siden bremsesystemet på vogntoget hadde låst seg under kollisjonen, var det ikke mulig å trekke vogntoget til side og utsette bergingen av vogntoget til trafikken tillot dette. Vogntoget ble derfor fjernet fra stedet i en operasjon. E-18 ble gjenåpnet for trafikk kl. 13.35.

Politiet i Telemark vurderte det som nødvendig å holde E-18 stengt i perioden det tok å granske ulykken og rydde åstedet. Det var politimannskap til stede på ulykkesstedet hele perioden. Utover dagen ble det gitt informasjon om alternative omkjøringsveier, blant annet gjennom lokale og regionale radiosendinger.

Jeg har tillit til de faglige vurderingene politiet i Telemark gjorde i den aktuelle situasjonen. Ved håndtering av en ulykkesituasjon som rammer trafikken, skal politiet alltid etterstrebe fri ferdsel på veiene så snart forholdene tillater dette. Det er grunn til å understreke at alle hendelser står i sin egen kontekst, hvor det er nødvendig å gjøre vurderinger basert på gjeldende forutsetninger. Basert på dette vil det være utfordrende å definere generelle rutiner eller retningslinjer for slike situasjoner.

SPØRSMÅL NR. 1220**Innlevert 12. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 19. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«EU/EØS har en felles typegodkjenningsordning for kjøretøy, slik at kjøretøy typegodkjent i Europa automatisk er typegodkjent i Norge. I dag må dette allikevel bekreftes av Vegvesenet, som for tiden har 6-8 ukers behandlingstid for typegodkjenning. Saksbehandlingstiden er en utfordring for importører av bobil, både fordi det kommer nye modeller hvert år og fordi salget er sesongbetenget.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere byråkratiet knyttet til import av nye biler som allerede er typegodkjent i Europa?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen oppfordrer drivere av campingvogn og bobilsalg til å søke om å få autoreg systemet. Ta kurser og ordne med betalingslink i bankene osv. for å kunne lette prosessene med å få godkjent campingvogner og bobiler. Det finnes gode og godt utprøvde systemer i andre land, men det er veldig vanskelig å få det til her hjemme og spesielt når behandlingstiden for å få bekreftet typegodkjenningen som egentlig bare er en formalitet tar 6-8 uker. Dette skaper kjempeutfordringer og denne må reduseres og man kan jo stille store spørsmål om hvorfor noe som egentlig bare er en formalitet skal ta 6-8 uker.

Svar:

Alle kjøretøy som godkjennes for bruk på norske veier, blir registrert i Det sentrale motorvognregister. De kjøretøytekniske data må være tilgjengelig i Statens vegvesens datasystemer før utstedelse av vognkort. I tillegg er beregning av engangsavgiften for

kjøretøy basert på de tekniske data som fremgår av motorvognregisteret.

Når Statens vegvesen Vegdirektoratet legger EF-typegodkjenninger inn i Det sentrale motorvognregister forenkles og rasjonaliseres registreringsprosessen for kjøretøyene. Dette fordi samsvarssertifikatet (COC) for det enkelte kjøretøy kan knyttes til en EF-typegodkjenning uten at alle tekniske data må legges inn manuelt ved trafikkstasjonene hver gang et kjøretøy fremstilles for godkjenning og registrering. I tillegg foretas avgiftsklassifisering for en hel serie av kjøretøy, fremfor at dette må skje hver gang for hvert enkelt kjøretøy.

I følge avgiftsregelverket må campingbiler som skal registreres i Norge, uavhengig av om de innehar EF-typegodkjenning, avgiftsklassifiseres før endelig registrering kan skje. Avgiftsregelverket er ikke harmonisert innen EU/EØS, og blant annet campingbiler må derfor kontrolleres med henblikk på fastsette korrekt norsk avgiftsgruppe. Campingbiler har redusert engangsavgift. Dersom avgiftsklassifisering ikke foretas vil kjøretøyene bli klassifisert som personbil, M1, med fulle avgifter.

Dersom EF-typegodkjenningen ikke er lagt inn i Det sentrale motorvognregister er ikke dette til hinder for at kjøretøyene kan fremstilles til enkeltgodkjenning ved en av Statens vegvesens trafikkstasjoner. De tekniske data må da registreres manuelt. Importør og forhandler kan dermed selv velge om de vil avvente at Vegdirektoratet registrerer EF-typegodkjenningen i motorvognregisteret og avgiftsklassifiserer en serie av kjøretøy, eller om kjøretøyene skal fremstilles for enkeltgodkjenning.

SPØRSMÅL NR. 1221**Innlevert 13. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansministeren hevdet i Stortingets spørretime 11.04.12 at veibevilgningene var økt med 100 mrd. kroner sammenlignet med forrige regjering.

Kan finansministeren dokumentere disse økte bevilgningene, og spesifisere om økningen er nominell eller reell?»

Svar:

I spørretimen 11.04 refererte jeg til at det i stortingsmelding nr. 16 (2009-2010) Nasjonal Transportplan 2010-2019, som Regjeringen la fram våren 2009, er lagt til grunn en planteknisk ramme for bevilgninger til veg-, jernbane- og kystformål i tiårsperioden som er 100 mrd. kroner høyere enn foregående Nasjonal Transportplan, NTP 2006-2015. Jeg refererte ikke til økte veibevilgninger på 100 mrd. kroner, slik det hevdet i spørsmålet.

Av den totale økningen på 100 mrd. kroner er det i stortingsmeldingen lagt til grunn at økningen til veg- og baneformål samlet utgjør 95,3 mrd. kroner, mens økningen til kystformål utgjør 4,7 mrd. kroner.

I stortingsmeldingen om Nasjonal Transportplan er disse beløpene for planteknisk ramme oppgitt i 2009-priser kroner. Rammene prisjusteres imidlertid årlig i arbeidet med statsbudsjettet. Dette framgår av Samferdselsdepartementets og Fiskeri- og kystdepartementets årlige budsjettproposisjoner, der oppfølgingen av de plantekniske rammene for inneværende NTP-periode også er dokumentert.

Regjeringen har lagt til grunn at den økte satsingen skal fases inn i økonomien så raskt som mulig, men innenfor de avgrensningene et forsvarlig økonomisk opplegg setter. Avhengig av de økonomiske konjunktorene er det derfor lagt opp til en gradvis opptrapping av rammene i første del av planperioden.

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 13. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Stortinget bevilger penger til distriktsrettete såkornsfond som støtter opp om nyskaping og bedriftsetablering. Bevilgningene til slike fond er såkalt under streken, og omfattes sådan ikke av handlingsregelens begrensninger for bruk av oljepenger.

Hva er den prinsipielle begrunnelsen for dette?»

Svar:

Generelt skal offentlige utgifter inngå i det oljekorrigerte underskuddet "over streken", mens finansielle investeringer føres som en formuesomplussing "under streken" (betegnes lånetransaksjon i statsbudsjettet). For å kunne regnes som en finansiell investering må investeringen gi en forventet avkastning som minst tilsvarer alternative plasseringer.

Statens bidrag til de eksisterende såkornfondene

har vært i form av ansvarlige lån. 25 pst. av lånets størrelse har blitt avsatt som tapsfond og bevilget "over streken". Da såkornfondene ble opprettet, ble dette ansett å dekke forventede tap. Det var forventet at lånene med renter utover denne summen ville bli tilbakebetalt senest ved utløpet av fondenes levetid. Dette ble derfor ansett som en finansiell investering og bevilget "under streken".

Dersom såkornfondene ikke er i stand til å tilbakebetale de ansvarlige lånene, vil tap på hovedstol og renter utover allerede bevilget tapsfond bli bevilget "over streken" når tapene er konstatert. Eksempelvis ble det bevilget 23,8 mill. kroner "over streken" i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2010 til å dekke tap som følge av konkursen i Såkorninvest Innlandet AS.

SPØRSMÅL NR. 1223**Innlevert 13. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 24. april 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Tallene for kommuneregnskapene for 2011 foreligger nå. Tallene fra Kostra viser at 43 % av norske kommuner går med underskudd. Dette er svært uheldig med henblikk på kommunenes økonomiske evne til å løse sine lovpålagte oppgaver.

Hvilke tiltak vil statsråden igangsette for å rette opp den dårlige økonomien i de mange kommunene som går med underskudd?»

BEGRUNNELSE:

Norsk velferd er i stor grad avhengig av kommunale tilbud. Velferdstilbudene er avhengig av den enkelte kommunes økonomi. Likeledes er samtlige andre kommunale tjenester avhengig av kommunens økonomi. Kommunene har også en viktig oppgave i å vedlikeholde og opprettholde kommunal infrastruktur.

I følge rapporter er etterslepet når det gjelder vedlikehold av infrastruktur enormt, noe som skyldes dårlig økonomi i altfor mange norske kommuner.

Svar:

Kommunesektorens årlige, samlede inntekter har i perioden 2005-2011 reelt økt med vel 49 milliarder kroner. Av disse har om lag halvparten kommet som frie inntekter. Også i 2012 er kommunesektoren prioritert innenfor det samlede budsjettopplegget.

Kommunesektoren har brukt inntektsveksten til å øke tjenestetilbudet. I alt har det blitt ansatt 53 500 nye årsverk i perioden 2005-2011. Innen pleie- og omsorgssektoren har det i snitt kommet til 71 nye årsverk hver uke. Lege- og fysioterapidekningen på sykehjemmene har blitt bedre, og flere har fått enerom. Det har vært en kraftig utbygging av barnehagetjenestene. Utbyggingen siden 2005 tilsvarer 24 nye plasser hver eneste dag. I grunnskolen har spesialundervisningen blitt styrket, og innenfor videregående opplæring har det vært en relativt sterk økning i elevtallet.

Samtidig som tjenestetilbudet har blitt vesentlig styrket, har kommunesektoren samlet sett hatt en tilfredsstillende økonomisk balanse. Det tekniske beregningsutvalg for kommunal og fylkeskommunal økonomi (TBU) bruker netto driftsresultat som hovedindikator på økonomisk balanse i kommunesektoren. Netto driftsresultat viser hvor mye kommunene sitter igjen med etter at driftsutgifter, renter og avdrag er betalt. Det er bred faglig enighet om at net-

to driftsresultat over tid bør ligge på om lag 3 prosent av driftsinntektene for kommunesektoren samlet sett. I perioden 2006-2011 har kommunesektoren langt på vei oppnådd dette. I 2011 utgjorde netto driftsresultat 2,5 prosent for kommunesektoren samlet, og det i et år der utviklingen i finansmarkedene trakk driftsresultatet noe ned.

Det må understrekes at dette er et hovedbilde som dekker over variasjoner. Noen kommuner har fortsatt en krevende økonomisk situasjon og har behov for å bedre den økonomiske balansen.

Av de 389 kommunene som rapporterte inn regnskapstall i tide til KOSTRA-publiseringen 15. mars 2012, hadde 293 kommuner et positivt netto driftsresultat i 2011, mens 96 kommuner hadde et negativt netto driftsresultat.

I alt 92 kommuner hadde ved utgangen av 2011 et akkumulert regnskapsmessig merforbruk stående i balansen. Av disse hadde 29 bygd opp tilstrekkelige oppsparte reserver (disposisjonsfond) til at de vil kunne dekke inn dette merforbruket ved å bruke av oppsparte midler. De øvrige 63 kommunene må dekke det inn gjennom framtidig sparing (positive netto driftsresultat).

Per 17. april 2012 var 51 kommuner ført opp i ROBES (Register om betinget godkjenning og kontroll). Dette er et lavt tall, sammenlignet med situasjonen for få år tilbake. Dette bygger opp under at den økonomiske situasjonen i de aller fleste kommunene er god.

For de kommunene som er i registeret, skal fylkesmannen godkjenne vedtak om låneopptak og gjennomføre lovlighetskontroll av årsbudsjettet. I henhold til Kommunal- og regionaldepartementets retningslinjer for skjønnsfordelingen for 2012, har fylkesmannen også anledning til å gi skjønnsmidler til kommuner ut fra at de er i en vanskelig økonomisk situasjon. I slike tilfeller skal imidlertid alltid skjønnsfordelingen være knyttet opp mot en forpliktende plan fra kommunen for å komme i økonomisk balanse. Denne planen skal enten være økonomiplan/budsjett eller en egen spesifisering av disse. Kommunen skal i denne planen redegjøre for hvorledes økonomisk balanse kan oppnås. Planen skal inneholde konkrete tiltak for å komme i økonomisk balanse. Fylkesmannen skal følge opp at planen blir fulgt, gjerne ved bruk av tilstands- og statusrapportering. Fylkesmannen har anledning til å holde tilbake midler, eventuelt gradvis utbetale skjønn, i tilfelle kommunen ikke følger sin vedtatte plan.

SPØRSMÅL NR. 1224**Innlevert 13. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. april 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil kulturministeren åpne for at opplegget med grasrotandel på 5 prosent også vil omfatte Euro-lotto og andre nye spill som administreres av Norsk Tipping?»

BEGRUNNELSE:

Grasrotandelen sikrer at noe av tippeoverskuddet går til masseidrett.

Mange idrettslag sliter tungt økonomisk og støtte fra tippeoverskuddet kan bety at mange små idrettslag kan fortsette driften. Norsk ungdom har i dag et klart behov for mer fysisk aktivitet, ikke mindre fysisk aktivitet.

Svar:

Jeg vil innledningsvis klargjøre at jeg antar at representanten Hagesæter mener Eurojackpot og ikke Eurolotto. Førstnevnte er et spill Norsk Tipping øn-

sker å tilby i samarbeid med andre spillselskaper i Europa. Sistnevnte er et spill som tilbyr pengespill til norske kunder over internett. Lovligheten av denne virksomheten vurderes av Lotteritilsynet.

Hvilke spill som omfattes av grasrotordningen reguleres i Forskrift om grasrotandel (FOR 2009-02-27 nr 238: Forskrift om grasrotandel) § 1. Av ordlyden i § 1 fremgår det at alle Norsk Tippings spill omfattes om de ikke eksplisitt er unntatt i forskriftsteksten. Per i dag er to spill unntatt, Flax og Extra.

Bakgrunnen for at disse er unntatt fra grasrotordningen er at Flax spilles uregistrert, noe som umuliggjør overføring til en forhåndsvalgt grasrotmottager. Extra er et spill der overskuddet går til et særskilt formål, Extrastiftelsen Helse og Rehabilitering.

De øvrige av Norsk Tippings spill omfattes av grasrotordningen. Nye spill som lanseres, eksempelvis Eurojackpot, vil også omfattes av ordningen såfremt forskriften ikke endres.

SPØRSMÅL NR. 1225**Innlevert 13. april 2012 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 23. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det vil ventelig ta tid innen en ny ordning for pleiepenger og omsorgslønn er på plass, etter Kaasa-utvalgets overlevering av sin innstilling.

Vil statsråden i mellomtiden sikre at foreldre med hjerneskadde barn fortsatt skal kunne ha rett til pleiepenger og således ha mulighet til å kunne gi sine barn den trening som er nødvendig for at de skal kunne ha et mer deltagende liv?»

BEGRUNNELSE:

Foreldre til alvorlig hjerneskadde barn har siden 2003 fått offentlig støtte for å drive intensiv habilitering i hjemmet. Treningen har foregått blant annet etter metodene til The Family Hope Center og Doman. Denne støtten har blant annet tatt form av driftstøtte og støtte til hjelp i hjemmet fra regionale helsefore-

tak, støtte til reise og institusjonsopphold fra HELFO og pleiepenger fra NAV slik at en av foreldrene til enhver tid kan være hjemme og gjennomføre treningen.

Spørsmålsstilleren er gjort oppmerksom på at NAV har fjernet retten til pleiepenger for disse familiene. Det har i verste fall som konsekvens at foreldrene må ta et valg mellom å fortsette å trene barnet sitt – en trening som gir fremgang og barnet mulighet til et mer deltagende liv – eller skal de gi opp dette for å sikre egen økonomi.

Svar:

Det offentlige har et betydelig ansvar for å avhjelpe alvorlig syke barn og deres familier. Den kommunale helse- og omsorgstjenesteloven gir alle, også barn, rett til å få dekket nødvendige pleie- og om-

sorgsbehov gjennom kommunale tjenester. Det er således et kommunalt hovedansvar å bistå foreldre og avlaste omsorgsbyrden. Folketrygdloven gir imidlertid i noen tilfeller yrkesaktive foreldre rett til å få erstattet tapt lønn i forbindelse med fravær fra arbeidet. Dette kan for eksempel være hvis barnet har vært innlagt på sykehus og trenger kontinuerlig pleie og tilsyn i en kortere periode i etterkant av oppholdet (folketrygdloven § 9-10), eller hvis barnet er livstruende eller svært alvorlig sykt og trenger kontinuerlig tilsyn og pleie i begrenset periode (folketrygdloven § 9-11). Det framgår uttrykkelig av folketrygdloven § 9-11 andre ledd at når barnets sykdom eller skade må anses for varig, er retten til pleiepenger begrenset til perioder hvor sykdommen er ustabil. Det kan også ytes pleiepenger ved varige eller kronisk sykdom i startfasen eller hvis den er av progredierende art. Hovedregelen er imidlertid at det ikke foreligger rett til pleiepenger etter § 9-11 ved varige sykdommer.

Regelverket legger således opp til at barn med varige lidelser skal få dekket sitt pleie- og omsorgsbehov gjennom offentlige, tilpassede hjelpetiltak - og tjenester slik at foreldrene kan delta i yrkeslivet. Deres foreldre av ulike årsaker selv ønsker å ha tilsyn og pleie av sitt barn, er det hjelpestønads fra folketrygdloven og omsorgslønn fra kommunen som er aktuelle ytelser.

Foreldre til varig, hjerneskadde barn har ikke rett til pleiepenger med mindre de nevnte unntaksreglene slår inn (behandling ved sykehus, ustabile faser eller i startfasen). Ved langvarige opptreningsbehov hos barn med varige hjerneskadde foreligger således ikke rett til pleiepenger fra folketrygden.

Det framgår av begrunnelsen at representanten er gjort kjent med at arbeids- og velferdsetaten skal ha fjernet retten til pleiepenger til disse familiene. Søknader om pleiepenger ble tidligere behandlet på lokalt nivå, men er nå sentralisert til fylkesvise forvaltningsenheter. Dette ble gjort fordi en ville sikre ensartet praksis i etaten og dermed større forutberegnelighet for brukerne. I forlengelse av dette ble en del søknader om fornyet pleieperiode avslått fordi en så at vilkåret om ikke-varig sykdom ikke var oppfylt eller at unntakene ikke (lenger) kom til anvendelse. Arbeids- og velferdsetaten har således ikke endret retten til pleiepenger til familier med barn med varig hjerneskadde, men behandlet sakene i tråd med loven.

Kaasa-utvalget avga sin utredning, NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårørendeomsorg, i høst. I denne rapporten ble det foreslått betydelige endringer i pleiepenge-, hjelpestønads- og omsorgslønnsordningene. Blant annet er det foreslått å oppheve hjelpestønnen og den kommunale omsorgslønnen, og i stedet gi en ny og forsterket kommunal omsorgsstønning med kommunale satser. Samtidig foreslår utvalget å innføre rett til 20–50 % pleiepenger til foreldre med barn under 18 år som har alvorlige, varige lidelser. Jeg mener Kaasa-utvalgets utredning gir et godt grunnlag for å arbeide videre med disse spørsmålene. Jeg har imidlertid ikke tatt stilling til utvalgets forslag. Forslagene er nå sendt på bred høring, med høringsfrist 15. august 2012. Jeg ser fram til å motta høringsinstansenes innspill og arbeidet videre etter høringsrunden, og ser derfor ikke grunn til å vurdere eventuelle endringer i pleiepengeordningen nå.

SPØRSMÅL NR. 1226

Innlevert 16. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 24. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Yrkessjåfører som kjører langs kysten vår får ofte ødelagt de lovpålagte pausene sine fordi de må kjøre av eller på en ferje, blant annet på strekningen Bergen – Ålesund. Dersom man har stått 29 minutter og må kjøre av eller på en ferje, så kan man bli bøtelagt for å ikke ha 30 minutters sammenhengende pause.

Er statsråden villig til å se på hvordan kjøre- og hviletidsbestemmelsene kan gjøres mer fleksible og mer tilpasset særnorske forhold?»

BEGRUNNELSE:

Når man kjører ombord eller av en ferje så mister man den tiden man har hatt pause mellom 15 og 30 minutter. Dette gjelder selv om man har godt over 45 minutter totalt på fergekaien og fergedekket i løpet av en time. Det er veldig frustrerende for sjåførene, dår-

lig for samfunnet og spesielt frustrerende når man egentlig har rikelig med pause.

Svar:

Bestemmelsene om pause for yrkessjåfører reguleres av forskrift om kjøre- og hviletid for vegtransport i EØS, som gjennomfører i norsk rett forordning (EF) 561/2006 om harmonisering av visse bestemmelser på det sosiale området innen veitransport mv. Vi har dermed å gjøre med regler som det er svært begrensede muligheter til å fravike.

Art 7. i forordningen slår fast at «Etter en kjøreperiode på fire og en halv time skal føreren ta en sam-

menhengende pause på minst 45 minutter, med mindre føreren gjennomfører en hvileperiode. Denne pausen kan erstattes av en pause på minst 15 minutter, etterfulgt av en pause på minst 30 minutter, dersom pausene fordeles over kjøreperioden på en slik måte at bestemmelsene i første ledd er oppfylt.» Yrkessjåfører har altså anledning til å dele opp den pålagte pausen når den ikke benyttes til kjøring eller noe annet arbeid.

I Statens vegvesens kontrollpraksis gis det i tillegg en toleransegrense på 5 minutter i forbindelse med kontroll av pause. Etter en pause som er innenfor toleransegrensene vil en ny kjøreperiode starter.

SPØRSMÅL NR. 1227

Innlevert 16. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 30. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kjøretøyforskriften ble i henhold til UNECE-regulativet R115 endret i 2008, slik at det kreves dokumentasjon fra bilprodusentene på at avgassystemet er tilpasset LPG-gassdrift i hver enkelt bilmodell før ombygging kan godkjennes. Etter regelendringen har det knapt blitt gjennomført ombygging av biler til gassdrift i Norge, men andre land har vært mer fleksible.

Hva er grunnen til at regjeringen gang på gang innfører regler som begrenser bruk av alternative miljødrivstoff som biodiesel, GTL og LPG?»

Svar:

Først og fremst vil jeg påpeke at regjeringen fører en ambisiøs miljøpolitikk, med stort fokus på biler med lavere utslipp og på alternative drivstoff. Blant annet er utslippene fra nye biler redusert med ca 25 pst siden 2007.

Når det gjelder konvertering av eksisterende bensindrevne biler til LPG-drift vil det kunne ha en marginal positiv påvirkning på CO₂-utslippet fra bilparken. Imidlertid vil slik konvertering påvirke bilenes øvrige miljøegenskaper og sikkerhet, i tillegg til at bilfabrikantens ansvar i forhold til typegodkjenningen påvirkes. ECE-regulativ 115 ivaretar disse utfordringene, ved at konverteringssettene tilpasses hver bilmodell, og en representativ bilmodell avgasstestet. I tillegg overføres ansvaret for sikkerhets- og

miljøbestemmelsene fra bilprodusenten til produsenten av konverteringssettet.

Tidligere behøvde man ikke ECE-115-godkjenning på konverteringssettene, og vi hadde et nasjonalt regelverk for konvertering av biler til LPG-drift. Dette nasjonale regelverket la opp til mye utøvelse av skjønn hos den enkelte kontrolløren som skulle godkjenne kjøretøyene, og var ikke tilpasset dagens moderne biler med Euro 3, 4 eller 5- typegodkjenning. Dette regelverket er ikke tilpasset dagens krav til sikkerhet og miljø.

Generelt sett er LPG et drivstoff som har potensial til å gi rundt 10 % lavere CO₂-utslipp enn bensin, men høyere utslipp enn tilsvarende dieserbiler. For å utnytte dette potensialet ved ombygging fra bensin må LPG-drivstoffanlegget tilpasses det originale motorstyringssystemet, som er optimalisert sammen med avgassrensesystemet i bilen til å klare avgasskravene og samtidig gi lavt drivstofforbruk og CO₂-utslipp. Dårlig utført ombygging kan gi høyere CO₂-utslipp ved LPG enn med bensin.

Ettermonterings- og konverteringsløsninger for å få moderne biler til å gå på alternative drivstoff gir ofte ikke ønsket miljøeffekt, da nye biler har motorstyrings- og avgassbehandlingssystemer som er nøye tilpasset det drivstoffet de er beregnet for.

For lokal luftforurensning har ombygging fra bensin til LPG ingen dokumentert positiv effekt på nye biler på Euro 4- og 5-avgasskravnivå.

SPØRSMÅL NR. 1228**Innlevert 16. april 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 23. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Det er nå utviklet en ny type blyfri ammunisjon til bruk i Forsvarets våpen. Ammunisjonen skal ha løst en rekke problemer ved tidligere blyfri ammunisjon, særlig knyttet til helseplager. Sikkerhetsinspektøren for Hæren uttaler likevel til Aftenposten at man med den nye ammunisjonstypen "oppretholder [...] visse begrensninger på skytingen uansett.»

Hvilke begrensninger vil oppholdes ifm. skyting med ny ammunisjon, og hvilke konsekvenser vil disse begrensningene ha på øvelse, trening og operasjoner i Forsvaret?»

Svar:

Forsvaret har i samarbeid med Forsvarets forskningsinstitutt (FFI) og ammunisjonsprodusenten NAMMO utviklet en blyfri ammunisjon som har minst like gode funksjonelle egenskaper som den gamle blyfrie ammunisjonen, men som har betydelig mindre utslipp av skadelige gasser og støvpartikler. Dette har løst en rekke av utfordringene med bruk av tidligere blyfri ammunisjon, særlig knyttet til helseplager.

Imidlertid vil det alltid være noe utslipp av gasser og støvpartikler i forbindelse med skyting. Dette gjør

at Forsvaret har innført noen kontrolltiltak for skyting med ny blyfri ammunisjon. Kontrolltiltakene innebærer blant annet at det kun benyttes utendørs skytebaner, skytetidene er regulerte og at skyting stanses dersom indikasjoner på helseplager oppstår.

Bakgrunnen for at kontrolltiltakene iverksettes er at Forsvaret i så stor grad som mulig ønsker å redusere risikoen for helseplager samtidig som et forsvarlig utdannings- og treningsnivå opprettholdes innen skyting. På innebygde/overbygde standplasser hvor ventilasjon ikke er montert vil det ikke være anledning til å skyte. Montering av ventilasjon på skytebanene er nå igangsatt og banene tas fortløpende i bruk etter hvert som ventilasjonen monteres.

Kontrolltiltakene har minimale, om noen, konsekvenser for gjennomføring av utdanning og trening. Noen skytebaner kan ikke brukes i en periode fram til ventilasjon er montert. Dette håndterer Forsvaret uten at det går på bekostning av kvaliteten på utdanning og trening. Utdanningsprogrammene i skyting er videre lagt opp slik at det meget sjelden skytes over 4 timer sammenhengene pr normal 8-timers arbeidsdag. Disse tiltakene har ingen konsekvenser i operasjoner.

SPØRSMÅL NR. 1229**Innlevert 16. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«For selvstendig næringsdrivende med enkelt-personforetak som bruker egen privatbil til kjøring i næringsvirksomhet mer enn 6000 km per år blir bilen normalt å regne som en firmabil, selv om den brukes mer privat enn i næring.

Hvorfor slik forskjellsbehandling, og ser statsråden behovet for i større grad å likestille selvstendig næringsdrivende med ansatte, og tillate vanlig fradragrett?»

BEGRUNNELSE:

En rekke selvstendig næringsdrivende, særlig i distriktene, dekker store geografiske områder og kjører derfor mye mellom ulike oppdragsgivere. Terskelen på 6000 km nås derfor fort for mange næringsdrivende. Regelverket tvinger dem over på en komplisert firmabilbeskatning som oppfordrer til u hensiktsmessige tilpasninger. Andre næringsdrivende, som også bruker den samme familiebilen mye privat, vil få en så høy fordelsbeskatning ved omklassifisering til firmabil at det lønner seg for dem å la firmaet bruke privatbilen vederlagsfritt ut over 6000 km.

Det er vanskelig å se en god begrunnelse for at alle næringsdrivende som bruker bil mer enn 25 km per dag skal anse familiens bil å være firmabil.

Svar:

Bilkostnader som skattyter pådrar seg som følge av at han benytter egen bil i yrket, er fradragberettiget. For biler som brukes så mye i yrket at de i samsvare med praksis anses som yrkesbiler, gis det i utgangspunktet fradrag for alle kostnader ved bilholdet. Det skal imidlertid foretas tilbakeføring av det beløp som faller på bruk av bilen til privat kjøring. For privatbiler, det vil si biler som ikke anses som yrkesbiler fordi de bare i begrenset grad brukes i yrket, gis det fradrag på grunnlag av en standardsats, multiplisert med antall km som faller på bruk av bilen i yrket. En bil anses i praksis som yrkesbil blant annet dersom yrkeskjøringen utgjør minst 6000 km per bil per år.

Sjablongregler kan innebære administrative lettelser i ulike sammenhenger. Beskatningen av bokføringspliktige næringsdrivende bør likevel i hovedsak bygge på faktiske inntekter og kostnader. Bruker slike skattytere personbil eller varebil så mye i næringsdrivingen at bilen kvalifiserer som driftsmiddel i den (yrkesbil), må hovedregelen derfor være at det bokføres og gis fradrag for de faktiske kostnader ved bilholdet, med tilbakeføring for verdien av privat bruk. Ved slik driftsmiddelbeskatning med privat tilbakeføring blir det den andel av totalkostnadene som faller på næringskjøringen som netto kommer til fradrag. Det er tilsiktet.

Forenklingen med fradrag for bilkostnader i næring etter standardsats, istedenfor klassifisering som driftsmiddel, bør være forbeholdt næringsdrivende som bruker bilen lite i næringen. Dette skyldes både prinsipielle hensyn og hensynet til å unngå en vanskelig kontrollsituasjon ved anførsler om større kjøreledder i næringen. Med en tilstrekkelig bruk i næringen er det ikke grunn til generelt avvik fra driftsmiddelbeskatning. Dette gjelder også om ikke bare

næringskjøringen, men også den faktiske privatkjøring er omfattende.

Så er det slik at beregningen av verdi av privat bruk er basert på sjablonger, nemlig de samme som for lønnstakere som disponerer arbeidsgivers bil privat. Slike sjablonger er imidlertid nødvendige for å unngå kompliserte vurderinger og skjønnsmessige fastsettelser på dette private område. Sjablongene skaper også i seg selv likhet i beskatningen mellom næringsdrivende og lønnstakere med firmabil. I arbeidsforhold har den næringsdrivende arbeidsgiveren alminnelig fradragrett for alle firmabilutgiftene, mens den ansatte sjablongbeskattes for privat bruk. For firmabil som den næringsdrivende selv bruker privat, kombineres disse elementene på samme hånd, gjennom fradragføring av alle bilutgifter og tilbakeføringen av sjablongberegnet privatfordel. Denne likheten bør bevares.

Det synes vanskelig å etablere et tilsvarende skille mellom yrkesbil og privatbil for ansatte som mottar bilgodtgjørelse for yrkeskjøring. En slik ordning kunne gå ut på at ansatte som kjører mer enn 6000 km i yrket, blir skattepliktige for mottatt bilgodtgjørelse som overstiger faktiske kostnader etter tilbakeføring for privat bruk. I motsetning til næringsdrivende har ansatte imidlertid ingen regnskaps- eller bokføringsplikt. Et skille som nevnt ville derfor forutsette innføring av en særskilt regnskaps- og dokumentasjonsplikt for den ansatte knyttet til bilholdet. Det ser jeg ikke som hensiktsmessig.

I motsetning til næringsdrivende er lønnstakere dessuten underlagt den kontroll som deres arbeidsgivere skal føre med at oppgitt yrkeskjøring i reiseregningene stemmer med det faktiske forhold. Det gjør det forsvarlig å operere med forenklet sjablongbehandling av bilgodtgjørelse etter sats, også ved svært omfattende yrkeskjøring. Langt mindre forsvarlig ville det være å innføre sjablongfradrag per kilometer for omfattende næringskjøring, bare på grunnlag av den næringsdrivendes egne opplysninger om kjøringen.

Jeg vil derfor ikke gå inn for en omlegging i den retning som er skissert i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1230**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 24. april 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hvilke indikasjoner mener statsråden må være til stedet før man kan beskrive tilstedeværelsen av kinesiskprodusert "Bacalhau" i det brasilianske markedet som et omfattende problem i forhold til våre eksisterende avtaler med Brasil, og hvilket initiativ tar statsråden for å bøte på dette problemet?»

BEGRUNNELSE:

Bacalhau er et av norsk sjømates eldste, mest kjente og mest verdifulle merkenavn.

I Dagens Næringsliv 17. april 2012 kan man lese en artikkel under tittelen, Kinasmell for norsk klippfisk. Her beskrives problemene rundt det at kinesiske produkter av pollock og andre oppdrettsarter selges under merkevaren Bacalhau. I strid med Brasiliansk lov. Statsråden er i artikkelen sitert på at hun ikke er kjent med at dette er et problem, men at om det skulle vise seg å bli det, vil departementet vurdere å ta dette opp med Brasilianske myndigheter.

Svar:

Norge inngikk i 2003 en MOU med Brasil om tekniske, hygieniske og sanitære bestemmelser for

handel med fisk, hvor det blant annet går fram at kun klippfisk produsert av torsk kan benevnes som "bacalhau" i det brasilianske markedet. I tillegg kan klippfisk produsert av sei, lange, brosme og hyse benevnes som "type bacalhau".

Ifølge Norges sjømatråd har den brasilianske importen av saltet og tørket Alaska pollock økt kraftig det siste året. Sjømatrådet opplyser at dette produktet ofte merkes som "bacalhau" eller "type bacalhau" i butikkene. De har også observert saltet og tørket fisk av brasilianske fiskearter som blir merket som "bacalhau" i brasilianske butikker.

Klippfisk har en unik posisjon i den brasilianske matkulturen, og det er viktig at forbrukerne opprettholder tilliten til produktet. Jeg har derfor sendt brev til min brasilianske kollega hvor jeg ber brasilianske myndigheter undersøke saken.

Fiskeri- og kystdepartementet inngikk for øvrig i 2009 en MOU med det brasilianske fiskeri- og akvakulturdepartementet om samarbeid innen fiskeri- og akvakulturforvaltning. Som et ledd i dette samarbeidet vil den brasilianske fiskeriministeren besøke Norge i forbindelse med Nor-Fishing messen i august.

SPØRSMÅL NR. 1231**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 26. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Er det inntektsevnen, arbeidsevnen eller begge deler som må være nedsatt med minst 50 pst. for at man skal få bevilget uføretrygd, er forståelsen av regelverket det samme hos Arbeidsdepartementet og Nav, og hvordan vil reglene på dette området påvirkes av implementeringen av uførereformen fra og med 1.1.2015?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren er blitt gjort oppmerksom på informasjon som kan tyde på at forståelsen av regel-

verket på dette området varierer mellom Arbeidsdepartementet og Nav. På Navs nettsider står det at "[u]førepensjon skal sikre inntekt til livsopphold for deg som har fått inntektsevnen varig nedsatt", mens det i Prop. 130 L (2010-2011) flere ganger er omtalt at kravet er at "arbeidsevnen/inntektsevnen er nedsatt med minst halvparten". Spørsmålet om det er arbeidsevne eller inntektsevne som skal være avgjørende vil kunne være et viktig spørsmål for mange, spesielt blant de med høyere lønn. Det vil derfor være betimelig med en avklaring av hvordan regelverket forstås av Arbeidsdepartementet og av Nav, om de er

samkjørte, og om hvorvidt innføringen av uførefor- men innebærer endringer i dette.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representan- ten til at det på Arbeids- og velferdsetatens nettsider er opplyst at uførepensjon skal sikre inntekt til livs- opphold for personer som har fått inntektsevnen va- rig nedsatt, mens det flere steder i Prop. 130 L (2010– 2011) er omtalt at kravet er at arbeidsevnen/inntekts- evnen er nedsatt med minst halvparten. Det er i dag et vilkår for rett til uførepensjon at inntektsevnen er varig nedsatt med minst halvparten. Dette går fram av folketrygdloven § 12-7. Ved vurderingen av hvor mye inntektsevnen er nedsatt, skal inntektsmulighe- tene i ethvert arbeid som vedkommende nå kan utfø- re, sammenlignes med de inntektsmulighetene ved- kommende hadde før sykdommen eller skaden opp- sto. Det er imidlertid gitt særregler ved vurderingen av om hjemmearbeidende ektefeller har rett til uføre- pensjon. Her er det i stedet evnen til å utføre arbeid i hjemmet (arbeidsevnen) som må være varig nedsatt med minst halvparten. Vurderingen gjøres ved å sammenligne den evnen vedkommende nå har til å utføre arbeid i hjemmet med tilsvarende evne før han eller hun ble syk eller skadet.

Det er et vilkår for å få uførepensjon at personen

har gjennomgått hensiktsmessig behandling og ar- beidsrettede tiltak for å bedre arbeidsevnen. Mange brukere mottar arbeidsavklaringspenger mens de får slik behandling eller deltar på arbeidsrettede tiltak. For denne ytelsen er vilkåret at arbeidsevnen er ned- satt med minst halvparten. I de fleste tilfeller vil det være samsvar mellom den redusert arbeidsevnen og den reduserte inntektsevnen.

Bestemmelsen om at inntektsevnen må være va- rig nedsatt med minst halvparten er videreført i den nye uføretrygden, jf. lov 16. desember 2011 nr. 59 om endringer i folketrygdloven § 12-7. Personer som mottar arbeidsavklaringspenger når krav om uføre- trygd settes fram, kan få uføretrygd når inntektsev- nen er redusert med minst 40 prosent. Dagens unntak for hjemmearbeidende ektefeller er foreløpig videre- ført i ny uføreordning. Da bestemmelsen er lite brukt og vanskelig å praktisere, ble det varslet i Prop. 130 L (2010–2011) at det tas sikte på å vurdere om det fortsatt er et behov for denne særregelen.

Arbeidsdepartementet og Arbeids- og velferdsdi- rektoratet har felles forståelse av regelverket for uføreytelser. Jeg understreker at det er inntektsevnen som må være varig nedsatt i tilstrekkelig grad for å få rett til uførepensjon (gjeldende regelverk) og for rett til ny uføretrygd (med det begrensede unntaket for hjemmearbeidende ektefeller).

SPØRSMÅL NR. 1232

Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Gjennom FrPs representantforslag 8:114 (2010- 2011) ble det satt fokus på den omfattende bruk av salt i vinterdriften av norske veier. Det var bred enig- het om at reduksjon av saltbruk er nødvendig og øns- kelig. Regjeringen har lovet tiltak basert på "SaltS- mart"-prosjektet. Ett fylke og seks kommuner har et- ter innbyggerinitiativ fattet vedtak om reduksjon av veisalt. Ny rapport fra TØI konkluderer med liten ulykkesreducerende effekt fra salting.

Hvordan følger statsråden på denne bakgrunn opp arbeidet med å redusere bruk av veisalting?»

Svar:

Statens vegvesen har nylig avsluttet sitt fireårige FOU-prosjekt SaltSMART. Formålet med prosjektet

har vært å finne frem til metoder som gjør det mulig å opprettholde sikkerheten og fremkommeligheten med reduserte saltmengder.

Statens vegvesen er i gang med tiltak som redu- serer saltforbruket og som blir iverksatt etter hvert som driftskontraktene fornyes. Om lag 25 prosent av kontraktene fornyes hvert år og dette betyr at det vil ta noen år før tiltakene er gjennomført i alle områder. Blant tiltak som gjennomføres, kan nevnes:

- bedre opplæring av de som skal utføre vinterdrif- ten
- bedre brøyting før salting
- mer bruk av saltløsning i stedet for tørt salt
- endrede oppgjørsformer som gjør det mindre lønnsomt å bruke mye salt.

Saltforbruket vinteren 2011/2012 (til og med januar) er redusert med ca. 20 prosent i forhold til foregående vinter.

TØI har gjennomgått undersøkelser som er utført de siste årene, og finner at effekten på personskadeulykker av salting er noe lavere enn for tidligere un-

dersøkelser. TØI peker likevel på en ikke ubetydelig ulykkesreduksjon på 5-10 %.

Departementet vil i samarbeid med Vegdirektoratet følge opp bl.a. TØI's rapport med sikte på å redusere saltbruken ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1233

Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Flere undervisningsinstitusjoner bruker båtmotorer som en del av opplæringen. For en tid tilbake fikk Laksevåg Videregående skole, gjennom sitt samarbeid med interesseorganisasjonen Norboat, anskaffet nye, moderne båtmotorer som kun skal brukes til undervisning. Skolen slipper ikke HK-avgiften, noe som i praksis vil si at skolen må betale i størrelsesordenen 60 000 kroner i avgift på undervisningsutstyr.

Vil statsråden ta initiativ til at båtmotorer til slikt bruk unntas denne avgiften?»

BEGRUNNELSE:

Flere undervisningsinstitusjoner rundt om i landet bruker båtmotorer som en del av opplæringen. De fleste av disse motorene er heller ikke installert i båter, men i skolens undervisningsrom. For en tid tilbake fikk Laksevåg Videregående skole, gjennom sitt samarbeid med interesseorganisasjonen Norboat, anskaffet nye, moderne båtmotorer som kun skal brukes til undervisning (for mekanikerelever). Skolen har avtale med Norboat om at motorene ikke skal monteres i båt. Skolen slipper ikke HK-avgiften, noe som i praksis vil si at skolen må betale i størrelsesordenen 60 000 kroner i avgift på undervisningsutstyr.

Svar:

Avgiften på båtmotorer, som representanten referer til som HK-avgiften, ble innført fra 1978 og har til formål å skaffe staten inntekter, samt å bidra til å redusere støy og stor fart ved at den skal vri etterspørselen over til mindre motorer. Det vises til omtale i blant annet St.prp. nr. 80 (1977-78) side 1-2.

I henhold til Stortingets vedtak om avgift for båtmotorer for 2012 § 1, skal avgiften betales statskassen ved innførsel og innenlandsk produksjon av båtmotorer (framdriftsmotorer) på minst 9 hk med kr. 155,50,- per hk. Fritak for avgift på båtmotorer følger av vedtaket § 2. Vedtaket § 4 gir departementet kompetanse til å fritta for eller sette ned avgiften når det oppstår enkelttilfeller eller situasjoner som ikke var overveid da avgiftsvedtaket ble truffet og når avgiften i det spesielle enkelttilfellet får en utilsiktet virkning.

Generelt mener jeg at det bør utvises forsiktighet med å etablere nye fritak fra båtmotoravgiften. Statens bidrag til formål som er ønskelig å støtte, bør først og fremst gis av midler som stilles direkte til rådighet for formålet, ikke indirekte i form av avgiftsfritak. Nye avgiftsfritak skaper dessuten avgreningsproblemer og press fra andre som ønsker tilsvarende avgiftsfritak.

På denne bakgrunn vil jeg ikke ta initiativet til å fritta båtmotorer til bruk for undervisningsformål fra båtmotoravgiften.

SPØRSMÅL NR. 1234**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 26. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Svarhalespoven blir av mange oppfattet som et fremmedelement i norsk natur, og siden denne har fått status som prioritert art medfører dette båndlegging av store områder med produktiv jord på Jæren for å beskytte fuglen. Problemstillingen ble tatt opp av Høyre med spørsmål til miljø- og utviklingsministeren i Stortingets spontanspørretime 08.02.2012. Daværende miljø- og utviklingsminister lovet å studere saken nærmere.

Har miljøvernministeren gått gjennom saken, og kan vi forvente endringer i forhold til svarhalespovens status i Norge?»

Svar:

Tap av arter er et globalt problem, og Regjeringen fører en aktiv politikk for å hindre at arter går tapt i Norge. Ett av virkemidlene er å utpeke arter som prioriterte etter naturmangfoldloven § 23. Forskrift om svarhalespove som prioritert art ble fastsatt ved kongelig resolusjon 20. mai 2011. Formålet med forskriften er å ivareta svarhalespove i samsvar med forvaltningsmålet for arter i naturmangfoldloven.

Ved avgjørelse om prioritering legges det, i samsvar med naturmangfoldloven § 23, vesentlig vekt på om arten har en bestandssituasjon eller bestandsut-

vikling som strider mot forvaltningsmålet for arter i naturmangfoldloven § 5. Etter § 5 er målet at artene og deres genetiske mangfold ivaretas på lang sikt og at artene forekommer i levedyktige bestander i sine naturlige utbredelsesområder. Svarhalespove er etablert med reproduserende bestand i Norge, og den har deler av Norge som en del av sitt naturlige utbredelsesområde. Arten forekommer i Norge med to underarter. Den ene har sitt tyngdepunkt på Jæren, mens den andre opptrer i Nord-Norge. Jæren er en del av svarhalespovens naturlige utbredelsesområde fordi fuglen selv har etablert seg der fra naturlig forekommende bestander i øvrige deler av Europa. Svarhalespove har vært observert på Jæren siden 1930-tallet, mens hekking på Jæren først ble bekreftet på 1960-tallet. Arten svarhalespove er klassifisert som sterkt truet på Norsk rødliste for arter 2010, da den har en meget liten bestand i Norge.

Jeg er kjent med at grunneiere i Klepp kommune i brev til departementet har pekt på store ulemper for jordbruksdriften som følge av forskriften. Brevet fra grunneierne vil bli besvart med det første. Samtidig vil jeg gi Fylkesmannen i Rogaland beskjed om hvordan forholdet til berørte grunneiere skal håndteres i tiden framover. Jeg legger imidlertid ikke opp til endringer i forskrift om svarhalespove som prioritert art.

SPØRSMÅL NR. 1235**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 25. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det er en betydelig overhyppighet av diabetes blant enkelte etniske minoriteter. I 2011 har Diabetesforbundet ved hjelp av midler fra Helsedirektoratet bl.a. laget materiell på flere språk, hatt aktiviteter og rådgivning mot målgruppene, og etablert motivasjonsgrupper m.m. Helsedepartementet har vist til at det er Helsedirektoratet som kan gi midler, mens Helsedirektoratet på sin side sier de ikke har midler til dette.

Hvorfor kan ikke direktoratet fortsatt yte penger til minoritetshelse?»

BEGRUNNELSE:

Diabetesforbundet gjør et viktig arbeid når det gjelder minoritetshelse, noe også en samlet helse- og omsorgskomiteé påpekte i forbindelse med budsjett 2012. Da skrev komiteen følgende:

"Komiteen peker på at det er en rekke studier i Norge som viser at forskjellige grupper innvandrere

har ulike helseproblemer og til dels dårligere helse enn norskfødte med to norske foreldre. I noen grupper er det økt risiko for overvekt, fedme, diabetes type 2 og svangerskapsdiabetes. Komiteen viser til bl.a. Diabetesforbundets satsing på minoritetshelse som skal øke kunnskapen om og fokuset på helseproblemer hos minoriteter."

Jeg er også kjent med at Nasjonalt Råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten har tatt opp minoritetshelse som et viktig område.

Konsekvensene om ikke Diabetesforbundet får tilskudd i 2012 er bl.a. at de ikke lenger kan drive med oppsøkende arbeid ute, at de mister kontakt med det oppbygde nettverket. Og Diabeteslinjen må avvike sine tilbud på tyrkisk, arabisk og somalisk før sommeren i år.

Svar:

Pasientorganisasjoner utøver et viktig arbeid for å forebygge og informere sin brukergruppe om forhold som kan føre til sykdom, forebygging av sykdom og behandlingsmuligheter. Diabetesforbundet er en naturlig samarbeidspartner i arbeidet for å forebygge diabetes, bidra til at personer med sykdommen diagnostiseres og at behandlingstilbudet bedres.

I statsbudsjettet for 2012 videreføres det eksisterende

tilskuddet til Diabetesforbundets drift av diabeteslinjen og til utdanning av ledere til motivasjonsgruppene. I tillegg økes tilskuddet med 2,5 mill. kroner til totalt 4 mill. kroner. Formålet er å bidra til at forbundet kan styrke sitt arbeid med motivasjonsgrupper og å oppdage diabetes tidlig. Målrettet informasjon mot risikoutsatte grupper, blant annet gjennom Diabetesforbundets informasjonsarbeid mot minoritetsgrupper, vil bidra til at flere får påvist sin diabetes. Diabetesforbundet vil derfor blant annet kunne bruke tilskuddet til minoritetshelsetiltak.

I 2011 disponerte Diabetesforbundet særskilte midler til minoritetshelse. Det skyldes at de helt slutten av 2010 fikk to ulike tilskudd. Disse tilskuddene ble gitt fordi dette var ubrukte restmidler fra andre bevilgninger og kom i tillegg til de tilskuddene som var gitt til Diabetesforbundet tidligere. Det er med andre ord ikke slik at Helsedirektoratet har fjernet en eksisterende ordning for minoritetshelse. Generelt må søknader om tilskudd i utgangspunktet rette seg mot utlyste ordninger i konkurranse med andre søkere.

For øvrig vil jeg nevne at Helsedirektoratet fortsatt yter midler til minoritetshelse på en rekke områder både innenfor forskning og i form av prosjektmidler.

SPØRSMÅL NR. 1236

Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 24. april 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Ser statsråden at det kan være formålstjenlig å la en del bygdetun være lokale enheter basert på frivillighet og eventuelt kommunal finansiering, mens man konsentrerer den statlige finansieringen og utviklingskraften om et færre antall unike enheter vurdert i et nasjonalt kulturhistorisk perspektiv?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er en fersk evaluering av museumsreformen gjennomført av PWC, hvor bygdetunenes egenart er tatt opp spesifikt. Det trekkes frem som en utfordring at det som tidligere var midler som ble brukt i bygdetunene nå spres utover flere enheter i flere kommuner på en måte som ikke ivaretar en tilfredsstillende bevaring av samlingene. Det stilles derfor spørsmål ved om det er fornuftig å

- innenfor rammene av et regionalt kulturhistorisk museum - forbli i en situasjon hvor kommuner har "krav på" ett eller flere museum med samlinger som er tilnærmet identiske med hva vi finner i andre kommuner.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser spørsmålsstilleren til "en fersk evaluering av museumsreformen gjennomført av PWC". Formodentlig dreier det seg om rapporten "Museumsreformens betydning for museene i Møre og Romsdal", der utviklingen ved tre regionmuseer i Møre og Romsdal – Nordmøre museum, Romsdalsmuseet og Sunnmøre museum – blir evaluert. PricewaterhouseCoopers (PwC) har utarbeidet rapporten – som ble avgitt 15. mars 2012 – på oppdrag fra Møre og Romsdal fylkeskom-

mune. Rapporten er nå på høring med frist 20. mai d.å.

Jeg har med interesse studert denne rapporten som først og fremst gir en svært positiv vurdering av museumsreformens betydning for de tre nevnte museene. I rapportens sammendrag blir det fremhevet at

”Museumsreformen i Møre og Romsdal har ikke bare vært en organisatorisk strukturreform, men bidratt til å utvikle innhold og skape større aktivitet. Det økonomiske fundamentet er styrket og museene fremstår som en mer profesjonell aktør og samarbeidspartner både faglig og administrativt. Man har i betydelig utstrekning evnet å ta vare på grasrotengasjementet. Det er fortsatt store utfordringer hva gjelder hensiktsmessige bygninger og betydelig etterslep på registrering, sikring og bevaring av gjenstander, mens formidlingsområdet har hatt den mest positive utvikling.”

I 2001 hadde de tre museene et samlet besøkstall på 111.455; i 2010 var dette økt til 227.340, dvs. en økning på 104%. Fra 2005 til 2010 økte antall lønnete årsverk ved de tre museene fra 65,8 til 78,5; i samme perioden økte også antall årsverk utført av frivillige fra 8 til 17,6. Det statlige driftstilskuddet økte fra 14,6 mill. kroner i 2005 til 23,9 mill. kroner i 2010, dvs. en økning på 63,2 %; i samme perioden økte imidlertid også de lokale og regionale tilskuddene omtrent like mye – fra 14,5 mill. kroner til 23,6 mill. kroner, dvs. en økning på 62,4 %.

Rapporten fra PwC inneholder ingen museumsfaglig oversikt og analyse av de ulike enhetene og samlingene som inngår i de tre regionale museenes portefølje. Hvorvidt det foreligger samlinger ”som er tilnærmet identisk med hva vi finner i andre kommuner”, gir den foreliggende rapporten ikke svar på. Generelt vil vi imidlertid anta at mangfoldet, ulikhetene og variasjonene i stor grad gjør seg gjeldende; og i slik diversitet vil det alltid være mye kulturhistorisk informasjon å hente. Det er også viktig å presisere at enkelte av de lokale enhetene som er knyttet til de regionale museumsinstitusjonene i Møre og Romsdal utvilsomt er helt unike.

Frivillig, ulønnet innsats har alltid vært et viktig element i lokalt og regionalt kulturvernarbeid. Det vil til enhver tid være en rekke oppgaver som på en god

måte kan utføres av personer uten særskilt fagkompetanse. Imidlertid er det samtidig mange oppgaver som fordrer fagkompetanse – også ved lokale museer og samlinger; gjenstandskonservering og kvalifisert vedlikehold av kulturhistoriske bygninger er eksempler. Ved å knytte lokale enheter sammen med regionale museer med et bredt spekter av fagkompetanse, får man best sikkerhet for at fagfolk kommer inn i bildet der dette er nødvendig.

Når kommunene i Møre og Romsdal det siste tiåret har økt tilskuddene til de tre regionale museene, må dette ses i lys av den mulighet de faglig sterkere regionale institusjonene – som staten har medvirket til å utvikle – har gitt for å oppnå en faglig kvalitetsheving også ved de lokale enhetene.

Dersom vi legger til grunn at de regionale museene har et formidlingsansvar overfor befolkningen i alle deler av museets geografiske ansvarsområde, vil regionmuseet også ha behov for lokale formidlingsarenaer. Ikke minst vil dette i mange tilfeller være nødvendig for å kunne gi tilbud til skolene i tilknytning til Den kulturelle skolesekken.

Det er ikke riktig å si at statens midler til museene nå spres mer enn tidligere. På 1990-tallet ytte Kulturdepartementet direkte eller indirekte støtte til om lag 330 museer; nå ytes støtte til 70 museer i det nasjonale museumsnettverket. At kommunene og fylkeskommunene har støttet opp om den samme strategien, slik utviklingen i Møre og Romsdal er et eksempel på, medvirker til å skape et helhetlig kulturvern-faglig grep der det nasjonale, regionale og lokale ses i sammenheng. Dette er i samsvar med den tilnærming som var nedfelt i St.meld. nr. 22 (1999-2000) Kjelder til kunnskap og oppleving, og som Stortinget sluttet seg til.

Å bygge opp kulturhistoriske samlinger i museene handler i vår tid i stor grad om å dokumentere ved å samle inn objekter fra masseproduksjonens tidsalder. Dette aksentuerer behovet for å samordne innsamlingsarbeidet; at lokale enheter er knyttet sammen med profesjonelle, regionale museer vil lettere kunne forebygge unødvendig dublering og fremme en tjenlig arbeidsdeling.

SPØRSMÅL NR. 1237**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 11. mai 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«På grunn av stormen "Dagmar" julen 2011 mistet mange strømmen for en periode. For dette får kundene én avbruddskompensasjon, men kun en kompensasjon selv om de har flere abonnementer og der- ved betaler flere linjeleier.

Ser statsråden urettferdigheten i dette og at man bør få én erstatning for hvert abonnement som den enkelte kunde har?»

Svar:

Ordnningen med utbetaling ved svært langvarige avbrudd ble innført av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) den 1. januar 2007 og gjelder ved avbrudd som varer over tolv timer. Intensjonen med ordningen er todelt. Ordningen skal gi nettselskapene økonomiske insentiver til å unngå slike avbrudd gjennom å styrke selskapenes insentiver til å vedlikeholde nettet og rette feil i de områdene hvor andre insentivordninger ikke virker sterkt nok. Dette gjelder spesielt forhold i lavspenningsnettet og i mindre tettbygde områder. Videre skal ordningen gi en rimelig

kompensasjon til kundene for ulemper de påføres som følge av at avbruddet var langvarig. Målgruppen for kompensasjonen er primært forbrukere. Størrelsen på utbetalingsbeløpet er fastsatt ut fra hva som oppfattes som rimelig kompensasjon for en alminnelig forbruker.

Ordnningen med utbetaling av kompensasjon ved svært langvarige avbrudd er ikke en erstatningsordning. Ordningen skal ikke gi erstatning for økonomiske tap, som følge av avbruddet, men gi en viss kompensasjon for ulempen ved å miste strøm i en lengre periode. Dersom det har vært økonomiske tap som følge av avbruddet er dette et privatrettslig forhold mellom kunden og nettselskapet.

I utformingen av ordningen har NVE lagt til grunn at denne ulempen ved et langvarig avbrudd er uavhengig av antall abonnement kunden har i samme nettselskap. Kontrollforskriften er imidlertid ikke til hinder for at et nettselskap ut fra egne vurderinger kan utbetale kompensasjon utover det som omfattes av plikten.

SPØRSMÅL NR. 1238**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 25. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på skriftlig spørsmål nr. 1158. Svaret kan indikere at Justisdepartementet ikke lenger har noen mulighet til å komme med løpende faglige innspill om den administrative utviklingen i domstolene.

Er det slik i de faste dialogmøtene mellom departementet og Domstoladministrasjonen, både på politisk og administrativt nivå, at representantene fra Justisdepartementet gir uttrykk for en oppfatning om den administrative utviklingen i domstolene?»

Svar:

I dialogen med Domstoladministrasjonen gir politisk og administrativ ledelse i Justis- og beredskapsdepartementet uttrykk for vårt syn på den generelle utviklingen i domstolene. Disse møtene er en nyttig arena for diskusjon og kommunikasjon rundt rammebetingelser og utviklingstiltak i domstolene. Jeg vil også legge til at Domstoladministrasjonen, som et offentlig organ, også er underlagt generelle og administrative regler som gjelder for samfunnet generelt og for offentlig forvaltning spesielt.

SPØRSMÅL NR. 1239**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 25. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å sette inn ekstra ressurser for få ned behandlingstiden på søknader om arbeidstillatelse for ingeniører og spesialister, eller vil statsråden vurdere, eventuelt i en periode, å lempe noe på reglene for arbeidstillatelser til spesialistene som kommer fra land utenfor EU?»

BEGRUNNELSE:

Som statsråden kjenner til så er industrien generelt, og oljeindustrien spesielt, i god medvind. Dette gjelder i høyeste grad i Rogaland, som er vårt store "oljefylke". Denne industrien har et stort behov for å hente inn arbeidskraft fra andre land enn Norge. Det meste av denne arbeidskraften hentes fra EU området, spesielt gjelder dette fagarbeidere/operatører. Dette er forholdsvis enkelt med tanke på at Politi og UDI ikke trenger å involveres.

Når det derimot gjelder ingeniører og spesialtister, som denne industrien har stort behov for, rekrutteres disse fra hele verden, og veldig ofte fra land utenfor EU. For at disse skal få arbeids- og oppholdstillatelse må leverandørene ta alle sakene gjennom Politiets servicekontor som ligger i blant annet Stavanger. Det viser seg nå at kapasiteten på servicekontoret er sprenget, sakene hopper seg opp og behandlingstiden er oppe i 10 uker. Dette er lang tid for en bedrift som trenger disse spesialistene forholdsvis raskt. Frem til midten av 2011 var behandlingstiden 4 uker, noe som bransjen fint kunne leve med, men 10 uker skaper store problemer for næringen.

I 2008 hadde man en lignende situasjon, som ble løst ved at det ble satt inn tiltak hos Politiet og UDI.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at jeg er enig med representanten i at det er viktig at disse sakene har kort saksbehandlingstid, slik at industrien får rask tilgang på den arbeidskraften de trenger. I tildelingsbrevet til UDI er det derfor stilt krav om at 80 pst. av søknadene som gjelder arbeidstillatelser skal behandles innen fire uker, 95 pst. innen åtte uker og ingen saker skal bli eldre en 16 uker. De sakene som tar lengst tid, er de som mangler dokumenter eller der det er tvil om vilkårene er oppfylt.

Det er vesentlig kortere saksbehandlingstid for søknader som leveres inn via et servicesenter for utenlandske arbeidstakere (SUA), da disse sakene prioriteres foran andre saker. For disse søknadene er det en ambisjon å behandle saken på rundt 10 virkedager fra saken er opprettet som en SUA-sak ved det lokale senteret til den er ferdigbehandlet. Etatene har oppgitt at hoveddelen av sakene behandles innen dette målet.

Representanten viser til at sakene hopper seg opp og at behandlingstiden er oppe i 10 uker. Det er uklart for meg hva som er grunnlaget for å hevde dette. Jeg har fått opplyst at politiet overfører saken elektronisk til Utlendingsdirektoratet innen 2 dager etter at søknad er innlevert. Det har imidlertid vært et etterslep noen dager for kort tid siden på grunn av et kort sykdomsfravær. Rogaland politidistrikt ble ved opprettelsen av SUA kontoret i Stavanger tilført 4 ekstra stillinger. Politiets ledelse har i tillegg satt av en ekstra stilling fra annen utlendingssaksbehandling, slik at man nå bruker 5 sivile stillinger på SUA kontoret.

Jeg har fått opplyst at Utlendingsdirektoratet i all hovedsak overholder saksbehandlingstiden på 10 dager fra saken er registrert inn som SUA sak til vedtak treffes. Jeg kommer til å følge nøye med fremover på saksbehandlingstidene på dette området.

Fra november 2010 ble søknad på nett gjort tilgjengelig for alle politidistriktene. Gjennom en «bookingløsning» kan søkerne bestille time hos politiet for å levere de dokumenter som er nødvendige for å få søknaden behandlet. Saksbehandlingstiden gjelder fra det tidspunkt nødvendige dokumenter er levert. Ved SUA kontoret i Stavanger har jeg fått opplyst at det nå tar 10 – 14 dager fra en søker registrerer sin søknad til vedkommende får time hos politiet. Det er forståelig at disse dagene oppleves som en ventetid for søkerne, selv om dagene ikke regnes med i den totale saksbehandlingstiden.

Rogaland politidistrikt er gitt økte ressurser i 2012. Disse vil bl.a. bli brukt til å styrke det arbeidet som gjøres ved SUA kontoret. Dette vil også kunne bidra til at bookingtiden blir kortere. Jeg kan på denne bakgrunn ikke se at det er behov for å gjøre endringer i regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1240**Innlevert 17. april 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 30. april 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Selv om det er behov for at ambulanspersonell er i god fysisk form, så stilles det ikke krav om dette ved opptak til studiet.

Vil kunnskapsministeren vurdere å også legge krav til fysisk egnethet for søkere ved inntak til ambulansetjenesteutdanning?»

Svar:

Grunnlaget for inntak til videregående opplæring er gitt i Opplæringslova § 3–1. Denne bestemmelsen gir søkere med rett til videregående opplæring rett til inntak til ett av tre valgte utdanningsprogram.

Opplæringen i ambulansarbeiderfaget er organisert over fire år i videregående opplæring, hvorav de to siste årene blir gjennomført som læretid i bedrift. Opptakskravet er fullført grunnskole.

Ambulansefaget er i dagens tilbudsstruktur plassert i utdanningsprogram for helse- og sosialfag. De elevene som ønsker å utdanne seg til ambulansarbeider må søke seg inn til videregående trinn 1 (Vg1), helse- og sosialfag før de kan fortsette på ambulansfaget på videregående trinn 2 (Vg2). Det tilbys få elevplasser innenfor ambulansfaget. Gode karakterer fra Vg1 og Vg2 er derfor viktig for å kunne fullføre utdanningen.

Tittelen ambulansarbeider er beskyttet ved lov,

og utøvelse av yrket krever autorisasjon fra Statens autorisasjonskontor for helsepersonell. For å få autorisasjon som ambulansarbeider kreves fagbrev. Det stilles i tillegg krav til god vandel.

For å kunne få tilbud om lærekontrakt i en bedrift, er det bedriftene selv som bestemmer hvem de ønsker å ta inn som lærlinger etter Vg2. Dette gjelder alle lærefag. Det er lite sannsynlig at en lærebedrift ønsker å tegne kontrakt med en lærling som de vurderer som lite egnet for fagutøvelsen. En lærebedrift investerer i opplæring av lærlingen fram til fullført videregående opplæring, og bedriften vil på sin side nyte godt av lærlingens arbeidsinnsats. Å ta inn lærlinger er et viktig grunnlag for bedriftene for å kunne rekruttere kvalifiserte fagarbeidere.

Imidlertid er det i forskrift til opplæringsloven § 6-11 bestemmelser om blant annet inntak til spesielle utdanningsprogram. Dette gjelder i dag utdanningsprogrammene for musikk, dans, drama og idrettsfag. Her kan fylkeskommunen vedta at inntil 50 prosent av plassene på Vg1 skal tildeles på grunnlag av dokumentasjon av ferdigheter eller en eventuell inntaksprøve, i tillegg til poeng utregnet på grunnlag av karakterer. Så langt er det ingen planer om å innføre spesielle inntakskrav for utdanningsprogram for helse- og sosialfag.

SPØRSMÅL NR. 1241**Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 30. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«NRK melder 18.4.2012 om at kollektivselskapet Ruter ønsker å vurdere billettpriser som varierer ut fra når på døgnet folk reiser. Dette kan gi "rushtidsavgift" på kollektivtrafikk i Oslo-området. Forslaget understreker at tilstrekkelig kapasitet innenfor kollektivtransport i de store byene er viktig generelt og spesielt for å flytte persontransport fra personbil til kollektivtransport. Staten kjøper i dag lokaltran-

sport i storbyene uten særlige betingelser, kun på jernbane.

Vil statsråden utvide statlig kjøp i storbyene?»

BEGRUNNELSE:

Eventuell "rushtidsavgift" på kollektivreiser vil virke mot målet om å flytte persontransport fra personbilbasert transport til kollektivbasert persontransport. Målet er viktig for å sikre dekning av et økende transportbehov innenfor et samlet transporttilbud og

på en effektiv og miljøvennlig måte i og rundt de største byene der ytterligere folketallsvekst vil komme i fremtiden. Staten tar i liten grad økonomiske ansvar for kollektivtransporten gjennom direkte kjøp av transport utenfor jernbanesektor. Da er det spesielle betingelser knyttet til statlig bidrag ("belønningsordningen").

Jeg håper derfor statsråden vil vurdere en utvidet ordning med statlig kjøp av alle typer kollektivtransport i og rundt de største byene og basert på en generell innkjøpsordning uten spesielle betingelser om regulerende tiltak overfor alle veibrukere. En statlig innkjøpsordning for kollektivtransport i de store byene generelt vil likestille innbyggere og næringsliv uavhengig av dagens ulike jernbaneløsninger.

Svar:

Det er forventet en betydelig befolkningsvekst i Norge de neste tiårene. Dette gjelder i landet som helhet, og i særdeleshet i de største byene. Befolkningsveksten gir økte transportbehov, og i de største byene er vi avhengig av at veksten skjer på en miljøvennlig og arealeffektiv måte. Det betyr at flere av oss må gå, sykle og reise kollektivt. For å få til en slik utvikling må det satses mer på kollektivtransport. Dette gjelder investeringer i infrastruktur, men også drift og vedlikehold. Jeg er glad for at også Fremskrittspartiet nå erkjenner at kollektivtilbudet er viktig for å løse samfunnets transportutfordringer.

Det er fylkeskommunene som i all hovedsak har ansvaret for den lokale kollektivtransporten i Norge. Den lokale kollektivtransporten finansieres ved trafikksekskapenes billettinntekter og fylkeskommunale tilskudd/kjøp av persontransport. I likhet med de fleste andre kommunale og fylkeskommunale tjenester, er det fylkeskommunenes frie inntekter som ut-

gjør grunnlaget for finansieringen av kollektivtransporten. Regjeringen har helt siden den overtok i 2005 sørget for en betydelig vekst i kommunesektorens frie inntekter, først og fremst gjennom en økning i rammetilskuddet til kommuner og fylkeskommuner. I tillegg har Samferdselsdepartementet styrket belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk i byområdene og tilskuddsordningen for kollektivtransport i distriktene (KID). Staten har i tillegg økt sitt kjøp av lokal persontransport med tog vesentlig. Staten bidrar gjennom slike ordninger med betydelige midler til lokal kollektivtransport i dag.

Jeg mener likevel at det må satses mer på kollektivtransport enn i dag og at staten må ta en betydelig del av ansvaret for en slik satsing. I fjor høst etablerte Samferdselsdepartementet et eget kollektivtransportprosjekt som skal utarbeide en nasjonal politikk for det statlige arbeidet med kollektivtransport. Prosjektet skal vurdere hvilke tiltak og virkemidler som er best egnet for å møte utfordringene innen kollektivtransporten, og hvordan disse håndteres mest hensiktsmessig på tvers av forvaltningsnivåer og mellom ulike typer kollektive transportmidler og mellom by og land. Prosjektets arbeid og forslag vil følges opp i Nasjonal transportplan 2014-2023 som legges frem våren 2013.

Det er min og regjeringens ambisjon at vi skal få til et løft for miljøvennlig transport fremover. Som varslet i Meld. St. 21 (2011-2012) Norsk klimapolitikk vil regjeringen, gjennom forpliktende avtaler, øke statens tilskudd til investering og drift av fylkeskommunal kollektivtransport og andre miljøvennlige transportformer. Regjeringens mål er at veksten i persontransporten i storbyområdene skal tas med kollektivtransport, sykkel og gange.

SPØRSMÅL NR. 1242**Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 24. april 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Orkanen "Dagmar" gjorde store skadar på Nordvestlandet natta til 1. juledag 2011. På kysten vart det fleire stadar også gjort skadar på kaianlegg og andre installasjonar som Kystverket eig. Det har no gått nokre månader sidan "Dagmar" gjorde seg ferdig med sine herjingar, og det er viktig både å ha oversikt over skadeomfanget, og ikkje minst ein plan for korleis skadane skal utbetrast.

Har statsråden og departementet oversikt over kva skadar som har kome, og når vil desse skadane bli reparerte?»

GRUNNGJEVING:

Ved akutte skadesituasjonar er det viktig at det er gode prosedyrar for kartlegging og reparasjon av skadar. Dersom det ikkje blir gjort tiltak for å reparere denne typar skadar så vil dei forverre seg, og kanskje til og med øydelegge installasjonen. Det vil derfor vere viktig å reparere desse skadane før hausten kjem, og sjansane for nye skadar aukar.

For dei som bur i desse områda er det også trasig å vere vitne til at viktige installasjonar blir øydelagde på same tid som heilt naudsynt reparasjonsarbeid dreg ut i tid.

Grunnlaget for dette spørsmålet er fleirdelt. Har departementet tilstrekkeleg oversikt over skadane, er det budsjettmidlar til å ta seg av slike uføresette utgifter, og er det løyvingprosedyrar som gjer at repara-

sjonsarbeidet kan utførast i god tid før neste "orkan-sesong".

Svar:

Kystverket starta kort tid etter stormane "Berit" og "Dagmar" i vinter med å kartleggja skadane på Kystverket sin infrastruktur. Dette var viktig for mellom anna å raskt kunne sende ut meldingar til sjøfarande om eventuelle skadar på navigasjonsinstallasjonar. Ei tidleg oversikt er også viktig for raskt å kunne setje i verk naudsynte hastereparasjonar eller provisoriske tiltak for å avverje ytterlegare skadar.

Kystverket har difor for ei tid tilbake skaffa seg oversikt over dei stormskadane som oppstod i vinter og etaten har vurdert når skadane kan reparerast. Mange av skadane vil bli utbetra i 2012, medan nokre vil bli utbetra i 2013. Når det gjeld skadar på navigasjonsinstallasjonar, prioriterer Kystverket reparasjon av installasjonar som er viktige for sjøtryggleiken. Prioriteringa av andre reparasjonar av navigasjonsinstallasjonar vert vurderte i samanheng med det vanlege, planlagde vedlikehaldsarbeidet på slike installasjonar. Når det gjeld reparasjonar av moloskadar, må desse lysast ut på anbod. Kystverket har starta anbodsutlysing.

Når det gjeld følgjene for budsjettet, må regjeringa kome tilbake til Stortinget om dette i dei ordinære budsjettprosessane. Det første naturlege høvet er i revisert nasjonalbudsjett for 2012.

SPØRSMÅL NR. 1243**Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 25. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvorfor har Norge en diametralt motsatt tilnærming til legemiddelet Yervoy til behandling av føflekkreft enn det europeiske legemiddelmyndigheter har i forhold til nytte/risiko, og over hvor lang tid mener norske myndigheter at nye innovative kreftlegemidler skal kunne vise overlevelseshastighet for å kunne komme inn i handlingsprogrammene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til mitt spørsmål av 22. mars då som ble besvart 30. sm. angående kreftmedisinen Yervoy med virkestoffet ipilimumab. Statsråden viste til at dette var et av fem nye kreftlegemidler som Helsedirektoratet hadde til vurdering for inklusjon i handlingsprogrammene. Gjennom nyhetene ble vi i går kjent med at Helsedirektoratet ikke har godkjent

dette legemiddelet angivelig fordi det ikke finnes evidens for effekten av dette virkestoffet. Det gjøres også et poeng av begrenset forlenget levetid og store bivirkninger. Legemiddelet er tatt i bruk i våre naboland og er inkludert i behandling av føflekkreft der. Da Yervoy ble godkjent for bruk i hele EØS-området uttalte EMAs vitenskaplige komite CHMP at legemiddelet ble godkjent fordi nytten er større enn risikoen, og fordi det gjelder en pasientgruppe med svært alvorlig tilstand der overlevelseshraten i utgangspunktet er lav. Siden dette handler om et av flere nye innovative legemidler til kreftbehandling, som har vært kort tid på markedet, så er det også av interesse å få vite hvor lang tid norske myndigheter mener at et medikament skal kunne vise økt overlevelseshgrad for at dette skal kunne være et utslagsgivende kriterium.

Svar:

Markedsføringstillatelse gis dersom den forventede nytten av legemidlet overstiger risikoen ved bruk. I en slik godkjenning vurderer imidlertid ikke EMA om kostnadene ved bruk står i et rimelig forhold til nytten. En markedsføringstillatelse innebærer dermed ingen anbefaling overfor nasjonale helsemyndigheter om å ta legemiddelet i bruk.

SPØRSMÅL NR. 1244

Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Eldre mennesker i distriktene opplever at lokale banker fjerner muligheten til å ta ut kontanter i bankfilialer, og opplever at de presses over på en kortteknologi som de ikke er komfortable med.

Er finansministeren tilfreds med utviklingen, og hva vil han eventuelt gjøre for å sikre eldre bankkunder fortsatt tilgang til kontanter uten bruk av kort?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Dokument nr. 15:1320 (2010-2011), hvor finansministeren i sitt svar til meg skriver at

”Etter min mening er det naturlig å se disse reglene i sammenheng slik at banker har plikt til å motta kontanter og å gi ut kontanter når kundene ønsker dette.”

Jeg kjenner til at Helsedirektoratets ekspertgruppe av ledende personer på området, under ledelse av professor Stein Kaasa, har konkludert med at dette legemiddelet ikke bør tas i bruk som en del av det ordinære behandlingstilbudet nå. I den nærmere begrunnelsen heter det bl.a.:

”Ved en samlet vurdering av alvorligheten av sykdommen, av effektstørrelse, bivirkninger, kostnader samt av den betydelige usikkerheten om disse forholdene, kan rådgivningsgruppa pr i dag ikke anbefale at ipilimumab legges inn i det nasjonale handlingsprogrammet for denne gruppen pasienter.”

Amerikanske og europeiske legemiddelmyndigheter har pålagt firmaet som produserer legemiddelet å gjøre nye forskningsstudier på dette legemiddelet. Mye tyder på at også norske sykehus og pasienter får mulighet til å delta i studien. Ekspertgruppen anbefaler Helsedirektoratet å ta kontakt med firmaet for oppdaterte data for effekt og behandlingkostnader som kan danne grunnlag for norske kost/nytte-analyser av legemiddelet. Mer informasjon kan gi grunnlag for å kunne gjøre en ny vurdering.

Jeg mener vi som politikere bør være varsomme med å overprøve et slikt entydig faglig råd fra landets fremste eksperter.

Til avisen Verdalingen uttaler banksjefen for Verdal og Inderøy i Sparebank1 Midt-Norge 31. mars 2012 at "Vi kommer ikke til å ha kontanter i kassen og alle må ha Visa-kort før 4. juni". Dette samsvarer ikke med finansministerens svar, og det kan derfor være behov for en presisering av regelverket dersom finansministeren mener at bankene skal ha plikt til å motta kontanter og å gi ut kontanter når kundene ønsker dette.

Svar:

Det er etter mitt syn av stor betydning at publikum har tilgang til bankinnskudd og betalingstjenester på en hensiktsmessig måte. Jeg mener at det er naturlig at banker, som har enerett på å motta innskudd, er forpliktet til å motta kontanter og å gi ut kontanter når kundene ønsker dette. Bankene plikter etter mitt

syn også å ha et tilbud til kunder som ikke ønsker å bruke nettbank til for eksempel å betale regningene sine.

Jeg viser ellers til brev til representanten Ivar Kristiansen, datert 6. mai 2011, som svar på spørsmål nr. 1320 i 2011. Der varslet jeg også at det kan bli aktuelt å se nærmere på spørsmålet om bankers håndtering av kontanter i forbindelse med departementets oppfølging av Banklovkommisjonens utredning om ny finanslov. Utredningen ble lagt fram 31. mai 2011. Banklovkommisjonen uttaler på side 644 i NOU 2011: 8 følgende om denne problemstillingen:

«Etter finansavtaleloven § 24 kan kunden bruke sin konto til «innskudd, uttak og andre betalingstransaksjoner i samsvar med rammeavtalen» mellom kunden og banken. Disse bestemmelsene må forstås på bakgrunn av at banker – både etter kredittinstitusjons-

direktivet og norsk lovgivning – har en lovfastsatt enerett til å motta innskudd, og at innskuddsvirksomheten som det helt sentrale element i en bankkonesjon, etablerer det konsesjonsrettslige skille mellom banker og andre finansforetak. Dette gjør bankene til en særlig viktig del av den samfunnsøkonomiske infrastruktur, særlig for oppbevaring av likviditet og sparemidler, samt utføring av betalingstransaksjoner. Motstykket til den lovfaste enerett til å motta innskudd som banker har søkt om og er meddelt, må derfor være en plikt til å tilby allmennheten effektive og rasjonelle ordninger for innskudd og bruk av innskuddskonti i samsvar med kundegruppenes vanlige behov.»

Finansdepartementet arbeider nå med oppfølging av Banklovkommisjonens utredning. Bankenes plikt til å håndtere kontanter er et av spørsmålene i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1245

Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 26. april 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Det er fremkommet opplysninger om at Forsvaret om kort tid vil stenge Andøya Lufthavn og beredskapen ved Andøya Flystasjon om natten. Årsaken skal være at Forsvaret ikke har ressurser til å prioritere Orion-flåtens natt beredskap. En slik nattestenging av beredskapen er meget bekymringsfull i tilfelle krise situasjoner skulle oppstå i norsk myndighetsområde.

Medfører informasjonen om nattestenging av 133 Luftvings beredskap riktighet, og hva akter i så fall statsråden å foreta seg for å gjenopprette en tilfredsstillende beredskap?»

BEGRUNNELSE:

Det etterspørres økt kapasitet i norsk myndighetsområde for overvåking, kontroll, myndighetsutøvelse i tillegg til kapasiteter innenfor søk og redningstjeneste. Det er derfor meget overraskende at det fremkommer informasjon om at ett av våre viktigste instrument i denne sammenheng, Orion flåten på Andøya Flystasjon, skal redusere sin beredskap og tilstedeværelse. Skulle kritiske situasjoner i norsk myndighetsområde oppstå om natten, vil altså ikke Orionflyene være tilgjengelig. Man må i så fall kalle ut personell ekstraordinært som kan gjenåpne stasjo-

nen og man må selvfølgelig også skaffe mannskap til flyene. I beredskapsmessig sammenheng er ikke en slik nattestenging av Andøya Flystasjon tilfredsstillende.

Svar:

Andøya lufthavn Andenes er militær, men har både militær og sivil flytrafikk. Avinor AS utfører flyterminaltjenester og tårnkontrolltjenester. Avinors tårnkontroll er tilpasset den sivile trafikkavviklingen, samt Forsvarets behov. Med bakgrunn i disse behov har det ikke vært nødvendig med regulær drift av tårntjeneste på nattestid de siste tre årene.

Flyplass- og støttetjenestene ved lufthavnen, som driftes av Forsvaret, har blant annet vinterstid en viktig rolle med å klargjøre rullebanen for snø, også for sivil ruteflyvning. I sommerhalvåret, med andre værforhold, vil tjenesten heretter bli innrettet i forhold til behov og pålagte oppgaver, slik at ressursene utnyttes på en kostnadseffektiv måte. Dette innebærer at det ikke legges opp til å prioritere regulær drift av denne tjenesten på nattestid. Om spesielle forhold umiddelbart eller over tid betinger at flyplassstjenestene i sommerhalvåret må gjøres tilgjengelig på nattestid, vil tjenestene iverksettes på kort varsel.

Det er for øvrig etablert hjemmevaktordninger for uforutsette situasjoner som krever bruk av rullebanen på nattetid. Samlet sett reduserer ikke drifts-

og beredskapsopplegget ved Andøya lufthavn Forsvarets evne til å ivareta fastsatte militære beredskapskrav for de maritime overvåkingsflyene.

SPØRSMÅL NR. 1246

Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 25. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Mener statsråden, på generelt grunnlag, at påtaleunntatelse av prosessøkonomiske hensyn, jf. strpl § 70 (1), er korrekt reaksjonsform ved uprovosert blind vold?»

BEGRUNNELSE:

Ved en hendelse ved Gulskogen Senter utenfor Drammen mandag 14. november i fjor ble det utøvet vold mot tilfeldige forbipasserende. Flere personer ble angrepet, og fikk kroppsskader. "Hendelsene fra Gulskogen ville ikke fått nevneverdig innvirkning på den straffen han allerede hadde fått i Oslo. Derfor ble det en prosessøkonomisk påtaleunntatelse", uttalte en politiadvokat om den aktuelle saken.

I forarbeidene til ny straffelov, og ved Stortingets behandling av Prop. 97 L (2009-2010), var det en klar forventning fra et samlet storting om heving av straffenivået blant annet i voldssaker.

Svar:

Spørsmålet springer ut av en konkret sak som representanten opplyser å ha skjedd ved Gulskogen Senter utenfor Drammen mandag 14. november 2011. Jeg oppfatter ikke at representanten spør om de faktiske og rettslige vurderingene (hva gjelder straffutmålingsnormene) i denne saken ble korrekt vurdert, men tilføyer for ordens skyld at påtalemyndigheten er politisk uavhengig, og at Justisministeren ikke kan gå inn i konkrete straffesaker som enten ligger til behandling eller er avgjort.

Representanten bruker begrepet blind uprovosert vold. Dette er ikke et rettslig begrep.

I dagligtale beskriver begrepet voldshandlinger som kan ramme hvem som helst (blind), og som er utført uten forutgående kontakt mellom offer og gjerningsperson (uprovosert). Jeg er på generelt grunnlag enig med representanten i at slik vold ligger innenfor

området for straffhevingen Stortinget vedtok ved lov av 25. juni 2010 nr. 46.

Straffeprosessloven § 70 åpner for å unnlate påtale «når reglene for straffutmålingen ved sammenstøt av flere forbrytelser eller forseelser medfører at ingen eller bare en ubetydelig straff ville komme til anvendelse», såkalt prosessøkonomisk påtaleunntatelse. En slik påtaleunntatelse innebærer at påtalemyndigheten har funnet siktede skyldig.

Riksadvokaten har opplyst at hvilke straffbare forhold som kan avgjøres ved påtaleunntatelse, er relativt til hvilke straffbare forhold som kommer til pådømmelse.

Vurderingstemaet for å kunne gi slik påtaleunntatelse er mao. ikke knyttet til hvilken art/type kriminalitet en står overfor. Nærmere retningslinjer for i hvilke typesituasjoner prosessøkonomisk påtaleunntatelse kan anvendes har Riksadvokaten gitt i rundskriv 6/1989 punkt VI, og fra rundskrivet gjengis følgende om dette:

"Forut for tiltale når en alvorlig og/eller omfattende straffesak er under etterforskning eller er ferdig etterforsket, og en fullstendig etterforskning av de nye forhold vil forsinke påtaleavgjørelsen og/eller rettsbehandlingen av hovedsaken uten å ha nevneverdig betydning for straffutmålingen.

Ved avgjørelsen av tiltalospørsmålet når den ferdig etterforskede sak gjelder et eller flere alvorlige forhold sammen med en rekke andre straffbare forhold som vil ha ingen eller minimal innflytelse på straffutmålingen.

De samme hensyn taler for å benytte straffeprosessloven § 70 på nye forhold mellom tiltaletidspunktet og hovedforhandlingen, blant annet for å økonomisere med knappe ressurser.

Prosessøkonomisk påtaleunntatelse bør også brukes oftere i de tilfeller hvor straffeloven § 64 kommer til anvendelse (forhold begått forut for avsagt dom)."

Påtalevedtak kan påklages etter straffeprosessloven § 59a. Jeg har fått opplyst at riksadvokaten ikke er kjent med om det er inngitt klage i den konkrete sa-

ken. Avslutningsvis bemerker jeg at Riksadvokaten har opplyst at han følger straffutmålingsutviklingen for voldsområdet nøye. Fra riksadvokatens rundskriv 1/2011 heter det følgende om dette:

"Riksadvokaten minner om de vedtatte straffeskjerpelsene for seksualforbrytelser, forbrytelser med hensyn til familieforhold og mot liv, legeme og helse, jf. Lov av 25. juni 2010 nr. 46. Det forhøyede straffenivå som er beskrevet i forarbeidene må iakttas

ved nedleggelse av straffepåstand i alle saker der den straffbare handling er begått etter lovendringen."

Videre heter det i riksadvokatens rundskriv for 2012:

"Riksadvokaten omerindrer påminnelsen om straffeskjerpelsene ved lov av 25. juni 2010 nr. 46 for seksualforbrytelser, familievold og forbrytelser mot liv, legeme og helse, jf. for øvrig Prop. 97 L (2009-2010)."

SPØRSMÅL NR. 1247

Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 26. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Kystleden, som i hovedsak består av offentlige bygg som benyttes til enkelt friluftsliv, faller i dag mellom alle stoler når det gjelder muligheter til tilskudd til vedlikehold og ivaretagelse av bygninger. I hovedsak dreier det som om gamle fyrlykter og forsvarseiendommer. Kystledhyttene faller i dag utenfor alle tilskuddsordninger fra Riksantikvaren, Kulturdepartementet og Miljøverndepartementet.

Hva vil statsråden foreta seg for å sikre ivaretagelse av kystledhyttene?»

BEGRUNNELSE:

Kystledprosjektet er et samarbeid mellom fire organisasjoner. De har samarbeidet om å utvikle kystledprosjektet siden 1997, da de skrev under på en intensjonsavtale. Organisasjonene er Den Norske Turistforening, Forbundet Kysten, Friluftsrådernes landsforbund og Norsk Fyrhistorisk Forening.

Organisasjonene ønsker å legge forholdene til rette for et enkelt, miljøvennlig friluftsliv i kystsonen som er tilpasset bruken av tradisjonelle ro- og seilbåter. I den sammenheng har de lansert og satt ut i livet ideen om en kystled med enkle overnattingssteder/åreskifter med en avstand av en dags ro eller seiling mellom hver.

Gjennom kystleden formidles kystkultur og informasjon om natur og friluftsliv. Ønsket er å komme fram til en fornuftig bruk av offentlige eiendommer som ikke lenger tjener sitt opprinnelige bruk, som f.eks. fyrene og forsvarets eiendommer.

På landsbasis er det 10 kystleder med 55 overnattingssteder, 58 båter, 430 km kyststier og årlig ca. 20 000 overnattinger.

Svar:

Kystleier er ein viktig del av tilrettelegginga for friluftsliv langs kysten, der kystleihyttene er sentrale element. Staten støtter opp under kystleiene på ulike måtar, blant anna med midlar for å sikre areal for å kunne opparbeide kyststiar for allmenta, og ved midlar til sikring (kjøp eller inngåing av servituttavtale) av viktige friluftsområde langs kysten, der fleire av områda har bygningar som brukast i kystleia. Dette kan vere tidlegare fiskebruk, småbruk, naust og andre bygningar på eigedom. I tillegg har mange fyreigedomar og tidlegare forsvarseigedomar dei seinare åra fått ny bruk som friluftsområde, og fleire av desse har overnattingsstilbod som brukast i kystleiene.

I tillegg leiger kommunar og samskipnadar med allmennyttige føremål fleire fyrstasjonar av staten v/ Fiskeridepartementet og Kystverket, og som blir brukt i kystleia.

I slike tilfelle er leigeavgifta særst låg eller nær ingen ting, mot at leigetakar held ved like og eventuelt set i stand/oppgraderer eigedommen ved til dømes dugnad.

I dei statleg sikra friluftsområda er det den einkilde kommune, friluftsråd eller annan samskipnad med allmennyttige føremål som har det daglege drifts-, og vedlikehaldsansvaret. Desse betalar ingen avgift til staten for å kunne nytte eigedomane med tilhøyrande anlegg til allment friluftsliv.

Staten har ein støtteordning for tiltak i statleg sikra friluftsområde (kap 1427 post 31), som blant anna omfattar tiltak på kystleihytter og tilrettelegging av kyststigar på område og parsellar som er sikra for friluftsliv. Blant tiltak som kan få støtte, er tiltak på kystleihyttene. I 2012 vart det gitt løyve om 24,5

mill. kroner over statsbudsjettet til denne tilskottspos-ten.

Statleg eigde bygningar er ikkje omfatta av dei tilskottssordningane som er retta inn mot freda bygningar. Det kan dermed ikkje gjevast løyve om midlar frå desse tilskottssordningane til freda bygningar i statleg eige som vert brukt i kystleia. Freda bygningar i kystleia som ikkje er eigd av staten, kan få midlar til vedlikehald og istandsetting.

I samband med fordeling av spelemidlar kan det gjevast tilskot til fleire anleggskategoriar innanfor friluftsliv, blant anna dagsturhytter, båthus og brygger for padling, roing og segling. Det blir likevel ikkje gjeve tilskott til overnattingshytter langs kysten eller i låglandet elles.

Det er i utgangspunktet ikkje eigne statlege støt-teordningar for bygningar i kystleia som ikkje er ein del av statleg sikra friluftsområde eller som blir eigd av staten. I slike tilfelle har kommunen eller annan eigar ansvaret for vedlikehald og forvaltning. Men mange av fylkeskommunane og kommunar har eigne støtteordningar og tilskottssordningar for friluftsliv. Her vil desse bygningane kunne få støtte. I tillegg kan kommunar og samskipnadar søkje om midlar frå kul-

turminnesektoren til vedlikehald og istandsetting av freda bygningar, jf. over.

Regjeringa har under arbeid ein nasjonal handlingsplan for statleg sikring og tilrettelegging av friluftsområde, herunder viktige ferdselsårer for friluftsliv. Handlingsplanen vil innehalde eit samla oversyn over alle dei statleg sikra friluftsområda. Det vil bli teke ein gjennomgang av korleis områda er tilrettelagt for føremålet, kva for ein funksjon dei har, kor dei ligg (ved sjøen, innlandsvassdrag eller anna) og kva for utfordringar som er knytt til vedlikehald av eigedom og anlegg på dei statleg sikra friluftsområda. I denne samanhengen vil status og behov for bygningar i områda bli vurdert. Handlingsplanen vil òg innehalde strategiar, rammar og tiltak for det vidare arbeidet med statleg sikring og tilrettelegging av friluftsområde og viktige ferdselsårer.

Den framtidige forvaltninga av kystleihytter og bygningar brukt til andre føremål knytt opp mot den statlege sikringa av friluftsområdet, vil inngå som ein del av handlingsplanen. Vurdering av behov knytt til vedlikehald, istandsetting og utvikling av bygningane på desse områda vil vere ein viktig del av arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1248

Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 25. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at relevant statistikk er tilgjengelig og at det ikke ofrene forskjellsbehandles basert på hvilket fylke den enkelte er bosatt i?»

BEGRUNNELSE:

Kontoret for voldsoffererstatning (KFV) behandler mottatte søknader. For å kunne målrette ressursbruken samt kvalitetsikre behandlingen, er det viktig med statistikk over tidsbruk, type saker, utfall, anker osv. Videre er det viktig at det ikke skjer en forskjellsbehandling av ofre i det offentlige systemet, uansett hvilket Rådgivningskontor for kriminalitetsofre man er i kontakt med.

Svar:

Kontoret for voldsoffererstatning behandler søknader om voldsoffererstatning fra hele landet. Konto-

ret har veiledningsplikt i forbindelse med utfylling av søknad om voldsoffererstatning. Ett nasjonalt kontor som behandler søknader fra hele landet, bidrar til å sikre likebehandling av søknader uavhengig av hvilket fylke søkeren kommer fra.

Vi har 14 rådgivningskontorer for kriminalitetsofre med god geografisk spredning. Rådgivningskontorene gir gratis bistand til ofre for kriminalitet, og bistår blant annet ved søknad om voldsoffererstatning. Ofrene har forskjellige behov, og rådgivningskontorene tilpasser i størst mulig grad tilbudet til den enkelte. Tilbudet er åpent for alle og skal være lett tilgjengelig. Rådgivningskontorene treffer ikke enkeltvedtak.

Jeg er godt fornøyd med statistikken fra Kontoret for voldsoffererstatning, inkludert statistikken fra Rådgivningskontorene for kriminalitetsofre.

SPØRSMÅL NR. 1249**Innlevert 18. april 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 27. april 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det vises til justisministerens svar i Dokument nr 15:1153 (2011-2012). Her heter det blant annet: "Jeg anser uttalelsene knyttet til legers og ambassadepersonells eventuelle straffansvar for å være uten betydning for det det spørres om."

På hvilket grunnlag og av hvem ble vurderingen i forhold til norsk lov, som det refereres til i dokument 15:1645 (2010-2011), foretatt?»

Svar:

Deres spørsmål knytter seg til en uttalelse av tidligere statsråd Knut Storberget i forbindelse med tilsetting av politidirektør Mæland. Jeg er ikke kjent med denne tilsettingssaken eller grunnlaget for uttalelser i tilknytning til denne.

SPØRSMÅL NR. 1250**Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 26. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Ifølge Østlendingen 12.4. er det fastsatt åpning av nasjonalparken i Ljørdalen den 26.5.12. I følge den samme artikkelen er ikke endelige grenser, erstatning eller forvaltningsplan fastsatt og rettighetshaverne føler seg utelatt fra innflytelse og dårlig behandlet.

Vil statsråden ta initiativ til å utsette åpningen til alle forhold rundt etablering av parken er avklart for å unngå at etableringen kommer alt for skjært i gang i forhold til lokalsamfunnet den berører?»

BEGRUNNELSE:

Det er svært viktig at lokalsamfunn og rettighetshavere behandles med respekt og på en måte som gjør at de føler at de både er med på prosessen og får erstattet sine verdier, ved vernevedtak fra storsamfunnets side. Alt annet vil skape konflikter og bidra til at avmaktsfølelse vokser lokalt. Dette er det motsatte av hva man fra samfunnets side bør ønske og det bidrar definitivt ikke til positive holdninger til et vern lokalt. Slik saken framstilles i Østlendingen er denne saken håndtert så langt fra det ideelle som mulig og det eneste rette vil være å utsette åpningen til man har alle avtaler og avklaringer på plass.

Svar:

Verneplanarbeidet for Fulufjellet nasjonalpark og Fregn naturreservat har fulgt dei vanlege retningslinene som gjeld for denne typen planlegging. Mellom anna har grunneigarar, kommunen, lag og foreningar vore representert i ei referansegruppe.

I sluttfasen av verneplanarbeidet har departementet hatt kontakt med Trysil kommune og det har vore møter mellom ordføraren i Trysil og statssekretær Heidi Sørensen i Miljøverndepartementet. På bakgrunn av dette har ein kome til semje med kommunen om vernegrensa. Grensene for verneområda blir saman med verneforskriftene endeleg fastsette gjennom vedtaket av verneplanen av Kongen i statsråd.

Når verneplanen er vedteken, vil alle grunneigarane og andre partar som har interesse i området, bli informert om vedtaket ved eige brev. Grunneigarane og andre med rettsleg interesse i området, vil bli informert om at dei må melde i frå om ønskje om erstatning innan eitt år etter at vernevedtak er gjort av Kongen i statsråd. Erstatning for eventuelle tapte verdier vil skje i samsvar med reglane i naturmangfaldlova § 50.

I samsvar med den nye forvaltningsmodellen for nasjonalparkar og andre større verneområde, vil eit nasjonalparkstyre med representantar frå Trysil kommune og Hedmark fylkeskommune få forvaltningsansvaret for Fulufjellet nasjonalpark og Fregn natur-

reservat. Eit utkast til forvaltningsplan er vedlagt verneplanen, og det komande lokale nasjonalparkstyret skal fullføre arbeidet med forvaltningsplanen. Til hjelp i dette arbeidet vil dei mellom anna ha eit rådgjevande utval, der ulike lokale lag og organisasjonar vil vere representert.

I arbeidet med verneplanar legg forvaltninga stor vekt på å informere og å få til eit godt samarbeid med lokale styresmakter, grunneigarar, lokale lag og foreiningar og andre med interesse i området. Eg forstår at behovet for informasjon om verneprosessen og

resultatet av den er stor. Sjølv om styresmaktene legg ned mykje ressursar for å få til ein god prosess, vil det sjølvstapt vere ulike oppfatningar om kva som er godt nok. Min vurdering er at det i denne verneplanprosessen er gjort mykje for å få til eit godt samarbeid med lokale partar. Det gjeld både grunneigarar, lokale lag og foreiningar og Trysil kommune.

Arbeidet med denne verneplanen vil halde fram og eg finn ikkje grunnlag for å endre på den tidsplanen som er fastsett for opninga av den komande nasjonalparken.

SPØRSMÅL NR. 1251

Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skattemessig er amnestiordningen en god ordning som kan bidra til økt etterlevelse av skattereglene. Ordningen krever imidlertid at skattemyndighetene opptrer ryddig.

Mener finansministeren det er tilstrekkelig for å avskjære amnesti, og riktig etter loven, at kontrollaktivitet ikke må være planlagt, og at det er tilstrekkelig at kontrollaktivitet må påregnes?»

BEGRUNNELSE:

I Finansavisen 31. mars, i et innlegg av advokat, dr. juris Bettina Banoun, fremgår det at skatteamnestiordningen anvendes strengt av skattemyndighetene. Man opplever at anmodning om frivillig beriktigelse blir besvart av skattemyndighetene med varsel om 60 pst. straffeskatt.

I en konkret sak som nevnes forsøkte skattemyndighetene å påberope seg at skattyter ikke hadde tatt kontakt med skattekontoret før kontrollaktivitet "er planlagt eller må påregnes som følge av oppslag i pressen." Da skattyter ba om innsyn i sakens dokumenter bekreftet skattekontoret at det ikke forelå andre dokumenter enn korrespondanse mellom skattyter og skattekontoret. Det kan altså synes som om skattekontoret prøvde å bløffe seg til ileggelse av tilleggsskatt. Skattekontoret hevdet deretter at det var tilstrekkelig for ileggelse av tilleggsskatt at kontrollaktivitet måtte påregnes uten å være planlagt. Lovens ordlyd for avskjæring av amnestimuligheten er imidlertid når kontrolltiltak "er eller vil bli satt i verk".

Svar:

Ligningsloven § 10-2 har regler om ileggelse av tilleggsskatt når en skattyter har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger, når opplysningssvikten har ført til eller kunne ha ført til skattemessige fordelere.

I ligningsloven § 10-3 er det fastsatt regler om unntak fra tilleggsskatt. I henhold til bestemmelsen nr. 2 bokstav c skal det ikke fastsettes tilleggsskatt når skattyter frivillig retter eller utfyller opplysninger som er gitt eller lagt til grunn tidligere, slik at det kan beregnes riktig skatt. Denne unntaksregelen kalles gjerne amnestiregelen. Den forutsetter at skattyterens tidligere opplysninger var mangelfulle, dvs. at han eller hun har begått en skatteunndragelse. Amnestiordningen er begrunnet i samfunnets interesse i å få fastsatt korrekte ligninger. Ordningen legger til rette for at skattemyndighetene kan få tilgang til opplysninger de ellers ikke ville ha fått, samtidig som skattytere som ønsker å ordne opp i sine skatteforhold kan gjøre dette uten den merkostnad tilleggsskatten innebærer.

Ligningsloven § 10-3 nr. 2 bokstav c angir at opplysningene er gitt frivillig hvis de ikke kan "anses fremkalt ved kontrolltiltak som er eller vil bli satt i verk, eller ved opplysninger som ligningsmyndighetene har fått fra andre."

Det er skattyters tro på at hun eller han uoppfordret bidrar til riktig ligning som belønnes etter denne amnestiregelen. Skattyteren må således rent faktisk ha tatt kontakt med skattekontoret før det er kjent for henne eller ham at kontrollaktivitet er planlagt på det aktuelle skatteområdet, eller at kontrollopplysninger

eller tips om det er mottatt. Retten til amnesti kan derfor være bortfalt selv om konkrete kontrollhandlinger ennå ikke er igangsatt mot skattyteren. Det er nok at skattyteren er kjent med at skattemyndighetene har mottatt informasjonen egnet til å vurdere framtidige kontrolltiltak på det skatteområde som berører skattyteren. Dette gjelder også om det er media som er kilde til denne informasjonen.

Selv om kontrollplaner eller -muligheter er offentlig kjent gjennom media, vil frivillighet kunne foreligge dersom omtalen har vært av generell karakter, som for eksempel at skattemyndighetene gjennomfører bransjekontroller uten at konkrete bransjer er angitt. De faktaopplysninger som framgår av representantens spørsmål, gir imidlertid ikke noe grunnlag for å konstatere feil i Skatteetatens praktisering av amnestiordningen.

SPØRSMÅL NR. 1252

Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 26. april 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Viser til oppslag i Finansavisen 18.april om et stort antall brudd på innrapporteringer om oppfølging av sykemeldte fra arbeidsgiver til Nav.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at det blir enklere å velge elektronisk innrapportering til Nav fra arbeidsgiver, og at de som fortsatt ønsker å levere på papir får gjort det på en enklere måte?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkommer at i løpet av årets tre første måneder har Nav sendt ut over 32 000 varsler om sanksjoner til arbeidsgivere som ikke har fulgt det nye regelverket. For februar ble så mye som 80 prosent av rapportene fra arbeidsgiver levert på papir mens det er et ønske at så mye som mulig skal skje elektronisk. Det innrømmes fra Nav at mange av varslene som er utsendt kan skyldes treghet når det gjelder registrering og at arbeidsgivere som har sendt inn riktig dokumentasjon kan oppleve å få brev om sanksjoner.

Svar:

I forbindelse med innføringen av de nye reglene for oppfølging av sykmeldte ble det høsten 2011 pekt på enkelte praktiske utfordringer, blant annet knyttet til kommunikasjonen mellom arbeidsgivere og Arbeids- og velferdsetaten. Det var også noe usikkerhet både blant arbeidsgivere og sykmeldere om hvordan de nye sykefraværsreglene skulle forstås. I Arbeidslivs- og pensjonspolitisk råd 13. desember 2011 identifiserte myndighetene og hovedorganisasjonene i arbeidslivet i samarbeid noen punkter for videre utredning og oppfølging. På denne bakgrunn ble det i rådets møte 5. mars lagt fram et konklusjonsnotat for å

klargjøre reglene og legge til rette for elektronisk rapportering.

I henhold til konklusjonsnotatet (vedlagt) er det bl.a. iverksatt følgende tiltak for å sikre en bedre oppfølging:

- Elektronisk innsending av rapportering fra arbeidsgiver til Arbeids- og velferdsetaten og til sykmelder
- Presisering av hvordan oppfølgingsplaner og rapportering fra arbeidsgiver skal sendes Arbeids- og velferdsetaten, når det sendes i papirversjon
- Presisering av når det er ”åpenbart unødvendig” å avholde dialogmøtene
- Presisering av i hvilke tilfeller lege eller annen sykmeldende behandler skal delta
- Presisering av bedriftshelsetjenestens rolle og ansvar i dialogmøtene

Konkrete tiltak for å legge bedre til rette for at arbeidsgiverne skal velge elektronisk rapportering er identifisert, og Arbeids- og velferdsetaten samarbeider med aktuelle leverandører for å få dette på plass.

Virksomheter som ønsker å sende papirversjon av rapporteringsskjema og oppfølgingsplan, skal fortsatt sende inn en forside for hvert skjema og hver plan. Forsiden ligger tilgjengelig for nedlasting og utskrift på nav.no, og det er laget instruksjonsvideoer på nav.no som viser hvordan man går frem. Her er det også informert om hvorfor det er nødvendig med forside.

Alle IA-virksomheter vil kunne få hjelp fra sine kontaktpersoner ved arbeidslivssentrene i forbindel-

se med virksomhetenes plikter til innsending av oppfølgingsplan og rapporteringsskjema.

Arbeidslivsmyndighetene og hovedorganisasjonene jobber kontinuerlig med disse problemstillingene og vurderer løpende behov for justeringer og presiseringer.

Vedlegg til svar:

Konklusjonsnotat - oppfølging av nye regler om oppfølging av sykmeldte arbeidstakere

For notat, se lenke: <http://www.regjeringen.no/en/dep/ad/tema/velferdspolitik/inkluderenderbeidsliv/ia-dokumenter/konklusjonsnotat--oppfolging-av-nye-regl.html?id=674148>

SPØRSMÅL NR. 1253

Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 26. april 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange tilsyn Mattilsynet har gjennomført knyttet til dyrehelse og dyrevelferd i 2011, samt hvor mange av disse som var uanmeldte tilsyn?»

Svar:

Mattilsynet har på forespørsel orientert meg om tilsynsaktiviteten for 2011.

Det er ført 16 675 tilsynsbesøk med primærproduksjon med landdyr, hvorav 9 110 tilsynsbesøk også etter dyrevelferdsloven.

Mattilsynets fagsystem har ikke registreringssystem for å skille anmeldte/uanmeldte tilsyn. Mattilsynet registrerer manuelt om tilsyn med pelsdyrfarmer skjer anmeldt eller uanmeldt. Her opplyses at ca 75 % av tilsynene var uanmeldte.

SPØRSMÅL NR. 1254

Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 22. mai 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Viser til Fremtid i Nord 10. april, der det fremkommer at det lenger ikke gis anledning fra NVE til å kjøpe ved, verktøy, materialer eller annet utstyr til hytter som er eiet av kommunen og et andelslag. Hyttene er gamle og trenger mye vedlikehold og har også historisk stor verdi da de ikke ble brent ned under krigen. Hyttene har stor betydning for innbyggerne i kommunen og er også til utleie.

Hva vil statsråden bidra med for å finne en løsning som sikrer transport av nødvendig utstyr til disse hyttene?»

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) fattet 4. juli 2011 vedtak om flytting av bommen på anleggsveien Kvænangsbotn-Cuoikatjavre. Vedtaket ble påklaget av Reinbeitedistrikt 34 Abborassa ved brev av 26. juli 2011. Klagesaken er fortsatt til vurdering i NVE, og jeg kan derfor ikke gå nærmere inn på den saken.

Av NVEs vedtak følger at kraftverket og kommunen fastsetter de endelige datoer for når anleggsveien skal være åpen for allmenn ferdsel. Restriksjonene for bruk av veien er tidsbegrenset fra veien er fri for snø i slutten av juni og frem til 10. september, alt-

så litt mer enn to måneder. Utover dette er det Kvæningen kommune som forvalter veien i henhold til Lov om motorferdsel i utmark. Av vedtaket følger videre at ordningen gjelder som en forsøksordning i 3 år, og evalueres etter dette før det fastsettes et permanent reglement.

NVE er dispensasjonsmyndighet for ferdsel forbi bommen ved Lassajavri. Foreninga for Lappastridig

vel har fått avslag på søknad om dispensasjon for motorferdsel på anleggsveien. NVE har opplyst at de ikke vil endre på praksis eller rutiner ved behandling av dispensasjonssøknader uten at det fremkommer nye opplysninger eller andre forhold som kan føre til endring.

SPØRSMÅL NR. 1255

Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 2. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Tunge kjøretøy får i dag kontroll av bremsene sine med rulleprøver i forbindelse med en EU-kontroll.

Dersom et kjøretøy er kontrollert av Statens vegvesen den ene dagen og har fått godkjente bremseser, men som samme dag, rett etter godkjentkontrollen, er innblandet i en ulykke fordi bremsene overhodet ikke holder mål, hvem mener statsråden da er ansvarlig for ulykken?»

BEGRUNNELSE:

Bremseprøver er etter min mening en viktig del av en EU-kontroll. Rulleprøver blir som vi alle vet, brukt til å sjekke bremseser på kjøretøy. Disse prøvene kan gi forskjellige utslag, noe som arter seg slik at enkelte tunge kjøretøy blir sendt ut på norske veier med feil angivelse av bremsekraft. Det vil si noen blir godkjent, som ikke har den bremsekraft de skal ha etter loven, og noen blir underkjent, selv om de har gode nok bremseser.

Søndag 15. april var det i Arendal en test av bremseser til forskjellige tunge kjøretøy. Dette var kjøretøy som nylig hadde fått godkjent karakter fra Vegtilsynet, men som vi alle kunne se ikke hadde bremseser som tilfredsstillte de krav det er til bremsekapasitet. Vi så også tunge kjøretøy som ikke var godkjent, men som vi kunne se hadde bremseser som tilfredsstilte kravene.

I løpet av de siste årene har jeg fått mange henvendelser fra lastebileiere som mener at rulleprøver ikke er gode nok, og at det burde være anledning til å bruke retardasjonsmåling.

Når vi så det som skjedde i Arendal denne søndagen, er dette noe som bør sees på som fort som mulig, og som det må gjøres noe med.

Viser til Agderpostens oppslag 16. april, både på nett og i papirutgaven. Testene ligger også på YouTube.

Svar:

Det er kjøretøyeieren som til enhver tid er ansvarlig for at kjøretøyet er i forsvarlig og forskriftsmessig stand. Ved periodisk kjøretøykontroll kontrolleres det om kjøretøyet tilfredsstillte nærmere spesifiserte minimumskrav i forhold til sikkerhets- og miljørelaterte kontrollpunkter i kontrolløyeblikket. Kontrollen tar ikke høyde for fremtidig bruk og kontrollen skal på ingen måte erstatte service og vedlikehold.

Det presiseres at i forbindelse med ordinær periodisk kontroll blir ikke kjøretøyene kontrollert av Statens vegvesen, 1. juli 2009 avviklet Statens vegvesen tilbudet om ordinære periodiske kjøretøykontroller ved sine trafikkstasjoner. Kontrollen utføres av kontrollorgan godkjent av Statens vegvesen. Kravene knyttet til utførelse av den periodiske kontrollen styres av direktiv. Forslag til ny kontrollinstruks for periodisk kontroll basert på direktiv 2010/48/EU er utarbeidet og er på offentlig høring i disse dager, sammen med tilhørende forskriftsendringer. Den kontrollmetoden for bremseser på tunge kjøretøy som er foreslått i høringen er i tråd med dette direktivet. Det er også i høringen foreslått detaljerte krav til utstyr som skal benyttes til kontrollen og kompetansekrav til kontrolløren som skal utføre selve kontrollen. Dette for å sikre at kontrollene blir utført på forsvarlig måte i henhold til regelverket. Bransjen oppfordres til å komme med innspill til høringen, som har høringsfrist 25. juni 2012.

SPØRSMÅL NR. 1256**Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 16. mai 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I henhold til de sentrale retningslinjene fra FAD for utarbeidelse av lokale varslingsrutiner i Staten av 2007, skal varslerer ha tilbakemelding på utfallet av sin varsling om kritikkverdige forhold.

Når hverken retten, Riksrevisjonen, Arbeidstilsynet eller Sivilombudsmannen kan gi varsleren svar på faktum i de omvarslede forhold; Hvor skal varsleren da henvende seg for å få de svar han synes å ha krav på?»

BEGRUNNELSE:

Varsleren NN varslet i 2007 om kritikkverdig forhold knyttet til sin nærmeste overordnede, direktøren, i et av våre store fengsler. Deretter varslet NN direktørens nærmeste overordnede, regiondirektøren. Når denne, halvannet år senere, fortsatt ikke hadde håndtert varslingen, valgte NN å varsle Riksrevisjonen. Han, i likhet med andre som varsler Riksrevisjonen, fikk skriftlig tilbakemelding på at han ikke ville få svar på faktum i varslingen, fordi Riksrevisjonen forholder seg kun til Stortinget og de som revideres. Av Arbeidstilsynet fikk NN beskjed om at disse ikke håndterer enkeltsaker, og kun ser hen til om de omvarslede etterlever gjeldende lov eller regelverk, herunder egne rutiner på HMS-området. Av Sivilombudsmannen fikk NN beskjed om at disse vil tilskrive angjeldende departement i saken slik at dette departementet burde avgi svar. Når så også lagmannsretten heller ikke anser seg som rett adressat til å vurdere faktum i varslingen har NN nå, fem år etter varslingen, ennå ikke fått svar på hva faktum var/er i de anførte kritikkverdige forholdene. Som følge av Sivilombudsmannen gjentatte henvendelser til Kriminalomsorgavdelingen i Justisdepartementet om å besvare NNs anmodning om svar på varslingene, har NN nå blitt skriftlig orientert av Kriminalomsorgens Sentrale Forvaltning om at de har besluttet å undersøke forholdene. Undertegnede finner det noe underlig at

det er Justisdepartementet som skal undersøke disse forholdene, da det var dette departementet som var NNs motpart under ankeforhandlingene i 2011 for lagmannsretten, der samtlige forhold ble belyst uten at retten tok stilling til faktum i de omvarslede forhold.

Svar:

Statlige tilsatte som varsler, har i tillegg til varslervernet i arbeidsmiljøloven flere rettigheter som følger av retningslinjer utarbeidet av Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet (FAD), Retningslinjer for utarbeidelse av lokale varslingsrutiner i staten.

Retningslinjene regulerer varslerens rettigheter når det gjelder hvilken tilbakemelding som skal gis varsleren om utfallet av varslingen.

Som det fremgår av retningslinjene, skal varsleren bl.a. få en fyllestgjørende tilbakemelding, også der det viser seg ikke å foreligge kritikkverdige forhold. Varsleren har imidlertid ikke krav på å få nærmere innsyn i saksbehandlingen eller hvilke vurderinger som gjøres i saken. Varsleren har heller ikke krav på taushetsbelagt informasjon.

Skei Grande viser til en konkret sak om varsling i kriminalomsorgen. I kriminalomsorgen er det Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) som øverste instans, jf. straffegjennomføringsloven § 5, som har ansvaret for oppfølging av den konkrete saken det vises til, herunder å gi varsleren tilbakemelding på de omvarslede forhold. Nærværende sak er omfattende, og det foreligger en stor mengde saksdokumenter. Jeg har fått opplyst at NN har fått foreløpig svar fra KSF, samt at det har vært avholdt møter med vedkommende. Som ledd i saksbehandlingen innhenter KSF også en redegjørelse for hvordan den aktuelle regionen har håndtert de varslede forhold. KSF har opplyst at NN vil få en fyllestgjørende tilbakemelding, slik retningslinjene krever.

SPØRSMÅL NR. 1257**Innlevert 19. april 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 27. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vi ser at flere kommuner enten har, eller har planer om å omgjøre sykehjem til bokollektiv eller omsorgsboliger for å spare penger. Det vises i den forbindelse til at man foreløpig vil opprettholde tjenestetilbudet til beboerne, men at staten må ta en større del av finansieringen ved et eventuelt bokollektiv. Det er imidlertid det fremtidige tjenestetilbudet som bekymrer undertegnede.

Kan statsråden gi en skjematisk oversikt over hvilke krav som må være oppfylt for å være sykehjem, bokollektiv, omsorgsbolig etc.?»

BEGRUNNELSE:

Mange kommuner har nå gjort om sykehjemsplasser til enten bokollektiv eller omsorgsboliger, eller har planer om å gjøre dette, med den begrunnelse om at man på denne måten vil kunne overføre en større del av betalingsforpliktelsene fra kommunen til staten. Dette gjøres ved at man vil kunne kreve en betydelig bostøtte for den enkelte, legeansvaret overføres til fastlege og den enkelte må selv betale for medisiner gjennom blåreseptforskriften og dermed begrenset av egenandelstaket. Det som imidlertid bekymrer mange av de pasientene som blir rammet og deres pårørende er om den lovnaden som blir gitt om at pleietilbudet ikke skal reduseres selv om det blir foretatt en avhjelmig fra sykehjem til f. eks bokollektiv vil bli ivaretatt når enkelte kommuner må begynne å redusere sin virksomhet. I den forbindelse ønsker jeg å få en skjematisk oversikt om hva som ligger i lover og forskrifter knyttet til hvilke tjenester det er krav om ved de forskjellige bo- og omsorgsalternativene, samt sykehjem.

Svar:

Krav om tjenestetilbud kommunen er forpliktet å tilby den enkelte, følger av helse- og omsorgstjenesteloven. Lovens § 3-1 fastslår at kommunen skal sørge for at personer som oppholder seg i kommunen tilbys nødvendige helse- og omsorgstjenester. Av lovens § 4-1 følger videre at helse- og omsorgstjenester som tilbys skal være forsvarlige. I dette ligger blant

annet at den enkelte pasient eller bruker skal gis et helhetlig, koordinert og verdig tjenestetilbud. Loven er arenauavhengig, slik at kommunens forpliktelser gjelder overfor alle som oppholder seg i kommunen. Uavhengig av om pasienten bor i sykehjem eller omsorgsbolig vil den enkelte ha krav på et tjenestetilbud som er tilpasset den enkeltes behov.

Tjenester kommunen er forpliktet til å yte, vil altså avhenge av pasienten eller brukerens behov. Pasienter utenfor sykehjem kan ha behov for – og dermed rett på – de samme tjenester som ytes på sykehjem. Dersom vedkommende i tillegg har behov for andre type tjenester, vil kommunen være forpliktet til å tilby også dette. Det vil derfor ikke nødvendigvis være sykehjemsbeboere som mottar de mest omfattende og ressurskrevende tjenestene.

I tilknytning til representanten Nesvik sitt spørsmål skal bemerkes at omsorgsboliger er en fellesbetegnelse på en relativt uensartet boligmasse, og kjennetegnes gjerne ved at de er tilpasset og tilrettelagt for mennesker med ulike omsorgs- og hjelpebehov. Det finnes derfor ingen rettslig definisjon av boformen omsorgsbolig.

Når det gjelder sykehjem er dette nevnt som en av flere tjenesteformer i helse- og omsorgstjenestelovens § 3-2 nr. 6. Forskrift av 19. november 1982 om sykehjem og boform for heldøgns omsorg og pleie gir enkelte rammer for innholdet i denne tjenesten. Det følger av forskriftens § 2-1 at det i tilknytning til oppholdet skal være organisert legetjeneste, fysioterapitjeneste og sykepleiertjeneste i samarbeid med andre deler av den kommunale helse- og sosialtjeneste. Videre fremgår det av forskriftens § 3-2 at sykehjemmet skal ha tilknyttet en administrativ leder, en lege som skal ha ansvaret for den medisinske behandlingen, en offentlig godkjent sykepleier som skal ha ansvaret for sykepleien, samt det antall personell for øvrig som er nødvendig for å sikre beboer nødvendig omsorg og bistand.

Enten pasienten bor i sykehjem, omsorgsbolig eller eget hjem vil Fylkesmannen som tilsynsmyndighet til enhver tid kunne prøve om kommunen oppfyller sine forpliktelser til å yte nødvendige og forsvarlige helse- og omsorgstjenester til den enkelte.

SPØRSMÅL NR. 1258**Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 27. april 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ett av de viktigste argumentene for tidlig ultralyd er at fordi så mange benytter seg av det, ca 50 pst, bør det åpnes opp for alle. Jeg har fått vite at statistikken for hvor mange som får tidlig ultralyd er basert på antall gravide sammenholdt med antall utførte ultralydundersøkelser. Det betyr at det ikke tas høyde for at kvinner som får ultralyd på medisinsk indikasjon ofte får mange undersøkelser i løpet av svangerskapet.

Justert for dette, hvor stor er prosenten for antall enkeltkvinner som får ultralyd?»

BEGRUNNELSE:

Tidlig ultralyd gis i dag på medisinsk indikasjon i godkjente institusjoner. Også om kvinnen på noen måte er urolig eller engstelig for at noe er galt, gis tidlig ultralyd. Det er ikke uvanlig at disse kvinnene i løpet av svangerskapet får mange undersøkelser, det kan dreie seg om svært mange undersøkelser i enkelte tilfeller.

Svar:

I Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenestens notat om Tidlig ultralyd i svangerskapsomsorgen fra januar 2012 refereres det til flere lokale undersøkelser som tyder på at over halvparten av kvinnene som kommer til ultralydundersøkelse i uke 18 har fått utført ultralydundersøkelse tidligere i svangerskapet.

Undersøkelsene viser antallet gravide som har fått utført en ultralydundersøkelse før uke 18, ikke antallet undersøkelser i forhold til antall gravide, slik representanten problematiserer. Kunnskapssenteret antar at det er store regionale forskjeller.

Tall fra Trøndelag som omfatter ca 60 000 gravide viser at ca 60 % har fått utført en eller flere ultralydundersøkelser før uke 18. I en spørreundersøkelse på Rikshospitalet i mars 2010 svarte 85 % av de gravide at de hadde fått utført en eller flere ultralydundersøkelser før de kom til undersøkelsen i uke 18. Vi vet ikke med sikkerhet hvor mange av disse som har fått ultralyd ved sykehus på medisinsk indikasjon, og hvor mange som har fått undersøkelsen utført privat. Tall fra St. Olavs Hospital antyder at rundt halvparten av de 60 % som har fått ultralydundersøkelse før uke 18 kan ha fått dette privat, dvs. uten medisinsk indikasjon.

SPØRSMÅL NR. 1259**Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Regjeringen gir stadig inntrykk av at regjeringens avgiftspolitikker er hovedårsak til at CO₂-utslipp går ned fra nye biler solgt i Norge.

Kan regjeringen dokumentere at avgiftspolitikken har medført CO₂-utslipp utover den trend som kommer av teknologitvilling fra bilindustrien generelt?»

BEGRUNNELSE:

Engangsavgiften ble endret fra 2007 ved at man erstattet motorvolum med CO₂ som avgiftskompo-

nent. I 2007 slapp nysolgte biler i Norge i snitt ut 159 gram/km CO₂, i følge tall fra Opplysningsrådet for vegtrafikken. Snitttall for 2011 er på 135 gram/km. Det bekrefter en tydelig nedgang. Men sett i et større perspektiv, så er ikke denne nedgangen unik for Norge. Tall fra JATO Dynamics, som driver med datainnsamling og statistikk fra bilindustrien, viser at gjennomsnittlig CO₂-utslipp for nye biler i Europa var 140,9 g/km ved utgangen av 2010. Det samme tallet var i Norge 141 g/km. I 2007, året da CO₂ kom inn som avgiftskomponent, var tallet i Norge som Europa ellers 159 g/km. Vi har altså hatt tilsvarende

nedgang i CO₂-utslipp i Europa som i Norge. Det indikerer at det er teknologiutviklingen hos bilfabrikantene som er hovedårsaken til generell nedgang i CO₂-utslipp.

Ifølge oppslag i Teknisk Ukeblad 01.07.2011 har både Mercedes C180 CDI og C250 CDI med automat svært miljøvennlige motorer. På grunn av den nye Blue Efficiency-teknologien har begge modeller lave CO₂-utslipp, og faktisk har C250 CDI med 204 hk et CO₂-utslipp på 125 gr/km, mens C180 CDI med 120 hk har 129 gr/km. Men fordi det er en hk-avgift i Norge, blir Mercedes C250 CDI 110 000 kroner dyrere med avgift enn C180 CDI.

Svar:

Regjeringen la om engangsavgiften i mer miljøvennlig retning fra 1. januar 2007 ved at CO₂-utslipp erstattet slagvolum som et av beregningsgrunnlagene. Det har blitt lagt ytterligere vekt på CO₂-utslipp i avgiften de senere årene. Før omleggingen i 2007 var gjennomsnittlig CO₂-utslipp fra nye personbiler i Norge omtrent 15 g/km høyere enn gjennomsnittet

for EU. Etter omleggingen har Norge kommet ned på om lag samme nivå som EU.

I rapporten "Bilavgifters virkninger på CO₂-utslipp fra nye biler", som er utarbeidet av Vista Analyse AS på oppdrag fra Finansdepartementet, vises det til at omleggingen av engangsavgiften har bidratt til å flytte bilkjøperne mot lavere CO₂-utslipp. Videre har endringene i engangsavgiften de senere årene bidratt til å opprettholde avgiftens virkning på CO₂-utslippene fra nye personbiler.

Jeg mener dette bekrefter at Regjeringens avgiftsendringer har bidratt til lavere gjennomsnittlig CO₂-utslipp fra nye personbiler i Norge. Utviklingen av kjøretøyteknologi har også bidratt til den kraftige nedgangen i gjennomsnittlig CO₂-utslipp fra nye personbiler i Norge, fra 177 g/km i 2006 til 132 g/km i første kvartal 2012. Den teknologiske utviklingen er imidlertid lite egnet til å forklare Norges innhenting av EU på dette området.

Jeg vil også nevne at når Regjeringen har lagt ytterligere vekt på miljø i engangsavgiften, har vi også redusert avgiften på motoreffekt (hk). Fra 1. januar i år reduserte Regjeringen satsene for motoreffekt med mellom 20 og 35 pst. reelt.

SPØRSMÅL NR. 1260

Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 26. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«I en artikkel i Dagens Næringsliv den 20. april sier Direktoratet for naturforvaltnings direktør Janne Sollie: "Alle de viktigste fagmiljøene, Veterinærinstituttet, Havforskningsinstituttet, NINA, Fiskeridirektoratet, Mattilsynet og vi, er enige om at lakselus og rømming er alvorlige påvirkningsfaktorer for villaksbestandene."

Kan man tolke det slik at det også er enighet disse etatene i mellom om tallmaterialet bak villaksportalen.no og konklusjonene i artikkelen?»

Svar:

Jeg vil først understreke at det er gledelig at Direktoratet for naturforvaltning har etablert en vil-

laksportal der alle kan finne oppdatert kunnskap om villaksen og villaksforvaltningen.

Villaksportalen er utarbeidet på bakgrunn av informasjon fra flere fagmiljøer. Samtidig har Direktoratet for naturforvaltning gjort egne vurderinger av blant annet bestandstilstand, påvirkningsfaktorer og bevaringstiltak. Det vil ikke være riktig av meg å vurdere om alle institusjoner og fagetater er fullt ut enige i alle detaljer og nyanser i kunnskapsgrunnlaget. Etter min mening er imidlertid de ansvarlige fagmiljøene i stor grad enige om at lakselus og rømt oppdrettlaks er faktorer som påvirker villaksbestandene. Dette er belyst i flere rapporter fra de nevnte forskningsinstitusjonene og fremgår også av myndighetenes faglige vurderinger av saken.

SPØRSMÅL NR. 1261**Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 30. april 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til begrunnelsen og ber om statsrådens svar på hvorvidt hun har lagt inn som premiss for utbyggingen gjennom Vestfold at en særskilt trasé velges for den strekning som angår Horten, og at den avklares nå i forbindelse med den pågående offentlige høring av konseptvalgutredningen?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med konseptvalgutredningen for IC-strekningen Oslo-Skien er fylkeskommunen og dermed berørte kommuner i Vestfold gitt anledning til å uttale seg om foretrukne trasévalg. For Vestfolds vedkommende er særlig trasévalget som berører Horten kommune vanskelig å komme til enighet om lokalt på et så vidt tidlig stadium, og i høringsuttalelsen fra Vestfold er det høyst sannsynlig at man ønsker å gå videre i prosessen med at 3 forskjellige alternativer for traseen ved Horten utredes noe nærmere før de lokale beslutninger tas.

Svar:

I konseptvalgutredningen for IC-strekningene er det skissert tre mulige trasékorridorer mellom Nykirke og Barkåker gjennom Horten kommune. Det er Jernbaneverkets vurdering at det er nødvendig å gjøre grundigere utredninger før trasé velges. Det er Jernbaneverket som nå har sendt konseptvalgutredningen på høring. Etaten har signalisert at det gjennom høringsperioden kan være ønskelig å snevre inn antall alternativer som tas med til neste planfase, men dette er ingen forutsetning. Samferdselsdepartementet har ikke lagt føringer på denne prosessen.

Parallelt med at konseptvalgutredningen er på høring, er det satt i gang en ekstern kvalitetssikring (KS1). Kvalitetssikringen vil bli ferdig mot slutten av 2012. Deretter vil regjeringen behandle saken, og ta stilling til valg av konsept og føringer for videre planlegging etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1262**Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 10. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I et innspill til Oslopakke 3 og Nasjonal transportplan har Ruter drøftet rushtidsavgift på kollektivtransportreiser. Motstykket, en rushtidsrabatt, vil være en bedre løsning dersom man ønsker å øke bruken av offentlig transport i rushtiden.

Vil statsråden gjøre det mulig å søke om tilskudd til lokale rushtidsrabattprosjekter gjennom belønningsordningen for kollektivtrafikk?»

BEGRUNNELSE:

I et innspill til Oslopakke 3 og Nasjonal transportplan har Ruter drøftet tidsdifferensierte priser på kollektivtransportreiser, en såkalt rushtidsavgift. Forslaget vil imidlertid gjøre buss og bane relativt mindre attraktivt i de periodene der det er størst be-

hov for å gjennomføre transportarbeid. En rushtidsrabatt, derimot, vil være hensiktsmessig dersom man ønsker å øke og stimulere til bruk av offentlige transportløsninger i rushtiden. Rushtidsrabatt kan være et virkningsfullt lokalt tiltak og fungere som en restriksjon på bilbruk.

Belønningsordningen for kollektivtransport ble opprettet av den forrige borgerlige regjeringen. Ordningens opprinnelige formål var å stimulere til bedre fremkommelighet, miljø og helse i byområdene ved å øke antallet kollektivreiser. Med andre ord var ordningen ment til å senke den relative kostnaden ved å velge kollektivtransport. Innenfor rammene av denne ordningen kan det enkelt legges til rette for at gode lokale kollektivprosjekter mottar tilskudd. En rushtidsrabatt i kollektivtrafikken vil gjøre det mer attraktivt å velge kollektivtransport enn privatbil. Med an-

dre ord vil en slik rabatt fungere som en ”gulrot” og stimulere til bruk av offentlig transport. Rushtidsavgift på offentlig transport vil imidlertid fungere som en ”pisk” og reduserer etterspørselen etter offentlig transport.

Svar:

Formålet med belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk i byområdene er å stimulere til bedre fremkommelighet, miljø og helse i storbyområdene, ved å dempe veksten i behovet for motorisert transport og øke antallet kollektivreiser på bekostning av reiser med privatbil.

Det er fylkeskommunen som har ansvaret for den lokale takstpolitikken, under hensyntaken til noen nasjonale rabattordninger (for eksempel honnørra-

batt). Innføring av tidsdifferensierte kollektivtakster, som for eksempel rushtidsrabatt, er altså et lokalt anliggende.

Under belønningsordningen må statens avtalepart kunne vise til effekter i tråd med retningslinjene til ordningen, bl.a. må midlene anvendes til å redusere behovet for motorisert transport og styrke kollektivtransportens konkurransekraft. Jeg vil derfor ikke utelukke at midler fra belønningsordningen kan gå til delvis dekning av tidsdifferensierte kollektivtakster som et av flere virkemidler i en pakke med både positive og restriktive virkemidler, forutsatt lokal godkjenning. Som varslet i Meld. St. 21 (2011-2012) Norsk klimapolitikk vil tiltak som reduserer behovet for bilbruk prioriteres innenfor belønningsordningen.

SPØRSMÅL NR. 1263

Innlevert 20. april 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Mener statsråden at det er riktig lovfortolkning at tomtefestere som ikke har ensidig krav på å få sine festetomter innløst skal være ansvarlig for eiendomsskatten av selve festetomta, eller er det riktig fortolkning av eiendomsskatteloven og tomtefesteloven at dette kun skal gjelde når festeren har ensidig rett til forlengelse?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller er blitt gjort kjent med at enkelte kommuner krever eiendomsskatt av tomtefestere i bygdeallmenninger som, etter tomtefesternes syn, ikke er i tråd med eiendomsskatteloven.

Spørsmålet om utligning av eiendomsskatt av festetomt er avhengig av festevilkårene. Eiendomsskatteloven fastslår at festeren er ansvarlig for eiendomsskatten av selve bygningen, mens ansvaret for eiendomsskatten av festetomta avhenger av festekontraktens varighet. Dersom festekontrakten har en lengre varighet enn 99 år eller festeren har en ensidig rett til forlengelse uten tidsbegrensning, er festeren også ansvarlig for eiendomsskatten for selve tomta.

Etter endringene i tomtefesteloven som trådte i kraft i 2004 fikk festerne i § 33 en ensidig rett til å kreve forlengelse på samme vilkår i stedet for krav om innløsning. Det ble samtidig i § 34 vedtatt unntak

for tomter i bygdeallmenninger. For slike tomter kan bortfesteren tilby festerne forlengelse på samme vilkår. Festeren har i disse tilfellene, ingen ensidig rett til å kreve forlengelse. Festeren av hyttetomt i bygdeallmenningene er avhengig av at bortfesteren tilbyr en slik ordning.

Forutsetningen i eiendomsskatteloven om at festeren må ha en ensidig rett til å kreve forlengelse av festeavtalen ut over 99 år for å bli ansvarlig for eiendomsskatten for selve tomta, er ikke oppfylt for festetomter i bygdeallmenningene. Når forlengelse av festetiden avhenger av bortfesterens tilbud, har festeren ingen ensidig rett til forlengelse.

Svar:

Lov 6. juni 1975 nr. 29 om eiedomsskatt til kommunane (eiedomsskattelova) har som system at eiendomsskatt pålegges eiendommenes bruttoverdi, uten hensyn til hvordan rettighetsforholdene til eiendommen er ordnet. Dette gjelder uansett de enkelte rettigheters varighet. Det springende punkt ved sammensatte rettighetsforhold er derfor hvem som skal anses som debitor.

Utgangspunktet her er eieren. Loven inneholder ingen eksplisitte regler om hvem som er debitor for eiendomsskatt på festetomter. Finansdepartementet har i en fortolkningsuttalelse fra 1992 lagt til grunn

som det prinsipielle utgangspunktet at fester skal betale eiendomsskatt for verdien av bygningen, mens bortfester (grunneier) skal betale eiendomsskatt for verdien av tomten. Prinsippet er senere slått fast av Høyesterett i en dom inntatt i Rt. 2002 side 1411. I fortolkningsuttalelsen la imidlertid departementet også til grunn at det gjelder et unntak for festeavtaler med lengre varighet enn 99 år, eller når festeren har ensidig rett til å forlenge avtalen uten tidsbegrensning. I disse tilfellene anses festeren som eier av tomten når det gjelder eiendomsskattekravet. Uttalelsene fra Finansdepartementet ble avgitt før tomtefesteloven ble endret.

I en fortolkningsuttalelse av 15. august 2008 uttalte Finansdepartementet at i den grad lovendringene i tomtefesteloven gir fester av en tidligere tidsbegrenset festerett en ubetinget rett til å forlenge feste kontrakten på ubestemt tid, antar departementet at også slike kontrakter må regnes som stettevarige etter eiendomsskattereglene. I disse tilfellene blir eiendomsskatteplikten for festetomten overført fra bortfester til fester, selv om avtalen i utgangspunktet var tidsbegrenset. Tomten verdsettes og skattlegges da under ett med bygningen.

Tomtefesteloven § 34 annet ledd første punktum sier at "[v]ed krav om innløsning av ei festetomt til bustadhus eller fritidshus som høyrer til ein bygdeall-

menning, kan bortfestaren i staden tilby festaren lenning på same vilkår som før etter § 33." Unntaket gjelder bare når fester krever innløsning etter tomtefesteloven § 32. Fester har imidlertid rett til å forlenge feste kontrakten på samme vilkår som før etter tomtefesteloven § 33.

Tomtefestelovens system er altså at festerens rett til forlenging er ubegrenset (innen lovens frister for framsetting av krav om forlenging). Noe unntak for feste i bygdeallmenning er det ikke for retten til forlenging. Lovens § 34 annet ledd første punktum er bare en begrensning i festerens innløsningsrett. En bygdeallmenning kan avvise innløsningskrav mot å tilby forlenging i stedet.

Finansdepartementet uttalte i fortolkningsuttalelsen fra 2008 at det er avgjørende for debitorsspørsmålet hvorvidt fester har en ubetinget rett til å forlenge feste kontrakten på ubestemt tid. Begrensninger i innløsningsretten er uten betydning for spørsmålet om festet er stettevarig etter skatte reglene. Så lenge fester har en ubetinget rett til å forlenge feste kontrakten etter tomtefesteloven § 33, er det uten betydning for debitorsspørsmålet at retten til innløsning etter tomtefesteloven § 32 er begrenset, jf. tomtefesteloven § 34. Fester er dermed debitor for eiendomsskatt av festetomt til bolig eller fritidsbolig som høyrer til en bygdeallmenning.

SPØRSMÅL NR. 1264

Innlevert 23. april 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 27. april 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I forbindelse med at Fiskeridirektoratet gjennomførte en kontroll ved Tufjordbruket AS våren 2010 så har man kommet til den konklusjon at man har politianmeldt dette forholdet. Styrets leder og anleggets leder er begge ilagt betydelige forelegg uten å ha fått forklare seg på forhånd før saken er oversendt politiet. Videre er bedriften nektet innsyn i sakens dokumenter for å kunne vurdere de anklager som er kommet.

Mener statsråden at hemmeligholdelse av rapporter er god saksbehandling?»

Svar:

Jeg legger til grunn at representant Nesvik i sitt spørsmål refererer til Tufjordbruket AS, og mitt svar

er basert på denne forutsetningen. Videre har det vært flere saker knyttet til Tufjordbruket AS fra 2010 og frem til i år, men jeg legger til grunn at dette spørsmålet knytter seg til en anmeldelse som ble oversendt påtalemyndighetene i august 2010.

Etter kontroller ved Tufjordbruket AS i tidsrommet 02. mars 2010 – 18. mars 2010 rapporterte Fiskeridirektoratets regionkontoret i Troms om en rekke funn som indikerte kjøp av fisk i strid med gjeldende regelverk ved anlegget. På bakgrunn av dette anmeldte Fiskeridirektoratet Tufjordbruket AS den 17. august 2010.

Etter det jeg har fått opplyst, er saken fortsatt til behandling hos påtalemyndighetene, og jeg ønsker derfor ikke å kommentere denne enkeltsaken ytterligere.

Generelt gjelder at når Fiskeridirektoratets in-

spektører under kontroll kommer over forhold som er i strid med gjeldende regelverk, blir det utarbeidet en rapport. Denne rapporten er et organinternt dokument, jfr. offentleglova § 14 og forvaltningsloven § 18a for så vidt gjelder partsinnsyn. Videre er det etter offentlighetslova § 24 hjemmel til å unnta dokument fra offentlighet angående "kontroll- og regulerings-tiltak, dokument om lovbrudd og opplysningar som kan lette gjennomføringa av lovbrudd m.m".

Når det mottas begjæring om innsyn i rapporter vurderer fiskerimyndighetene meroffentlighet, jfr. offentleglova § 11 og forvaltningsloven § 18 annet

ledd om partsinnsyn. Det er opplyst at i den omtalte saken ble det vurdert slik at argumentene mot å gi innsyn ble vurdert som mer tungtveiende enn hensynet til innsyn på det tidspunkt innsynsbejæring ble mottatt. Rapportene var under behandling og det var behov for å vurdere innholdet i rapportene før en kunne ta stilling til om det kunne gis innsyn.

Jeg mener at den generelle praksis med å unnta rapporter fra offentlighet som beskrevet ovenfor er i tråd med gjeldende regelverk, og at det dermed er riktig når slik forståelse legges til grunn i saksbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1265

Innlevert 23. april 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 4. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Når vil resultatet av den varslede gjennomgangen av bompengeselskapenes faktureringsrutiner være klar?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til reportasje på "TV2-hjelper deg" torsdag 19. april hvor det kommer fram at en rekke bilister opplever å få faktura på bomplasseringer de ikke har foretatt. I TV2-innslaget lover departementet å gå gjennom saken for å undersøke og kartlegge omfanget av feilfaktureringer.

Det er viktig at dette arbeidet igangsettes umiddelbart, slik at nødvendige tiltak kan iverksettes.

Svar:

Omfanget av feilfakturering er relativt lite i dagens bompengesystem. Det er likevel viktig å redusere risikoen for feil. Samferdselsdepartementet har derfor i brev av 25. april 2012 bedt Vegdirektoratet om, så langt det er praktisk mulig, å foreta en kartlegging av mulige feilfaktureringer i bompengeselskapene i Norge. Videre har vi bedt om at direktoratet vurderer muligheten for å etablere et system for erfaringsutveksling mellom bompengeselskapene når det gjelder feilfakturering. Departementet har bedt om tilbakemelding på oppdraget innen 1. juni 2012.

SPØRSMÅL NR. 1266**Innlevert 23. april 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 30. april 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets tre viktigste områder?»

Svar:

Dei tre viktigaste områda for meg er ein offensiv klimapolitikk, varig bruk av norsk natur og miljøvenleg utvikling i byar og tettstader.

Ein offensiv klimapolitikk betyr å arbeide for ein bindande avtale om reduksjon av klimagassutslepp internasjonalt, og for omstilling av transport, industri og petroleum i Noreg.

Varig bruk av norsk natur krev at vi reduserer tap av artsmangfald og fører ein aktiv politikk for plan-

legging og arealbruk. Dei ressursane og opplevingane naturen gjev må kunne brukast også av generasjonane som kjem etter oss.

Ei miljøvenleg utvikling i byar og tettstader krev heilskapleg politikk for bruken av areal, for å utvikle miljøvenlege transportløyningar og få på plass fleire moderne bustader som har lågare energibruk. Å verne om norske kulturminne må vere ein sentral del også av politikken for utvikling av byar og tettstader.

Miljøpolitikken krev heilskapleg og langsiktig tenking. Desse hovudområda er eit utval av mange saker som er viktige for miljøet i Noreg og verda.

SPØRSMÅL NR. 1267**Innlevert 23. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 27. april 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Et oppslag i Aftenposten 23. april 2012 anslår at mellom 30 og 45 mrd. kroner kunne vært spart hvis rutinene for innkjøp av varer og tjenester i stat og kommune hadde vært bedre.

Mener statsråden at dette er akseptabelt, og hva vil statsråden gjøre for å bedre den offentlige innkjøpskompetansen, slik at skattebetalerne ikke mister tilliten til at det offentlige er i stand til å forvalte deres midler på en fornuftig måte?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for dette spørsmål er et oppslag i Aftenposten 23. april 2012 der det vises til en nylig utgitt rapport fra analyseselskapet Menon Economics på oppdrag fra arbeidstakerorganisasjonen Akademikerne.

Statlige og kommunale virksomheter kjøper årlig inn varer og tjenester for flere hundre milliarder kroner, og finansieres av landets skattebetalere. Disse varene og tjenestene kommer i all vesentlighet de samme skattebetalerne til gode på flere forskjellige måter.

Spørreeren finner likevel grunn til å spørre seg om disse innkjøpene som gjøres og kompetansen blant innkjøperne er god nok når 10 til 15 prosent, eller 30 til 45 milliarder kroner viser seg å ikke oppfylle brukernes krav og ønsker til disse varer og tjenester. Spørreeren tviler sterkt på at en privat virksomhets eiere hadde godtatt at et slikt svinn kunne spise opp eventuell avkastning.

Spørreeren er urolig for hva som gjøres for å ta tak i de svakhetene rapporten fra Menon Economics viser til. Det vises til manglende eller uklare definisjoner av hva som ønskes kjøpt inn, dårlig formulerte anbudsbeskrivelser som bidrar til feilleveranser uten verdi for brukerne, anbudsutlysning som ikke klarer å få frem de beste tilbudene eller avgjøre hvilke tilbud som er best og brukerne klarer å bedømme om levert vare eller tjeneste er som bestilt.

Slik informasjonen i Aftenpostens oppslag tyder, finner spørreeren grunn til å påpeke viktigheten av at dårlig innkjøpskompetanse og manglende profesjonalitet kan føre til at gode leverandører skyr offentlige anbudsrunder, noe som svekker konkurransen og gir det offentlige dårligere varer og tjenester.

Spørderen vil også påpeke at pengesummer på mellom 30 og 45 milliarder kroner tilsvarer et helt års driftsbudsjett for Forsvaret og er ikke bekvem med at skattebetalernes penger brukes på en så lite treffsikker måte.

Spørderen vil påstå at det er et stort behov for en overordnet nasjonal strategi for innkjøp, og at dagens regelverk bør gjennom en kraftig forenkling.

Svar:

Det er regjeringens mål at det offentlige skal gjennomføre gode innkjøp til best mulig pris. Hver krone man sparer ved effektive innkjøp er en krone spart av fellesskapets midler.

Jeg har ikke grunnlag for å kommentere de tallene som rapporten fra Menon Business Economics anslår når det gjelder gevinstpotensialet ved å profesjonalisere offentlige innkjøpsprosesser. Rapporten peker på at det er behov for en ytterligere profesjonalisering av innkjøpsfunksjonen både i stat og kommune. Jeg er enig i dette. Regjeringen satte fokus på dette i St.meld. nr. 36 (2008-2009) "Det gode innkjøp". Der fremhevet vi blant annet behovet for god innkjøpsfaglig kompetanse, lederforankring, fornuftig organisering av innkjøpsfunksjonen og god planlegging av anskaffelser.

Dette er også noe av bakgrunnen for at regjeringen har bygget opp en anskaffelsesavdeling i Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi). Avdelingen har som oppgave å legge til rette for samfunnstjenelige, kostnadseffektive og kvalitetsrettede offentlige anskaffelser gjennom veiledning og utvikling av gode verktøy. Difi har blant annet lansert en egen veileder for anskaffelsesstrategi for å styrke offentlige virk-

somheters planlegging av sine innkjøp og en egen veileder for internkontroll av offentlige anskaffelser.

Regjeringen har satt i gang et arbeid for å gjennomgå og vurdere ulike modeller for samordning av statlige innkjøp. Økt samordning av statlige innkjøp vil kunne gi et mer profesjonelt innkjøpsmiljø, mer effektiv organisering og bedre og billigere anskaffelser. Dette kan også bidra til færre regelbrudd og bedre tilrettelegging for innovasjon i statlige anskaffelser.

Bruk av elektroniske løsninger er også et viktig effektiviseringstiltak som kan redusere tidsbruken ved offentlige anskaffelser og øke konkurransen. Regjeringen satser derfor aktivt på en overgang til digitale innkjøpsprosesser og e-handel som et av virkemidlene for effektivisering, og har nylig lansert digitaliseringsprogrammet hvor også offentlige anskaffelser er med. Regjeringen vil blant annet gjennomføre pilotprosjekter med fokus på grundig arbeid og behovsanalyser i forkant av anskaffelsen. Grundigere behovsanalyser og vurderinger av livssyklus-kostnader kan gi både besparelser og bedre kvalitet på anskaffelsene.

EU-kommisjonen har lagt frem forslag til nye anskaffelsesdirektiver, som er ment å være noe mer fleksible og bedre tilpasset nye utfordringer. En av de foreslåtte regelverksendringene er at leverandørene kan levere egenerklæring om at krav til leverandørene er oppfylt istedenfor å levere dokumentasjon som viser at kravene er oppfylt. Oppdragsgiver kan deretter nøye seg med kun å be om dokumentasjon fra vinneren av anbudet. Dette vil kunne gjøre det mindre kostnadskrevende for leverandørene å delta i offentlige anbudskonkurranser.

SPØRSMÅL NR. 1268

Innlevert 23. april 2012 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 3. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vertskommunetilskot vart utrekna på grunnlag av kostnadane ved sentralinstitusjonen i kommunane i 1980 og 1990. Tilskotet er ikkje regulert for at pensjonspremien er auka mykje i åra etter ansvarsovertakinga. Vertskommunane vil få ekstra pensjonskostnadar i åra framover også i mange år etter at VK-oppgåva er avvikla og tilskot er slutt.

Meiner statsråden at pensjonsforpliktelsane for vertskommunane er rettferdig, og vil statsråden vur-

dere om ordninga bør gjennomgåast for å få til ei meir rettferdig ordning?»

GRUNNGJEVING:

Vertskommunetilskotet vart utrekna på grunnlag av kostnadane ved sentralinstitusjonen i 1989 og 1990.

Pensjonspremien var då 6 %. Pensjonspremien i 2011 var 16 %.

Tilskotet er seinare regulert for prisauke, mens lønsauken har vore høgare enn det som vertskommunane har fått regulert.

Det er ikkje regulert for at pensjonspremien er auka mykje i åra etter ansvarsovertakinga.

Svar:

Etter HVPU- reforma, som blei gjennomført tidleg på 1990-talet, overtok 33 kommunar ansvaret for ei rekkje bebuarar heimehøyrende i andre kommunar. Føremålet med den øyremerkte tilskotsordninga er å kompensere dei 33 vertskommunane for dei bebuarane som valde å bli buande i institusjonskommunen. Tilskotet for 2012 er på totalt 958 mill. kroner og gjeld 773 bebuarar.

I denne regjeringsperioden har tilskotsordninga for vertskommunane ved fleire høve blitt endra. Mellom anna er det med verknad frå 2011 innført ei skjermingsordning slik at ingen kommunar, når bebuarar fell frå, blir trekt meir enn ein fast sum knytt til talet på innbyggjarar i kommunen.

Stortinget si helse- og omsorgskomite meiner i Innst. 11 S (2009- 2010) at finansieringsordninga for vertskommunane samla sett no står fram som klår og robust. Komiteén peikar likevel på at dei største vertskommunane i landet vil kunne kome til å oppleve store utfordringar knytte til regulering av pensjo-

nane til noverande og tidlegare tilsette. Pensjonskostnadene vil venteleg auke samstundes som vertskommunetilskotet blir redusert som følgje av fråfall av bebuarar. Komiteén peikar på at skjermingsordninga også her vil verke positivt inn, men meiner likevel at departementet bør vere merksam på dette tilhøvet.

Landssamanslutninga av vertskommunar for sentralinstitusjonar i det tidlegare HVPU (LVSH) nemner i eit notat 6. februar 2012 at nokre av kommunane allereie opplever meirkostnadar til pensjonar. Noko blir truleg kompensert ved at nedtrappingsordninga for vertskommunetilskotet er slik at dei kommunane som har høgast fråfall av vertskommunebebuarar, også har høgast avgang av tilsette. LVSH meiner at den framtidige finansieringa til vertskommunane på lengre sikt også må omfatte dei særskilde kostnadane knytt til reguleringspremien for ein del av desse kommunane. I eit enda lengre perspektiv meiner LVSH at ordninga bør reflektere at alle vertskommunar tok eit oppdrag for andre kommunar som utløyser meirkostnadar til pensjonspremie, også etter at siste vertskommunebebuar er felle frå.

Departementet har ved fleire høve diskutert pensjonsutfordringane med LVSH. Denne dialogen vil halde fram. Eventuelle endringar i finansieringsordninga vil bli omtalt i komande budsjettproposisjonar.

SPØRSMÅL NR. 1269

Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 3. mai 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at endringen fra Utdanningsdirektoratets side er skjedd uten forvarsel, og når kan Toppidrettsgymnaset forvente å få et svar på sin henvendelse?»

BEGRUNNELSE:

Toppidrettsgymnaset i Skien mener å ha fått mindre penger i støtte enn det tidligere beregninger skulle tilsi, og mener endringen skyldes en plutselig tolkningsendring fra Utdanningsdirektoratets side. De understreker at endringen, slik de opplever det, er skjedd helt uten varsel. Toppidrettsgymnaset sendte derfor et brev til departementet 18.01.12 hvor de stilte spørsmål ved saksbehandlingen, ber om et møte

og anmoder departementet om å se på saken. De har fortsatt ikke fått svar.

Svar:

Toppidrettsgymnaset i Telemark har for høsten 2011 fått redusert sitt tilskudsberettigede elevtall med 1,05 elever i vedtak fattet av Utdanningsdirektoratet 29. november 2011. Årsaken til dette er at direktoratet mener skolens omregning av andel deltids elever til heltidselever ikke er riktig. Tilskudd til private skoler i perioden juli til oktober skjer på bakgrunn av elevtallsprognose. Endelig statstilskudd for høsten fastsettes på grunnlag av tilskuddsberettiget elevtall per 1.10.2011. Dette er skolen gjort kjent med i vedlegg til tilskuddsbrev for 2011.

Toppidrettsgymnaset i Telemark har påklaget Utdanningsdirektoratets vedtak. Kunnskapsdepartementet er klageinstans, og har saken til behandling. Skolen mener vedtaket om en reduksjon i elevtallet skyldes en ny tolkning fra direktoratets side. Dette er en av anførselene som vurderes av departementet i klagebehandlingen. Brevet av 18. januar 2012 be-

handles som en utdyping av klagen fra Toppidrettsgymnaset. Statssekretær Elisabet Dahle skal ha et møte med Toppidrettsgymnaset i Telemark og Stiftelsen Norges Toppidrettsgymnas om saken 11. mai 2012. Endelig vedtak i klagesaken vil foreligge i løpet av mai, men etter nevnte møte.

SPØRSMÅL NR. 1270

Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 27. april 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I Bergens Tidende 24.04 i år kan en lese om ulike tolkninger når det gjelder bruken av bedehus til begravelser. Biskopen har satt foten ned for bruken av disse og mener at så lenge presten står som ansvarlig for en begravelse skal dette skje i kirken. Noe seniorrådgiver i kirkerådet sier ikke stemmer ut i fra gravferdsloven.

Så hva mener statsråden om saken, og skal en fortsatt kunne ha begravelser i bedehus i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende tirsdag 24. 04 kan en lese om at Tysnesingene er opprørt over at biskopen vil nekte begravelser fra bedehus. På Vestlandet har en hatt lange tradisjoner for begravelser fra bedehusene. Som en vet er vårt langstrakte land ikke like godt utbygd verken når det gjelder kirker eller ikke minst avstander til kirkene og i form av transport. Biskopen sier selv at en begravelse er en gudstjenestehandling som skal skje i kirkene. Derfor denne avgjørelsen. I tillegg sier biskopen at hans avgjørelse ligger i hjemmelen for begravelser som blir ledet av prester. Samtidig sier en seniorrådgiver i kirkerådet at biskopen mangler hjemmel for vedtaket sitt. Seniorrådgiveren mener at presten sitt ansvar er å utføre begravelsen i tråd med gravferdsloven og der står det ingenting om hvor den skal utføres. Som en ser så har man ulikt syn på dette.

Svar:

Etter tjenesteordning for menighetsprester § 7 skal presten ”utføre sin tjeneste i samsvar med Den norske kirkes ordninger. Gudstjenester og kirkelige

handlinger forrettes etter de fastsatte liturgier.” Myndigheten til å fastsette liturgier til bruk i Den norske kirke er delegert til Kirkemøtet. Biskopen er øverste leder av prestedtjenesten i bispedømmet og kan som arbeidsgiver utøve styringsrett over prestene innenfor rammene som relevant regelverk, blant annet liturgiene, setter.

Gravferd er ifølge Den norske kirkes liturgiske ordning ”en kirkelig handling av gudstjenstlig karakter.” I de alminnelige bestemmelsene i gravferdsliturgien framgår det at liturgen ”etter forholdene og sedvanen på stedet medvirker (...) enten i kirke/kapell og ved graven, eller i hjemmet og ved graven, eller bare ved graven.”

Spørsmålet om hvor gravferder skal forrettes er ikke uttømmende regulert i bestemmelsene til gravferdsliturgien. Det er heller ikke regulert i gravferdsloven. Dermed ligger det innenfor biskopens (og prostens) styringsmyndighet som arbeidsgiver å avgjøre hvor menighetsprestene skal ha plikt til å forrette gravferdene de pålegges å holde.

Mange, og til dels motstridende, hensyn må avveies dersom biskopen skal treffe avgjørelse i slike spørsmål. Gravferden er en personlig og privat handling som berører sterke følelser hos den enkelte, men den er også en ”handling av gudstjenstlig karakter”. Det må tas hensyn til tradisjon og forventninger i et lokalsamfunn, men også til praktiske forhold og prestenes og de andre kirkelig tilsattes arbeidsforhold.

Jeg bør som kirkestatsråd av flere grunner være tilbakeholden med å gripe inn i biskopens håndtering av en konkret sak, og jeg vil derfor ikke ha noen bestemt oppfatning om biskopens skjønnutøvelse i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1271**Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Enkelte skattytere har behov for hjelp fra skattemyndighetene ved arbeid utenfor hjemkommunene eller hjemdistriktet. I dag er regelverket slik at man kun kan få denne hjelpen ved å oppsøke kontor i "sitt" distrikt.

Vil statsråden sørge for å tilrettelegge for muligheten til å kunne oppsøke og få hjelp av skattekontor i andre distrikter enn i det distriktet man er registrert?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av flere som påpeker en lite hensiktsmessig organisering av skatteetaten; nemlig det faktum at man kun får hjelp ved å oppsøke skattekontor i "sitt" distrikt, dvs. det distriktet hvor man er registrert i Folkeregisteret, og ikke i andre distrikt dersom man har behov for det.

Et typisk eksempel på mennesker som vil kunne ha et slikt behov er selvstendig næringsdrivende, "kontraktører" eller utenlandsk arbeidskraft som er mobile i sin yrkesutøvelse og som f.eks. er på oppdrag innenfor Skatt Nord, men som er folkeregistrert i Skatt Sør eller Skatt Vest. Ved oppmøte hos "feil" skattekontor får disse beskjed om at regelverket er slik at man må oppsøke skattekontor i "sitt" distrikt. Det er godt mulig at regelverket er slik, men da bør etter undertegnendes syn regelverket endres. Det kan umulig være spesielt god samfunnsøkonomi i å tvinge skattytere til å reise flere tusen kilometer for å få ordnet opp i nødvendig papirarbeid som kanskje tar 15 minutter.

Svar:

Skatteetaten ble reorganisert med virkning fra 1. januar 2008, se blant annet St.prp. nr. 1 (2006-2007) for Finansdepartementet. Reorganiseringen av Skatteetaten (ROS), samt innføringen av nye IT-baserte saksbehandlingsløsninger som nytt landsdekkende ligningssystem, har gjort mange av etatens oppgaver stedsuavhengige. Jeg kan derfor ikke se at det medfører riktighet at dagens regelverk er slik at skattyter ikke skal kunne få hjelp fra skattekontorenheter utenfor regionen skattyter er registrert i.

Skatteetaten ble etter ROS organisert med et sentralt direktorat og fem skatteregioner (Skatt nord, Skatt Midt-Norge, Skatt vest, Skatt sør og Skatt øst) samt Oljeskattekontoret og Skatteopplysningen. Som del av reorganiseringen fikk de regionale skattekontorene riksdekkende myndighet på samtlige av etatens forvaltningsområder, noe som gir anledning til å overføre oppgaver til skattekontoret i annen region. I hver region er det mange fysiske kontorsteder (skattekontorenheter) som representerer det regionale skattekontoret. Alle skattekontorenhetene har en førstelinjetjeneste som tar i mot henvendelser fra publikum, uavhengig av geografisk tilhørighet, på alle etatens oppgaveområder. Som følge av ROS ble også flere av etatens oppgaver samlet i landsdekkende funksjoner, blant annet gjennom opprettelsen av Skatteopplysningen. Skatteopplysningen veileder publikum per telefon innenfor alle etatens virksomhetsområder.

Utover å kunne kontakte den landsdekkende Skatteopplysningen per telefon kan skattyter altså få hjelp på hvilket som helst skattekontor i landet. Jeg er imidlertid kjent med at det av kompetansemessige årsaker kan være noen utfordringer knyttet til helt spesielle skattytergrupper som har særskilte regler å forholde seg til og hvor etatens kompetanse organisatorisk sett er plassert på enkelte steder i landet. Dette gjelder skattepliktige til Svalbard, skattytere som bor utenfor Norge og mottar pensjon fra Norge (kilde-skatt) og skattytere som er skattepliktige til kommune 2312 Sokkel/utland.

Skattytere som er tilknyttet kommune 2312, behandles ved Sentralskattekontoret for utenlandssaker og Skatteoppkrever utland (underlagt Skatt vest), lokalisert i Stavanger. Jeg vil imidlertid bemerke at også disse skattytere kan henvende seg til enhver skattekontorenhet for å få utført sitt ærende, eksempelvis levere dokumenter. Sentralskattekontoret for utenlandssaker og Skatteoppkrever utland har i tillegg egen telefontjeneste som besvarer spørsmål om regelverket disse enhetene forvalter. Selv om skattyteren har tilhold i en annen landsdel under oppholdet sitt her, skal det ikke være noen normalsituasjon å måtte reise til Stavanger for å få ordnet sitt skatteforhold der.

SPØRSMÅL NR. 1272**Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 2. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å forlenge ordningen med rentekompensasjonsmidler til investeringer på fylkesvegnettet frem til 2030, og vil statsråden innføre en ordning med statlig fond for fylkeskommunale samferdselsprosjekter for særlig store og kostnadskrevenne investeringsprosjekter langs fylkesvegnettet?»

BEGRUNNELSE:

Den 1. januar 2010 overtok fylkene ansvaret for mesteparten av riksvegnettet. Med på lasset fulgte et stort etterslep i vegvedlikehold. For Møre og Romsdal sin del ble etterslepet i første omgang anslått til rundt 700 mill kr, men oppdaterte beregninger viser at det er vesentlig høyere, antakelig i overkant av 3 mrd kr.

Størrelsen på vedlikeholdsetterslepet og en dramatisk kostnadsøkning på drift og investeringsprosjekter gjør det krevende for fylkene å ivareta sine oppgaver når det gjelder samferdsel. Det er viktig at

staten iverksetter nødvendige tiltak slik at fylkene kan løse oppgavene på en best mulig måte.

Svar:

Forslaget om å innføre en rentekompensasjonsordning for transporttiltak i fylkene for perioden 2010 – 2019 ble presentert i Nasjonal transportplan for inneværende periode, jf. St.meld. nr. 16 (2008 – 2009). Ordninga tok til å gjelde fra budsjettåret 2010, og gjelder investeringer knyttet til tiltak på fylkesvegnettet og kollektivtransporttiltak. Rentekompensasjonen gjelder for en samlet årlig investeringsramme i fylkeskommunene/Oslo kommune, avgrenset opp til 2000 mill. kr. Spørsmål om videreføring av ordninga etter 2019 vil bli vurdert i arbeidet med, og presentert for Stortinget i, neste Nasjonale transportplan. Transportplanen legges fram for Stortinget våren 2013. Spørsmål om eventuelt nye virkemidler til fylkeskommunale samferdselsprosjekter vil også bli vurdert i arbeidet med den kommende transportplanen.

SPØRSMÅL NR. 1273**Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg har fått en henvendelse fra en Prost i Den norske kirke. På grunn av embetet har han boplikt til embetsbolig. Samtidig eier han en bolig som han ikke har bodd i. Dersom den private boligen skal kunne selges uten gevinstbeskatning, må han selv ha bodd i boligen. Det er ikke mulig på grunn av boplikten for prester.

Synes finansministeren at det er rimelig at prester med boplikt skal pålegges gevinstbeskatning ved salg av privatbolig som man på grunn av embetet ikke har hatt mulighet til å bo i?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tar saken opp på prinsipielt grunnlag fordi den konkrete saken ligger til behandling hos Skatte-

taten. Dersom dagens regler er til hinder for å gi unntak for beskatning av gevinst ved salg av privatbolig i slike saker vil jeg be finansministeren vurdere å endre dagens regler.

Svar:

For ordens skyld understreker jeg at jeg ikke tar stilling til enkeltsaker som er til behandling hos Skatteetaten. Jeg kan imidlertid opplyse følgende om regelverket:

Gevinst ved salg av bolig er i utgangspunktet skattepliktig som kapitalinntekt, jf. skatteloven § 5-1 annet ledd.

Et praktisk unntak fra dette utgangspunktet gjelder dersom eieren har eid boligen i mer enn ett år når realisasjonen finner sted eller avtales, og har brukt

boligen som sin egen i minst ett av de siste to årene før realisasjonen, jf. skatteloven § 9-3 annet ledd. I slike tilfeller er gevinsten skattefri. Motstykket er at tap ved realisasjon av bolig bare er fradragsberettiget dersom en eventuell gevinst er skattepliktig, jf. skatteloven § 9-4 første ledd.

Kravet til bruk er fravikelig i de tilfellene hvor skattyter blir forhindret i å bruke boligen som sin egen, enten ved at han må flytte fra boligen eller blir forhindret i å flytte inn i denne (for eksempel pga. arbeid eller sykdom). I slike tilfeller kan den tiden slik brukshindring foreligger anses som botid forutsatt at skattyter verken kjente eller burde ha kjent til brukshindringen ved ervervet av eiendommen. En person regnes ikke for å ha kjennskap til brukshindringen ved at vedkommende ønsker å bli prest og vet at det kan medføre boplikt. Kjennskapen oppstår først når vedkommende får stilling som medfører boplikt. Dersom det oppstår en brukshindring som forhindrer skattyter fra å flytte inn i sin bolig, kan han tilskrives botid ved ikke-bruk når han kan godtgjøre at det på kjøpstidspunktet forelå en tidsbestemt plan for å flytte inn i boligen. Regelen åpner derfor for at personer med yrkesmessig boplikt som for eksempel har kjøpt en bolig for å bruke den etter oppnådd pensjonsalder, og senere blir forhindret i å flytte inn i boligen, kan godskrives botid fra pensjonsalder og så lenge brukshindringen varer. Ikke-bruk mellom anskaffelsen og planlagt tilflytting kan imidlertid ikke regnes som botid.

Det er hensynet til skattyters boligbehov og en rimelig kapitalmobilitet på boligmarkedet som begrunner unntaksregelen i skatteloven § 9-3. Ettersom regelen er et unntak fra den klare hovedregelen om at

all inntekt er skattepliktig, er det viktig at regelen ikke strekkes lengre enn det som kan begrunnes i disse hensynene. Kravene til botid og eiertid skal forhindre at regelen får anvendelse i de tilfellene hvor begrunnelsen for unntaksregelen ikke strekker til. Dette gjelder for eksempel når boligen primært er et investeringsobjekt, kjøpt med tanke på å generere utleieinntekter eller å oppnå gevinst ved senere salg. I slike tilfeller bør gevinsten beskattes på lik linje med andre kapitalinntekter.

De vilkårene som stilles for at det skal kunne foreligge en gyldig brukshindring i tilfeller hvor boligen ikke blir tilflyttet, medfører i praksis at personer med yrkesmessig boplikt sjelden blir fritatt fra gevinstbeskatning uten at boligen først er bebodd av skattyter. For personer med yrkesmessig boplikt bør kravet om botid imidlertid ses i sammenheng med regelen om fritak fra gevinstbeskatning ved salg av egen fritidseiendom i skatteloven § 9-3 fjerde ledd. Vilråene for slikt skattefritak er at skattyter har eid eiendommen i mer enn fem år når realisasjonen finner sted, og har benyttet boligen som fritidseiendom i minst fem av de siste åtte årene. Skattytere med yrkesmessig boplikt har dermed mulighet til å bruke en planlagt pensjonistbolig som fritidseiendom i tiden fram til pensjonsalder, og gjennom slik bruk oppnå å gevinst ved et eventuelt salg fritas fra gevinstbeskatning.

På bakgrunn av det ovenstående ser jeg ikke grunn til å endre dagens regelverk slik at statlige stillingshavere med boplikt får ytterligere muligheter til å selge en bolig skattefritt uten forutgående boperiode.

SPØRSMÅL NR. 1274

Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 4. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Under et møte mellom forskningsstiftelsen Polytec og undertegnede kom det frem at forskningsstiftelser i instituttsektoren ikke anses av Norges forskningsråd å være kvalifisert til å delta i Nærings-Ph.D.-ordningen.

Mener statsråden det kunne være grunnlag for å revurdere denne praksisen, slik at forskningsstiftelser

som ikke har utbytte til formål, kunne søke om midler fra Nærings-Ph.D.-ordningen?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse av 25. april fra stortingsrepresentant Tord Lien angående nærings-ph.d. og muligheten for instituttsektoren til å delta i denne ordningen.

Formålet med nærings-ph.d.-ordningen er å stimulere til økt forskningsaktivitet i norske bedrifter. Ordningen tilbyr støtte til gjennomføring av forskningsprosjekter som skal resultere i doktorgrad. Det er bedriftene og arbeidsgiver som skal være avsendere av søknaden til nærings-ph.d.-ordningen. Slik ordningen er utformet i dag er målgruppen bedrifter som driver markedsrettet virksomhet. Virksomheter som finansieres gjennom offentlige tilskudd, har statlige eller kommunale forvaltningsoppgaver eller driver produksjon til eget bruk vil normalt ikke kvalifisere som søkere til denne ordningen. Det samme gjelder lag, foreninger og andre organisasjoner som drives

med andre hensikter enn verdiskapning i økonomisk forstand. Forskningsinstitutter og helseforetak er ikke i målgruppa for denne ordningen.

Når det gjelder Forskningsstiftelsen Polytec så foreligger det så langt ikke noen søknad fra dem til nærings-ph.d.-ordningen, slik at det fra Forskningsrådets side ikke er tatt stilling til hvorvidt Polytec kvalifiserer til å motta midler herfra eller ikke.

Dersom en bedrift ønsker det, kan et forskningsinstitutt inngå i nærings-ph.d.-ordningen i et faglig samarbeid med gradstildelende institusjon.

Det kan være aktuelt å vurdere ordningens målgrupper i arbeidet med ny forskningsmelding.

SPØRSMÅL NR. 1275

Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 3. mai 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor man forskjellsbehandler bøndene, og er ikke dette i strid med landbruksmeldingen som sier at selvforsyningsgraden på mat skal økes?»

BEGRUNNELSE:

Jeg leser at Forskrift om kvoteordningen for melk, fastsatt av Landbruks- og matdepartementet 23. desember 2011 med hjemmel i lov av 10. juli 1936, er vedtatt. Dette innebærer at melkeprodusentene kan øke sin produksjon med 3 prosent i kvoteåret 2012/2013. Det står også "Disponibel kvote for et enkelt foretak eller fra en enkel landbrukseiendom kan ikke overstige 400 000 liter kumelk eller 200 000 liter geitemelk".

Svar:

Representant Trældal viser til forskrift for kvoteordningen for melk, vedtatt 23. desember 2011, der mulighetene for økt produksjon er beskrevet.

Etter kvotedrøftingene i januar fastsatte Landbruks- og matdepartementet forholdstallet for grunnkvote til 1,01 og forholdstallet for disponibel kvote til 1,04 for kvoteåret 2012/2013. Dette innebar at melkeprodusentene kan øke sin produksjon med 3 pst. i kvoteåret 2012/2013, i forhold til det som var utgangspunktet for kvoteåret 2011/2012, som Trældal påpeker i sin begrunnelse for spørsmålet. Trældal viser videre til at disponibel kvote for et enkelt foretak

eller fra en enkel landbrukseiendom ikke kan overstige 400 000 liter kumelk eller 200 000 liter geitemelk.

Produksjonstakene ble innført i 1997 og har vært på dette nivået siden 2006 for enkeltbruk. For samdrifter har produksjonstaket vært på 750 000 liter for både ku- og geitemelk siden 2003. Dette er politisk fastsatte maksimalgrenser. Produksjonstaket i regelverket begrenser leveransen til meieri til 400 000 liter kumelk og 200 000 liter geitemelk, og 750 000 liter melk for samdrifter. Regelverket setter ikke begrensninger på hvor mye kvote et melkeproduksjonsbruk kan eie.

Bønder med kvote som ligger like oppunder, på eller over disse takene, vil dermed ikke kunne utnytte hele eller deler av den økte produksjonsmuligheten som blir gitt når forholdstallene økes.

Forholdstallene ble etter kvotedrøftingene i januar 2012 satt slik at man med utgangspunkt i dette regelverket skulle kunne tilpasse produksjonen til avsetningsmulighetene i markedet. Dermed er det gårdsbruk under hhv 400 000 og 750 000 liter, som utgjør i overkant av 95 pst. av alle enkeltbruk og samdrifter i Norge, som kan utnytte denne muligheten. Forholdstallene ble satt tilstrekkelig høyt til at disse brukene kan øke produksjonen og dekke etterspørselen i markedet.

Trældal spør om "hvorfor man forskjellsbehandler bøndene". I Meld. St. 9 heter det at "Regjeringen vil at det skal legges til rette for en variert bruksstruktur over hele landet". Dette gir seg også uttrykk i kvoteforskriftens formål, som er å "tilpasse melkepro-

duksjonen til avsetningsmulighetene i markedet innenfor de målsetninger Stortinget har fastsatt, herunder distriktsprofil og variert bruksstruktur". At vi har slike produksjonstak i melkenæringen er altså en politisk føring som produsentene er klar over når de kjøper kvote.

Trældal spør videre om "... ikke dette er i strid med landbruksmeldingen som sier at selvforsyningsgraden på mat skal økes". I Meld. St. 9 heter det at "Regjeringen vil, innenfor de gitte handelspolitiske rammer, legge til rette for økt produksjon av jordbruksvarer som det er naturgitt grunnlag for og som

markedet etterspør, slik at selvforsyningsgraden kan opprettholdes om lag på dagens nivå". Formålet med kvoteordningen for melk er som sagt å "tilpasse melkeproduksjonen til avsetningsmulighetene i markedet innenfor de målsetninger Stortinget har fastsatt, herunder distriktsprofil og variert bruksstruktur".

Både meldinga og forskriften legger altså opp til at melkeproduksjonen skal tilpasses etterspørselen i markedet. Vi har gode mekanismer for å regulere melkeproduksjonen, både gjennom forholdstallene og gjennom omsetningsordningen, slik at produksjonen kan tilpasses etterspørselen.

SPØRSMÅL NR. 1276

Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 7. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Spøreren viser til at NRK.no i et oppslag 24. april 2012 opplyser at 773 millioner kroner tiltenkt investeringstilskudd til sykehjemsplasser og omsorgsboliger er blitt stående ubrukt, og at løftet om 12 000 nye plasser innen 2015 er i fare. Flere kommuner gir uttrykk for at de ikke søker om disse midlene fordi de ikke har økonomi til å drifte nye plasser.

Hva vil statsråden foreta seg for å sette kommunene i stand til å drive allerede eksisterende og nye plasser for å sikre en varm og verdig eldreomsorg?»

BEGRUNNELSE:

Spøreren viser til oppslag på NRK.no 24. april 2012 og som bærer tittelen: "773 millioner ubrukt til eldreomsorg". I dette oppslaget fremkommer det at regjeringen ikke makter å bruke opp pengene som skal gå til å følge opp et løfte om å bygge 12 000 sykehjemsplasser og omsorgsboliger innen 2015.

For budsjettåret 2011 økte regjeringen bevilgningen til dette viktige formålet, og kommunene kunne søke på 1,59 mrd kroner til investeringstilskudd til sykehjemsplasser og omsorgsboliger, noe Husbanken bekrefter i forhold til foreløpige tall fra statsregnskapet. Av disse midlene er 773 mill kroner blitt stående ubrukt, eller nær 50 prosent. Dette tilsvarer over 1000 plasser. Regjeringen budsjetterte med 2000 tilsagn om tilskudd til kommunene i 2011, mens fasiten viser at 1230 ble gitt.

Spøreren viser til at en Arbeiderparti-ordfører som er blitt intervjuet i forbindelse med NRKs opp-

slag, oppgir at det ikke hjelper med investeringsmidler når kommunene må dekke en egenandel og ikke minst stå for driften med det de får i rammetilskudd, og at dette er et press de aller fleste kommuner opplever.

Spøreren har mottatt liknende tilbakemeldinger fra flere kommuner om at dette er en problemstilling, og at de ikke finner nok rom innenfor sine budsjetter til å dekke driftsutgiftene til sykehjemsplasser og omsorgsboliger, og sågar ikke har nok midler til å drifte sykehjemsplasser som allerede er bygd opp.

Spøreren viser også til at Riksrevisjonen allerede i sin gjennomgang i statsregnskapet for 2010, kritiserte regjeringen for at for få midler ble brukt og for få plasser fikk tilsagn. Riksrevisjonen konkluderte med at "Dette indikerer at måloppnåelsen er lavere enn planlagt.

Spøreren er bekymret for at utbyggingstakten for sykehjemsplasser og omsorgsboliger er for lav og at kommunene ikke har det nødvendige handlingsrom for å drive allerede eksisterende kapasitet og følgelig kunne drive nye plasser for å sikre en varm og verdig eldreomsorg, som syke eldre trenger og har fortjent etter et langt liv som skattebetalere og samfunnsdeltakere.

Svar:

Regjeringen har som mål å gi tilsagn om tilskudd til 12 000 heldøgns omsorgsplasser i perioden 2008-2015. Slik det er omtalt i Omsorgsplan 2015 er tilskuddsordningen opprettet for å stimulere kommune-

ne til både å fornye og øke tilbudet av plasser i sykehjem og omsorgsboliger for mennesker med behov for heldøgns helse- og omsorgstjenester, uavhengig av beboerens alder, diagnose eller funksjonshemming.

Oppdatert statistikk fra Husbanken viser at det totalt er gitt tilsagn om tilskudd til om lag 5 650 enheter i perioden 2008 til og med mars 2012. Dette viser at vi er godt i gang med å oppnå det målet vi satte oss, og at vi er omtrent halvveis ved halvgått løp.

Budsjettundersøkelsen fra KS for 2012 viser også at det store flertallet av kommunene planlegger fortsatt vekst i sine pleie- og omsorgstjenester i årene fram mot 2015, og at både kvaliteten og kapasiteten fortsatt vil bli styrket i årene fremover.

Mindreforbruket som representanten viser til er et uttrykk for at kommunenes byggeprosjekter har tatt lenger tid å gjennomføre enn antatt. Bygging og renovering av omsorgsboliger og sykehjemsplasser er prosjekter som ofte kan strekke seg over flere år. Investeringsstilskuddet budsjetteres derfor med tilsagnsramme, bevilgning og tilsagnsfullmakt. Tilsagnsrammen er knyttet til igangsetting av byggeprosjekter og angir hvor mye Husbanken kan gi tilsagn for det enkelte budsjettår. Når byggeprosjektene er ferdige, blir tilsagnet utbetalt. Bevilgningen er knyttet til utbetalingene.

Mindreforbruket i statsregnskapet for 2011 på 773,2 mill. kroner gjelder bevilgning og er i hovedsak knyttet til prosjekter som har fått tilsagn, og som er under arbeid, men som tar lenger tid å gjennomføre enn antatt i budsjetteringen. 753,6 mill. kroner er knyttet til prosjekter som har fått tilsagn, og som derfor overføres til 2012, mens kun 19,5 mill. kroner er ubrukte midler som ikke overføres til 2012. Beløpet på 773 mill. kroner er altså ikke midler som kunne vært brukt på nye prosjekter.

Jeg vil samtidig understreke at selv om den årlige aktiviteten kan variere, er vårt mål tilsagn om tilskudd til 12 000 heldøgns omsorgsplasser i perioden 2008 til 2015.

Mange kommuner står overfor de samme omsorgsutfordringene, både knyttet til en sterk vekst i yngre brukere, en økende aldrende befolkning, og mangler på arbeidskraft og frivillige omsorgsytere. For å møte dagens og framtidens omsorgsutfordringer, og bidra til bedre tjenester, er det derfor behov for å systematisere og lære av de gode erfaringene innenfor omsorgssektoren.

Jeg har derfor igangsatt et større utredningsarbeid som skal kartlegge hva som kjennetegner de kommunene som driver både effektive og gode omsorgstjenester, og finne ut hvordan deres erfaringer kan spres og formidles til andre kommuner.

Vi har også nylig, i samarbeid med KS, Norges sykepleierforbund, Fagforbundet, FO, Kirkens Bymisjon og Pensjonistforbundet, utviklet åtte prinsipper for gode omsorgstjenester. Vi ønsker alle at de som bruker omsorgstjenestene skal få et godt og verdig liv. Vi har derfor i fellesskap kommet fram til noen overordnede verdier, som skal bidra til omsorgstjenester av god kvalitet. Gode omsorgstjenester må skapes hver dag, og i hvert møte mellom den enkelte bruker og ansatt. Vi vil ha en omsorgstjeneste som legger til rette for de gode dagene, og det hjelper ikke å bygge fine omsorgsboliger hvis vi ikke kan tilby noe mer. Derfor må vi ha på plass alle elementene. Disse prinsippene er nå sendt ut til alle landets kommuner.

Jeg er glad for at vår styrking av kommuneøkonomien på om lag 49 mrd. kroner siden 2005 gir resultater i denne viktige sektoren. Styrkingen gir kommunene god mulighet til blant annet å drifte tjenestene i omsorgsboliger og sykehjem. At driften i omsorgstjenesten er styrket bekreftes bl.a. av at vi fra 2005 til 2011 har fått om lag 22 000 nye årsverk i de kommunale pleie- og omsorgstjenestene.

Til slutt vil jeg understreke at regjeringen følger søknadsinngangen til investeringsstilskuddet nøye, og gjør en løpende vurdering av rammen som er gitt for ordningen og innfasingen av denne.

SPØRSMÅL NR. 1277**Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 4. mai 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er begrunnelsen for at studenter født før 1986 ikke kvalifiserer til reisestipend ved utenlandsstudier for eksempel i de nordiske landene?»

Svar:

I det nordiske utdanningssamarbeidet er det sentralt at det skal være enkelt å studere uavhengig av landegrensene. I utdanningsstøtteordningen gjenspeiles dette ved at støtte til utdanning i Norge og Norden gis etter samme regler, mens støtte til utdanning i land utenfor Norden gis etter egne regler. Felles regler for Norge og Norden gjelder både for godkjenning av utdanninger og for beregning av støttebeløp. I all hovedsak er reglene for støtte til utdanning i Norge og Norden mer liberale enn reglene for land utenfor Norden. For eksempel er det i stor grad de samme kravene til godkjenning av utdanninger for støtte i de nordiske land som vi har i Norge, mens det er klart færre utdanninger og utdanningsnivå som kan godkjennes for støtte i land utenfor Norden.

Når reglene for Norge også gjelder for Norden, innebærer det at reglene for reisestipend i Norge og Norden er de samme. Studenter over 25 år får ikke reisestipend i Norge, og da heller ikke i nordiske land.

Studenter i Norge og Norden som ikke bor sammen med foreldrene og som er under 25 år (født i 1986 eller senere for undervisningsåret 2011-2012), får tilskudd til to reiser tur-retur mellom registrert hjemsted i Norge og lærestedet. Det blir gjort et fra-

drag på kr 2 080 som søkeren må dekke selv. I praksis betyr det at det kun er studenter som studerer i en annen landsdel enn hjemstedet som mottar reisetilskudd. Maksimalt reisestipend er 7 250 kroner per undervisningsår. Hensikten med ordningen er å bidra til at studentene kan reise hjem for å besøke foreldrene og hjemstedet.

Aldersgrensen på 25 år og innføringen av maksimalgrense ble foreslått i St.prp.nr.1 (2001-2002) og Stortinget sluttet seg til forslaget i budsjettbehandlingen. Aldersgrensen ble innført i utdanningsstøtteforskriften fra og med undervisningsåret 2002-2003.

Departementet har lagt til grunn at reisene mellom nordiske land ofte er rimelige, avstandene relativt korte, og at det derfor ikke har vært et spesielt behov for å prioritere støtte til reiser til studenter over 25 år i Norden særskilt. Studenter over 25 år har, trolig i større grad enn yngre, etablert seg på lærestedet og vil derfor ikke ha like stort behov for tilskudd til hjemreise.

For studenter som tar utdanning i land utenfor Norden gis det reisestøtte uavhengig av alder for den delen av reisen som er utenfor Norge. For reisen i Norge gis det reisestipend etter samme regler som for studenter i Norge og Norden.

Jeg vil avslutningsvis påpeke at tilskuddet til reiser kun er en liten del av det studentene mottar i støtte fra Lånekassen. Studentene i Norden og i andre land mottar den samme støtten til levekostnader som studenter i Norge, uavhengig av om levekostnadene i studielandet er lavere enn i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1278**Innlevert 24. april 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 2. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Vil et tillegg i pbl. § 11-7 nr 2 eller 6 lydende på: "trase for motorferdsel på bar eller snødekt mark" være dekkende arealkategori i kommuneplan og/eller i reguleringsplan.

Hvis nei, hva er i så fall en tilstrekkelig formulering?»

BEGRUNNELSE:

I daværende miljøvernminister Erik Solheims brev av 29. februar i år til energi- og miljøkomiteen skrev han at pbl. kan brukes til å regulere motorferdsel i utmark, men han anbefalte:

"Det bør framgå av loven eller forskrift til loven at dette er et reguleringsformål ved arealkategori i arealdelen av kommuneplanen".

Pbl. § 11-7 omhandler de omtalte arealkategori-er/formål til kommuneplan.

Undertegnede ber om å få klargjort om et tillegg i pbl. § 11-7 nr 2 eller 6 lydende på "trase for motorferdsel på bar eller snødekt mark" er dekkende arealkategori i kommuneplan og/eller i reguleringsplan.

Hvis så dette ikke er dekkende ber undertegnede om å få klargjort hva som er en tilstrekkelig formulering.

Svar:

Som det framgår av begrunnelsen for spørsmålet, følger dette opp uttalelser i brev 29. februar 2012 fra tidligere miljø- og utviklingsminister Erik Solheim til energi- og miljøkomiteen. Det aktuelle avsnittet i dette brevet lyder i sin helhet:

"Dersom det skal åpnes for en generell adgang for kommunene til å bruke plan- og bygningsloven til å regulere motorferdsel innenfor sitt område, enten gjennom kommuneplan eller gjennom reguleringsplan, bør det gjøres endringer i plan- og bygningsloven eller forskrifter til denne. Det bør framgå av loven eller forskrift til loven at dette er et reguleringsformål, eventuelt en arealkategori i arealdelen av kommuneplanen."

Dersom en slik lovendring blir aktuelt, vil det bli nærmere vurdert hvordan en eventuell ny bestemmelse i plan- og bygningsloven bør formuleres. I den forbindelse anser jeg den formuleringen som representanten foreslår, som et innspill som det i tilfelle kan være aktuelt å se nærmere på.

SPØRSMÅL NR. 1279**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 2. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Vil statsråden sikre at grunneiere som har avgitt grunn til varig tid til nasjonalparken på Hvaler får erstatning og at regelverket endres slik at dette skjer?»

BEGRUNNELSE:

I VG 7. april kan vi lese at grunneiere føler seg lurt av staten. De ble lovet erstatning, men får ikke en eneste krone etter å ha gitt fra seg land til nasjonalparken på Hvaler. Grunneierne har bidratt til at nasjonalparken ble opprettet. De opplever det dypt urettferdig at Staten ikke vil betale for en jord de til varig

tid har avgitt, og da de følgelig ikke kan benytte den eiendommen de eier fullt ut.

Staten opprettet Ytre Hvaler Nasjonalpark. Den gang opplevde grunneierne at de ble lovet erstatning for eiendommene sine. I vinter fikk flere et endelig tilbud fra staten. Verdi ble satt til "ingenting". Mange opplevde også at de i 2009 fikk båndlagt eiendom og ikke får bruke denne.

Som en av grunneierne sier: "Før kunne jeg sikre ved til eget bruk på eiendommen. Nå må den kjøres hit. Ikke en gang de merkostnader dette påfører er ansett som en verdi som skal kompenseres." Forhenværende miljøvernminister Solheim lovet kompensasjon

sjon. Når grunneiere gir fra seg eiendom til fellesskapet må fellesskapet gjøre opp for seg. I Høyre har det lenge vært tatt til orde for at regelverket må endres og at grunneiere må kompenseres.

Svar:

Ytre Hvaler nasjonalpark vart verna 26. juni 2009. I samband med vernevedtaket fekk regjeringsadvokaten, i samsvar med gjeldande praksis, i opp-

drag å gjennomføre arbeidet med erstatning i høve til alle grunneigarane. Spørsmålet om erstatning blir gjennomført i samsvar med naturmangfaldlova sine reglar, jf. naturmangfaldlova § 50.

Erstatningsreglane for vern av naturområde vart endra då naturmangfaldlova vart vedteken i 2009. Eg kan ikkje sjå at det no er naudsynt å gjera endringar i desse reglane.

SPØRSMÅL NR. 1280

Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 7. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva vil det koste å ha Bjørnfjell tollstasjon døgnåpent, og vil statsråden bevilge de midler som trenges?»

BEGRUNNELSE:

Næringsaktører innen transportsektoren er fortvilet over at Tollstasjonen på Bjørnfjell ikke er døgnåpen. Etter påsken var det over 70 vogntog som stod og ventet på å passere grensen på norsk og svensk side.

Svar:

På bakgrunn av henvendelser fra Nordland Fylkeskommune og stortingsrepresentanter fra Nordland har jeg arbeidet en tid med å finne en god og praktisk løsning både for næringslivet og tolletaten.

Generelt er åpningstidene ved grensepasseringsstedene tilpasset trafikkgrunnlaget og næringslivets behov ved den enkelte grenseovergang. Åpningstidene ved Bjørnfjell grensepasseringssted har vært uendret siden 1988. På hverdager er åpningstidene kl. 08.00 – 23.00, på lørdager kl. 08.00 – 18.00 og på søndager kl. 13.00 – 23.00. Utenfor disse tidspunktene er det mulig for næringslivet å henvende seg til grenseovergangsstedet for å be om tollekspedisjon utenfor åpningstidene mot et gebyr på 450,- kroner per time. Dette er en mulighet for de transportører som av ulike grunner, for eksempel vanskelige kjøreforhold, sporadisk ikke skulle rekke fram til grenseovergangen innen stengetid.

Jeg har fått opplyst fra Toll- og avgiftsdirektora-

tet at en utvidelse av åpningstidene til døgnåpent ved Bjørnfjell vil medføre behov for om lag 10 årsverk utover dagens bemanning. Dette vil gi årlige merkostnader på om lag 5 millioner kroner.

Jeg kan på bakgrunn av det eksisterende trafikkgrunnlaget og ønske om effektiv ressursutnyttelse ikke se at det nå er grunnlag for en endring til helt døgnåpent ved Bjørnfjell grenseovergang. Jeg ser imidlertid at det er særskilte forhold ved trafikken over Bjørnfjell som kan tilsi noen endringer i åpningstiden. Det er lang avstand fra fiskerimottak i Lofoten og Vesterålen til Bjørnfjell. Dette kan medføre spesielle utfordringer med å få transporten fram til grensepasseringsstedet innen åpningstidene, spesielt i høysesongen for hvitfiske fra januar til april. Det er etter mitt syn derfor behov for en løsning på situasjonen som gir utvidede åpningstider på Bjørnfjell i denne perioden.

På denne bakgrunn har Finansdepartementet bedt Toll- og avgiftsdirektoratet om å gå i dialog med Nordland fylkeskommune og fiskerinæringen for å komme fram til en løsning med utvidede åpningstider for perioden januar til april. For resten av året mener jeg at transportører, de gangene transporten ikke rekker fram til grenseovergangen innen stengetid, vil være godt hjulpet med i større grad å benytte seg av mulighetene til å be om tollekspedisjon utenfor åpningstidene. Partene bør også diskutere om denne ordningen er godt nok kjent og om den kan forbedres.

Det er ellers riktig at Bjørnfjell tollsted i år som ellers var stengt i påsken og at det på tirsdag 10. april ble ekspedert 77 vogntog ved Bjørnfjell. Toll- og avgiftsdirektoratet har opplyst at av de 77 vogntogene reiste kun 4-5 ut av Norge. Direktoratet bemerket for

øvrig at ingen av disse transporterte fisk. Jeg kan også opplyse om at etaten før hver påske og pinse kontakter de transportørene som hyppigst benytter grenseovergangen, og informerer om at tollstedet vil være stengt og tilbyr privatrekvirert overtid. Flere transportører hadde bestilt slik overtid denne påsken og ble ekspedert 2. påskedag mandag 9. april. Da personalet fra etaten ankom Bjørnfjell mandag 9. april, stod kun fire vogntog og ventet på svensk side. Ved

åpningstiden klokken 08.00 tirsdag 10. april hadde dette økt til om lag 50 vogntog. Jeg har imidlertid fått opplyst at det ikke er uvanlig at sjåførene legger den pålagte hviletiden til natten i forkant av åpningstiden på tollstedet. Stans forut for åpningstid er derfor ikke ensbetydende med kødannelse og uhensiktsmessig venting. De øvrige vogntogene ankom utover formiddagen, i åpningstiden.

SPØRSMÅL NR. 1281

Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 30. april 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvem har plikt til å betale eiendomsskatt av festede tomter, grunneier eller fester?»

BEGRUNNELSE:

På landsbasis er det 40 000 hytteeiere som leier festetomt i bygdeallmenninger. I løpet av de ti siste årene har disse betalt inn rundt 300 millioner kroner i eiendomsskatt. I og med at tomtene ikke kan kreves innløst (dvs. ikke kan kjøpes), argumenterer tomtefestere for at det er grunneier som skal betale eiendomsskatt.

Svar:

Lov 6. juni 1975 nr. 29 om eiedomsskatt til kommunane (eiedomsskattelova) har som system at eiendomsskatt pålegges eiendommenes bruttoverdi, uten hensyn til hvordan rettighetsforholdene til eiendommen er ordnet. Dette gjelder uansett de enkelte rettigheters varighet. Det springende punkt ved sammensatte rettighetsforhold er derfor hvem som skal anses som debitor.

Utgangspunktet her er eieren. Loven inneholder ingen eksplisitte regler om hvem som er debitor for eiendomsskatt på festetomter. Finansdepartementet har i en fortolkningsuttalelse fra 1992 lagt til grunn som det prinsipielle utgangspunktet at fester skal betale eiendomsskatt for verdien av bygningen, mens bortfester (grunneier) skal betale eiendomsskatt for verdien av tomten. Prinsippet er senere slått fast av Høyesterett i en dom inntatt i Rt. 2002 side 1411. I fortolkningsuttalelsen la imidlertid departementet også til grunn at det gjelder et unntak for festeavtaler med lengre varighet enn 99 år, eller når festeren har

ensidig rett til å forlenge avtalen uten tidsbegrensning. I disse tilfellene anses festeren som eier av tomten når det gjelder eiendomsskattekravet. Uttalelsene fra Finansdepartementet ble avgitt før tomtefesteloven ble endret.

I en fortolkningsuttalelse av 15. august 2008 uttalte Finansdepartementet at i den grad lovendringene i tomtefesteloven gir fester av en tidligere tidsbegrenset festerett en ubetinget rett til å forlenge feste kontrakten på ubestemt tid, antar departementet at også slike kontrakter må regnes som stesevarige etter eiendomsskatteparene. I disse tilfellene blir eiendomsskatteplikten for festetomten overført fra bortfester til fester, selv om avtalen i utgangspunktet var tidsbegrenset. Tomten verdsettes og skattlegges da under ett med bygningen.

Tomtefesteloven § 34 annet ledd første punktum sier at "[v]ed krav om innløsning av ei festetomt til bustadhus eller fritidshus som høyrer til ein bygdeallmenning, kan bortfestaren i staden tilby festaren lenging på same vilkår som før etter § 33." Unntaket gjelder bare når fester krever innløsning etter tomtefesteloven § 32. Fester har imidlertid rett til å forlenge feste kontrakten på samme vilkår som før etter tomtefesteloven § 33.

Tomtefestelovens system er altså at festerens rett til forlenging er ubegrenset (innen lovens frister for framsetting av krav om forlenging). Noe unntak for feste i bygdeallmenning er det ikke for retten til forlenging. Lovens § 34 annet ledd første punktum er bare en begrensning i festerens innløsningsrett. En bygdeallmenning kan avvise innløsningskrav mot å tilby forlenging i stedet.

Finansdepartementet uttalte i fortolkningsuttalelsen fra 2008 at det er avgjørende for debitorspørsmå-

let hvorvidt fester har en ubetinget rett til å forlenge festekontrakten på ubestemt tid. Begrensninger i innløsningsretten er uten betydning for spørsmålet om festet er stettevarig etter skattereglene. Så lenge fester har en ubetinget rett til å forlenge festekontrakten etter tomtefesteloven § 33, er det uten betydning for

debitorspørsmålet at retten til innløsning etter tomtefesteloven § 32 er begrenset, jf. tomtefesteloven § 34. Fester er dermed debitor for eiendomsskatt av festetomt til bolig eller fritidsbolig som hører til en bygdeallmenning.

SPØRSMÅL NR. 1282

Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 2. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Biskop Paride Taban har rettet en anmodning om norsk bistand til det akutte behov for freds- og forsoningsarbeid mellom Sør-Sudan og Sudan.

Hvordan mener utenriksministeren Norge kan bidra i den alvorlige konfliktsituasjonen utover det mer langsiktige bidrag som allerede ytes?»

BEGRUNNELSE:

Konflikten mellom den nye staten Sør-Sudan og Sudan har blusset kraftig opp de siste ukene. Den erfarne fredsbyggeren og kirkelederen Paride Taban har ifølge Vårt Land 25.04.2012 bedt om norsk hjelp til et nødvendig freds- og forsoningsarbeid mellom partene. Norge har gjennom flere tiår investert tungt både økonomisk og politisk i regionen, og nyter bred tillit for dette. I mitt brev fra januar 2012 ba jeg regjeringen i egnet form å legge fram for Stortinget en plan for Norges innsats, med forslag til hvilket ansvar og hvilke oppgaver Norge kan påta seg i et internasjonalt samarbeid for å sikre en vellykket statsdeling og en fredelig utvikling, spesielt i Sør-Sudan. Der står man overfor helt spesielle utfordringer med å bygge en ny og selvstendig stat. I september 2011 tok KrFs leder, Knut Arild Hareide, til orde for at Norge burde bidra med militære styrker da FN ba om bidrag til fredsstyrker i de konflikttruede grenseområdene mellom Sudan og Sør-Sudan. I KrFs forslag til bistandsbudsjett for 2012 foreslo KrF 100 mill. kroner som ekstrabevilgning til starthjelp for den nye staten Sør-Sudan. Sitat: "100 mill kroner mer til overgangsbistand, øremerket nasjonsbygging, infrastruktur og utdanning i Afrikas nye selvstendige stat, Sør-Sudan." Vi vil derfor gi støtte til biskop Parides anmodning om norsk fredsengasjement som Norge burde ha gode forutsetninger for å bidra med.

Svar:

Situasjonen i grenseområdene mellom Sudan og Sør-Sudan og sammenbruddet i forhandlingene mellom de to landene er meget bekymringsfullt. Situasjonen er i første rekke de to landenes ansvar. Likeledes er det Sudan og Sør-Sudans ansvar å løse konflikten seg imellom. Det er imidlertid avgjørende at alle gode krefter også gjør hva de kan for å begrense konflikten og bidra med tiltak for fred og forsoning. Kirkenettverkene i Sør-Sudan og personer som biskop Paride Taban gjør et svært viktig arbeid i denne sammenheng. Gjennom støtte til tiltak i regi av organisasjoner som Kirkens Nødhjelp og Norsk Folkehjelp, bidrar vi fra norsk side med betydelige midler for å støtte opp under dette arbeidet.

Norge fortsetter å være aktivt involvert i forhandlingene mellom Sudan og Sør-Sudan. Vi støtter forhandlingsprosessen som foregår i regi av Den afrikanske union (AU) både finansielt og med ekspertise. Det er disse forhandlingene som skal få på plass politiske løsninger på alle de utestående spørsmålene.

AU vedtok 24. april en sterk uttalelse med klare krav til begge parter og med et veikart med milepæler og tidsfrister. FNs sikkerhetsråd arbeider med en resolusjon som følger opp og styrker AUs uttalelse. Dette ser vi på som svært positivt. Videre arbeider vi sammen med andre internasjonale aktører for å sikre at forhandlingene kommer i gang igjen. Norge har i flere år hatt tett kontakt på politisk nivå med både Sudan og Sør-Sudan. Dette har blitt intensivert i den nåværende situasjonen med besøk på politisk nivå fra Norge til begge land. Vi koordinerer også fortløpende med andre sentrale aktører som USA, Storbritannia, FN og AU for å kunne bidra på en mest mulig hensiktsmessig måte.

Samlet norsk støtte til tiltak i Sør-Sudan er rundt

400 millioner kroner i året. Rundt 50 millioner kroner er direkte knyttet til tiltak innenfor overgangsbistand samt fred og forsoning. I tillegg er mange av de mer langsiktig innrettede programmene koplet til den overordnede målsetningen om å legge til rette for statsbygging og utvikling som kommer hele nasjonen til gode. Naturressursforvaltning og god forvaltning av statens inntekter er derfor prioriterte områder.

Regjeringen er innforstått med at Sør-Sudan står overfor helt spesielle og uoversiktlige utfordringer som følge av beslutningen om å stenge oljeproduksjonen. Den nye situasjonen vil påvirke innretningen av norsk bistand selv om hovedmålsetningene står

ved lag. Vi er i dialog med Sør-Sudans myndigheter og andre nære partnere (FN, USA og Storbritannia) om hvordan vi best kan møte disse utfordringene.

Avslutningsvis vil jeg understreke at en normalisering av forholdet til Sudan er en forutsetning for en positiv utvikling i Sør-Sudan. På samme måte vil Sudan ikke komme videre uten et normalt forhold til Sør-Sudan. Slik situasjonen er nå bruker begge land store ressurser på å håndtere krisen i det bilaterale forholdet. Dette er svært uheldig, og går ut over befolkningen i begge land. Vår viktigste oppgave er derfor å bidra til en fredelig løsning basert på prinsippet om to levedyktige stater.

SPØRSMÅL NR. 1283

Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 2. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«7. - 9. mai arrangeres Oslo Freedom Forum i Oslo. Konferansen er anerkjent internasjonalt som en viktig arena for dialog om menneskerettigheter. Tidligere år har kjente MR-forkjempere som bloggeren Yoani Sánchez fra Cuba blitt nektet utreise fra eget land og dermed mistet anledningen til å tale på konferansen. I år er det blitt kjent at opposisjonsleder Chee Soon Juan er nektet utreisestillatelse fra Singapore.

Hva vil ministeren gjøre for å bidra til at Chee får tale på Oslo Freedom Forum?»

Svar:

Utenriksdepartementet er godt kjent med situasjonen til Dr. Chee Soon Juan og rettssakene som har vært reist mot ham opp gjennom årene. Etter anklage om ærekrenkelse har Dr. Chee blitt idømt betydelige bøter. Dr. Chee har på sin side hevdet at anklagene

mot ham er politisk motiverte og at lovverket benyttes for å kneble kritikk rettet mot myndighetene. Som følge av rettssakene er Dr. Chee i dag erklært personlig konkurs og kan i henhold til Singapores lover bli nektet utreisestillatelse.

Dr. Chee har derfor fått avslag på sin søknad om utreise for å få delta på Oslo Freedom Forum 7. – 9. mai 2012. Etter det vi kjenner til har Oslo Freedom Forum henvendt seg direkte til Singapores myndigheter om saken, og bedt om at Dr. Chee gis anledning til å delta på Oslo Freedom Forum.

Saken til Dr. Chee Soon Juan har blitt tatt opp av Norges ambassadør i Singapore. Fra norsk side bes det om en ny vurdering av saken slik at det kan være mulig for Dr. Chee å delta på Oslo Freedom Forum. Styrking av ytringsfriheten i Singapore var forøvrig ett av flere områder som ble tatt opp av Norge under høringen av Singapore i FNs menneskerettighetsråd i 2011.

SPØRSMÅL NR. 1284**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 4. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Av prosjektmidlane som er tildelt lokalsjukehuset på Nordfjordeid gjennom Helse Vest for å etablere "Framtidas lokalsjukehus" er det avsett 25 mill. kr. for å få ein rask oppstart på rusposten på Nordfjordeid. Det er utarbeidd ein såkalla "Nordfjordmodell" for rusposten, som fagleg sett er betegna som framtidretta.

Vil statsråden syte for at rusposten vert oppstarta etter "Nordfjordmodellen", då dette går inn som ein del av "Framtidas lokalsjukehus", der ein skal behandle pasientar i nærmiljøet?»

GRUNNGJEVING:

Rusposten på Nordfjordeid vart beslutta oppretta for to år sidan, som statsråden er kjend med. Rusposten er endå ikkje starta opp.

Rusposten har blitt ein salderingspost i Helse Førde-systemet, og har vore ein av årsakene til eit dårleg klima mellom fagfolk og politikarar frå Nordfjord på eine sida, og leiinga i Helse Førde på andre sida.

No registrerar vi at prosjektet "Framtidas lokalsjukehus" på Nordfjordeid har skapt optimisme i regionen. Det er derfor trist å registrere at leiinga i Helse Førde ofte går til omkamp på faglege og politiske ønskje frå regionen.

For å belyse nærmare dette vil eg referere til kva adm. dir. i Helse Førde sa på sitt besøk på kommunestyremøte i Eid kommune, at lokalsjukehuset på Nordfjordeid skulle ha eit fullverdig anestesitilbod var ikkje etter hans og Helse Førde sitt ønskje.

Eg registrerar no at politikarar og fagpersonar i Nordfjord er svært opptekne av å få til eit godt samhandlingstilbod, saman med helseføretaket.

Eg registrerar at det frå helseføretaket ofte kjem omkampar og negativ uttalelsar, som skapar usikkerheit om Helse Førde sin verkeleg vilje til å satse på

eit framtidretta lokalsjukehus på Nordfjordeid, slik som pilotprosjektet "Framtidas lokalsjukehus" ønsker å få til.

Svar:

Ved behandlingen av Prop 120 S (2010-2011) – revidert nasjonalbudsjett – sluttet Stortinget seg til regjeringens forslag om å etablere et treårig nasjonalt pilotforsøk ved Nordfjord sjukehus for å utvikle sykehuset som et tidsmessig lokalsykehus for Nordfjord med tjenestetilbud innrettet mot de pasientgrupper som i framtiden vil ha størst behov for spesialisthelsetjenester lokalt. Det fremgikk blant annet at prosjektet skal gi kunnskap og erfaring som en kan trekke veksler på nasjonalt, at det skal utvikles i samarbeid med kommunene i Nordfjordområdet og ha et samhandlingsperspektiv. Det fremgikk videre at det skal opprettes en rusenhet ved sykehuset i Nordfjordeid. Stortinget har bevilget 25 mill. kroner til prosjektet både i 2011 og 2012.

I forbindelse med arbeidet med stortingsmeldingen om rusmiddelpolitikk som jeg snart legger frem for Stortinget, ble Helse Vest RHF anmodet om å utarbeide en modell for fremtidens lokalsykehus for rusavhengige pasienter ved Nordfjord sjukehus i samarbeid med kommunene i Nordfjordregionen. Helse Vest RHF orienterte meg om forslaget fra en arbeidsgruppe og vedtak i styringsgruppen for utviklingsprosjektet i brev av 14.2.1012. Styringsgruppen har i sitt vedtak pekt på at helheten i modellen er nyskapende, og den sikrer gode arbeids- og samarbeidsformer som involverer og forplikter aktørene. Det regionale helseføretaket har videre orientert meg om at styret i Helse Førde HF har konkludert med at rusposten ved Nordfjord sjukehus skal startes opp etter foreliggende planer. Tilbudet kan gradvis utvikles i den retning som er skissert i "Nordfjordmodellen", men tilbudet skal fortsatt være fylkesdekkende.

SPØRSMÅL NR. 1285**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 3. mai 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å få ned lakselustallene i Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

Tall fra Lusedata viser at det nå er svært mye lakselus i Finnmark. Dataene for de siste årene viser, med all tydelighet, at utviklingen går i feil retning. Samtidig øker oppdrettsproduksjonen i Finnmark voldsomt. Lusesituasjonen i fylket er nå svært alvorlig. Dette er også svært bekymringsverdig når det nå nærmer seg den tiden på året da smolten i elvene skal ut i sjøen.

Lakseluskoordinator Kjetil Rykhus i Fiskeri - og havbruksnæringens landsforening har uttalt at det er enkeltprodusenter som sliter med store lusemengder som er årsaken til de høye tallene.

Svar:

Det er Mattilsynet som fører tilsyn med og har virkemidlene for å sikre at oppdretterne holder seg innenfor de lusemengder som regelverket tillater.

Mattilsynet opplyser at problemene er konsentrert til et område mellom Alta og Hammerfest. Gjennom sine inspeksjoner i anleggene har Mattilsynet funnet rom for forbedringer både knyttet til telling, rapportering og håndtering av lakselus.

Mattilsynet avholdt et møte med næringen den 15. mars der alvoret i situasjonen ble påpekt. Som en oppfølging av dette arrangerte oppdretterne i Finnmark og deres lokale koordinator for bekjempelse av lakselus, et møte den 26. mars for å drøfte tiltak. Oppdretterne ble enige om å samordne en felles avlusning i havområdet Alta/ Hammerfest våren 2012. Krav om samordnet avlusning har til nå ikke vært aktuelt for Troms og Finnmark. Lusetallene i Troms er fremdeles svært lave, og slik samordnet avlusning er derfor ikke nødvendig i Troms.

Arbeidet med samordnet avlusning startet 20.april, og vil fortsette fram mot 17.mai. Mattilsynets distriktskontorer i området fører tilsyn med gjennomføringen og gjør egne kontrolltelling i alle anlegg der det ikke er varslet behandling. Mattilsynet

opplyser at oppslutningen og effekten av tiltaket er god, og at lusemengden har gått betydelig ned de siste ukene.

Uavhengig av dette har Mattilsynet på vegne av Fiskeri- og kystdepartementet nylig sendt på høring flere regelversendringer som i sum bidrar til å styrke arbeidet med å bekjempe lakselus. Det foreslås en ny lakselusforskrift for å kunne møte de vedvarende utfordringene som akvakulturnæringen har med lakselus og resistensutvikling mot flere tilgjengelige avlusningsmidler.

De viktigste endringene som foreslås sammenliknet med gjeldende regelverk, er:

- strengere krav samordnete planer for kontroll og bekjempelse av lakselus,
- strengere krav til telling og rapportering av lakselus,
- i gjeldende luseforskrift er det krav om at behandling skal gjennomføres når mengden lakselus overskrider gitte grenser. Dette foreslås endret slik at det fastsettes en grense for maksimalt tillatt lus per fisk, og at det skal gjennomføres tiltak på et tidligere stadium enn i dag, slik at denne grensen ikke overskrides. I korthet betyr dette at oppdretter må være "føre-vår" og ikke "etter-snar" når det gjelder å sikre at lusenivået holdes nede,
- et generelt krav til gjennomføring og innrapportering resultatene av følsomhetsundersøkelser (om et gitt/valgt medikament har effekt på lakselusa), ikke bare ved mangelfull effekt av behandling som i dag.

For ytterligere å styrke innsatsen mot lakselus foreslås det også å sette krav til at alle nye brønnbåter skal ha utstyr for oppfangning og destruksjon av lakselus og lakselusegg, samt utstyr for generell desinfeksjon av transportvann. Kravet foreslås å gjelde alle båter fra 2019. Uavhengig av dette foreslås det også å innføre krav om filtrering av behandlingsvann fra brønnbåter som brukes til avlusning med hydrogenperoksid, slik at levende lakselus samles opp og destrueres ved avlusning i brønnbåt.

SPØRSMÅL NR. 1286**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 3. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Det begredelige resultatet av lisensfelling i fjor dokumenterer klart at jakt på bjørn er vanskelig. På sporsnø om våren er jakta enklere og man kan med en større grad av sannsynlighet fastslå hva slags dyr man jakter på. Rovviltforliket var klar på at hannbjørnbestandet er for høyt i Norge og at i prioriterte beiteområder skal man ikke ha dyr med "skadepotensial". I Stor-Elvdal er det nå observert bjørn, men søknader om felling ble ikke besvart mandag.

Er dette i tråd med Stortingets vedtak i rovviltforliket i fjor?»

BEGRUNNELSE:

Snøforholdene endrer seg nå raskt. Unødvendig forsinkelse av fellingsøknader vil raskt kunne gjøre felling langt vanskeligere eller nærmest umulig. Lokalt oppfatter man det som framstår som somling som trenering.

Dokumentasjonen på at man i Norge har en for høy andel hannbjørner og at lisensfelling i fjor høst gikk dårlig, skulle tilsi at man var svært åpen for felling av bjørner innenfor prioriterte beiteområder som sporing viser er enslige dyr. Rask saksbehandling vil her avgjøre om man kommer nærmere Stortingets og rovviltforlikets fastsatte mål. Det kan synes som om disse signalene ikke har nådd helt ut i forvaltningen.

Svar:

Eg er einig i at resultatet av lisensfelling av bjørn i fjor haust ikkje var godt nok. Som Stortinget har sagt i rovviltforliket skal det framleis være målsetjing om at lisensfelling skal være hovudvirkemiddel i bestandsreguleringa av bjørn, og etablering av kurstilbod og kompetansehevande tiltak er viktig i denne

samanheng. Etableringa av jaktkurscenteret i Flå i regi av Noregs Jeger- og Fiskarforbund er noko eg har tru på vil bidra til å auke effektiviteten på sikt.

Hedmarksvidda er eit av fleire område Direktoratet for naturforvaltning etter drøftingar med rovviltneemdene har prioritert høgast med tanke på ekstraordinære uttak av bjørn denne våren. Etter meldingar om bjørn tidlegare i vår fatta direktoratet vedtak om felling av to bjørnar i området, og ein bjørn ble skutt sør i Stor-Elvdal den 15. april. Eg er kjent med at det i ettertid er gjort nye observasjonar av bjørn, og at det er kome nye søknader om felling frå Stor-Elvdal kommune den 23. april og Storfjellet beitelag den 24. april. Direktoratet for naturforvaltning opna for uttak av ytterligare ein bjørn i området den 25. april, og bjørnen ble felt av Statens naturoppsyn den 30. april.

I rovviltforvaltninga har vi i dag eit system der søknader om felling ofte blir behandla i løpet av nokre minutt eller timar. Dette er særleg viktig i situasjonar der det oppstår akutte skadesituasjonar på husdyr og tamrein. Samtidig er det slik at norsk rovviltforvaltning mellom anna skal skje innafør bestemmingane i naturmangfaldlova, noko også Stortinget har slått fast i rovviltforliket, og i alle tilfelle der det vurderast felling av freda rovvilt skal det gjerast ein konkret vurdering av situasjonen. At ein i nokre tilfelle trenger noko meir tid på å innhente opplysningar, vurdere og avgjere ein søknad meiner eg det er viktig at alle partar har forståing for. Ein saksbehandlingstid på 1 - 2 dagar kan ikkje oppfattast som trenering av saka, slik representant Gundersen grunngir spørsmålet.

Miljøverndepartementet er klageinstans for vedtak fatta av direktoratet, og på nåverande tidspunkt vil eg difor ikkje kommentera den konkrete saken nærare.

SPØRSMÅL NR. 1287**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Torkil Åmland****Besvart 4. mai 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden Fylkesmannen i Hordaland sine karakteristikk av bystyret i Bergen, og vil statsråden ta initiativ overfor Fylkesmannen i Hordaland for å fremme en bedre kommunikasjon med Bergen kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag i Bergens Tidene 25.4.d.å., der Fylkesmann i Hordaland Lars Sponheim karakteriserer Bergen bystyre som "udemokratiske hobbybyggere". Uttalelsen har sin bakgrunn i striden mellom Fylkesmannen og bystyret om kommuneplanen. Uttalelsen har vakt sterke reaksjoner, bl.a. har ordfører Trude Drevland karakterisert det som en "sjikane" (BT nettavis 25.4.). Det må forventes at en Fylkesmann opptrer med den saklighet og verdighet som forventes av embetet, og at han ikke gjennom sine uttalelser øker konfliktnivået. Statsråden er Fylkesmannens overordnede, og dermed også ansvarlig for å iverksette tiltak når en Fylkesmann opptrer på en usaklig og unødige støtende måte.

Svar:

Fylkesmennene utfører viktige samfunnsoppgaver for 12 departementer og 9 direktorater og sentrale tilsyn og er styringsmessig bindeledd mellom sentrale statlige myndigheter og kommunene. Den helhetlige oppfølgingen av kommunene, som fylkesmannsinstitusjonen forutsetter, skal bidra til å understøtte det lokale folkestyret samtidig som Fylkesmannen har et gjennomføringsansvar for nasjonal sektorpolitikk via de samme kommunene. Det er utfordrende å

være aktør i skjæringspunktet mellom den nasjonale politikken og det lokale folkestyret.

Bergen kommune er inne i slutfasen av en krevende kommuneplanprosess der lokale mål knyttet til byutvikling skal forenes med nasjonale mål for klima og luftforurensing, strandsoner, jordvern osv. Kommuneplanen gir rammene for kommende reguleringsplaner. Fylkesmannen opptrer her på vegne av staten og i tråd med de nasjonale føringer som er gitt. Det har vært løpende kontakt mellom Fylkesmannen i Hordaland og staten sentralt om føringene. Bergen kommune er med i samarbeidet Framtidens byer, som har gitt bedre kunnskap om hvordan byen kan utvikles i en bærekraftig retning. Det er derfor grunn til å ha et særlig fokus på framtidrettede og miljøvennlige løsninger for byutviklingen i Bergen.

Jeg har registrert at det pågår en offentlig debatt om kommuneplanen i Bergen og Fylkesmannens innsigelser og merknader til denne. I denne debatten har også fylkesmann Lars Sponheim deltatt. Det er viktig at lederne i statlig forvaltning som deltar i offentlig debatt, opptrer saklig, faglig og tydelig. Det innebærer at det bør vises tilbakeholdenhet i bruk av polemiske ytringer, spissformuleringer og personkarakteristikk.

Det er viktig at dialogen mellom fylkesmannsembetet og Bergen kommune er god. Her hviler det et ansvar på begge parter. Fra departementets side vil vi ta opp dette med fylkesmann Lars Sponheim i vår løpende dialog.

Jeg vil understreke at når det gjelder det faglige innholdet i fylkesmannens budskap til Bergen kommune i kommuneplanprosessen, har jeg ingen innvendinger.

SPØRSMÅL NR. 1288**Innlevert 25. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statsråden har tidligere lansert en visjon om tipp-topp transportnett innen 20 år, noe som forutsetter at samferdsel er budsjettvinner hvert år fremover.

Hva er det årlige finansieringsbehovet dersom Norge skal få et tipp-topp transportnett på henholdsvis 15, 20, 25, 30 og 40 år dersom man forutsetter firefelts motorvei på veier som E18/E39 Sverige-Oslo-Kristiansand-Stavanger, E6 Oslo-Trondheim-Steinkjer, E134 Oslo-Bergen/Haugesund, Rv 4 Oslo-Mjøsbru, Rv2 Oslo-Kongsvinger-Sverige og E6/E18 Moss-Horten?»

Svar:

I forarbeidene til Nasjonal transportplan 2014-2023 utarbeidet Statens vegvesen en stamnettutredning for riksvegnettet som ble overlevert Samferdselsdepartementet i april 2011. Utredningen viser hvordan etaten vurderer behov og muligheter for utvikling av riksvegnettet i et langsiktig perspektiv. De

totale kostnadene for å oppnå vegnormalstandard på hele riksvegnettet er i utredningen beregnet til i størrelsesorden 400-500 mrd. kr. Samtidig som transportetatene i februar 2012 la fram sitt forslag til NTP 2014-2023, så la Statens vegvesen fram en rapport som viser at det vil koste 25-40 mrd. kr å fjerne forfallet og å gjøre nødvendige fornyelser på riksvegnettet. Om lag halvparten av dette kommer i tillegg til investeringsbehovet oppgitt i stamnettutredningen. Dette innebærer at de årlige kostnadene med å bygge ut riksvegnettet i henhold til vegnormalstandard og å ta igjen dagens forfall vil være om lag 35 mrd. kr over en 15-års periode, 26 mrd. kr over en 20-års periode, 21 mrd. kr over en 25-års periode, 17 mrd. kr over en 30-års periode og 13 mrd. kr over en 40-års periode.

Investeringsbehovet i stamnettutredningen tar ikke hensyn til en så omfattende utbygging av firefelts motorveger som stortingsrepresentanten forutsetter, men forholder seg til de krav som stilles i vegnormalene.

SPØRSMÅL NR. 1289**Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 7. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Brudd på bestemmelser som regulerer kabotasje (utenlandske transportørers adgang til å utføre transport av gods i Norge) ser ut til å øke i omfang. Erfaringene fra vårt naboland Sverige er illevarslende. I rundskriv 2/2011 er det fra SD gitt klare regler om kabotasje, dokumentasjon og dokumenter. Dette gir grunnlag for kontroll.

Hvordan følger statsråden opp kontrollvirksomheten for å forhindre ulovlig kabotasje; spesielt at dokumentasjonen medbringes i kjøretøy og at dokumentert regelbruk medfører effektivt bruksforbud?»

Svar:

Statens vegvesen og Politiet har ansvar for å føre kontroll med kjøretøy, herunder kontroll av kabotasetransport.

Regelverket om kabotasje for godstransport, slik det følger av forskrift om internasjonal person- og godstransport, samt kabotasje og rundskriv N-2/2011, er gjort godt kjent for Statens vegvesens kontrollører og Politiet. Etter at de nye forskriftskravene til dokumentasjon av kabotasje trådte i kraft i juli 2011, har jeg fått opplyst av Statens vegvesen at kontrollvirksomheten blir fulgt opp spesielt, herunder er antall ilagte sanksjoner for ulovlig kabotasjevirkosomhet kartlagt og fulgt opp, og det er informert og igangsatt forsterkede opplæringstiltak. Kontroll av kabotasje har vært et tema på samlinger for utekontrollører rundt i landet. Videre diskuteres problemstillinger knyttet til dokumentkontroll løpende. Undersøkelser Statens vegvesen har foretatt internt, viser at antall ilagte sanksjoner for ulovlig kabotasjevirkosomhet, har økt inneværende år. Det er imidlertid viktig å poengtere at antall anmeldelser ikke gjen-

speiler kontrollvolumet, da kontroll av kabotasje skjer som ledd i ordinær dokumentkontroll.

Dersom Statens vegvesen avdekker ulovlig kabotasje ved kontroll, gir interne instruksjoner anvisning på

bruksforbud og anmeldelse. Det vil i praksis innebære omlasting, hvor tom motorvogn tillates å kjøre ut av landet.

SPØRSMÅL NR. 1290

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 2. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I et svar til undertegnede i 2010 om Eritreas utpressing i Norge, svarte justisministeren: "Utover informasjonen på Landinfos hjemmesider har jeg ikke nærmere kjennskap til praksisen om skattlegging av eritreiske borgere i eksil. Det er grunn til å understreke at skattlegging av egne borgere i seg selv ikke er et kritikkverdig anliggende." I VG 26.04 sier utenriksministeren at sakskomplekset er kjent i hans departement og tatt opp med PST.

Når ble UD kjent med problemstillingen og ble ikke Justisdepartementet varslet?»

BEGRUNNELSE:

Mange eritreere i eksil betaler 2 prosent av bruttoinntekt til eritreiske myndigheter. NRK Urix kunne 24.03.10 fortelle at mange eritreere i Norge var redde for trakassering, represalier og straff fra regimet. Praksisen, slik den er beskrevet i "Eritrea: Utstedelse av pass og utreisestillatelse" fra Landinfo 24.11.09, innebærer i praksis utpressing av mennesker, blant dem også norske statsborgere, utført av en fremmed makt. VG dokumenterer 26.04.12 at utpressingen også har rammet en ung gutt.

Svar:

Utenriksdepartementet er kjent med at Eritrea bedriver skatteinnkreving fra egne borgere i utlandet. Også FNs ekspertpanel for sanksjonene mot Somalia og Eritrea bekrefter at beskatning av eritreere i utlandet foregår i stor utstrekning. Departementet er også kjent med påstander fra eritreere i Norge om at innkrevingen skjer ved bruk av press. Disse sakene gir grunn til bekymring.

Departementet har imidlertid ingen bekreftede opplysninger om innkreving av slik skatt i Norge eller hvilke metoder som eventuelt benyttes i den forbindelse, utover det som er blitt omtalt i mediene. Slik aktivitet på norsk jord er Justisdepartementets

anliggende, og jeg viser derfor til justisministerens oppfordring om å politianmelde slike forhold slik at de kan etterforskes, jf. justisministerens svar på representantens spørsmål nr. 949 (2009-2010). Øvrige rettslige betraktninger rundt lovligheten av staters skatteinnkreving fra egne borgere i utlandet fremgår også av dette svaret. Jeg vil her legge til at FNs sikkerhetsråd ved resolusjon 2023 (2011) av 5. desember 2011, med bindende virkning, bestemte at Eritrea skulle avslutte praksisen om å kreve inn skatt av eritreere i utlandet gjennom utpressing, trusler om vold, bedrageri eller andre ulovlige metoder, og at andre land skulle iverksette passende og lovlige tiltak for å holde personer som utøvet slike handlinger ansvarlig.

Hva angår Utenriksdepartementets eget informasjonstilfang og kontakt med andre norske etater om saken, var departementet gjennom vår ambassade i Eritrea allerede før våren 2010 kjent med at Eritrea krevde inn en skatt på to prosent fra egne borgere i utlandet uten at vi hadde sikker kunnskap om den påståtte bruken av press i Norge. Utenriksdepartementet har også lenge kjent til at det eritreiske regjeringspartiet PFDJ opererer et kontor i Oslo sentrum, men har ingen bekreftede opplysninger om at kontoret skal være involvert i innkreving av skatt eller andre oppdrag på vegne av eritreiske myndigheter. Dette kontoret er uansett kun et partikontor, og har ingen folkerettslig status som representasjon for eritreiske myndigheter eller den eritreiske stat. I sitt forhold til eritreiske myndigheter forholder Utenriksdepartementet seg til Eritreas ambassade, som er lokalisert i Stockholm. På bakgrunn av presseopplagene og representantens foregående spørsmål om saken orienterte Utenriksdepartementet Politiet om PFDJ- kontorets eksistens i Oslo og Eritreas innkreving av skatt i juni 2010.

Skulle norsk politi eller påtalemyndighet være av den oppfatning at en fremmed stat utøvde ulovlig virksomhet i Norge, vil Utenriksdepartementet se alvorlig på dette og ta saken opp umiddelbart med vedkommende stat gjennom egnede kanaler.

SPØRSMÅL NR. 1291**Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 7. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«På rv 3 gjøres det to store utbedringer med ferdigstillelse i 2012. Anleggstiden virker noe lang.

Ville det ikke vært bedre om anleggstiden hadde vært så kort som mulig og heller betalt entreprenøren for disse tilleggsutgiftene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede kjørte hele rv 3 tur-retur for noen dager siden. Veien har fortsatt stort behov for oppgradering/reparasjoner. Dog var det to store anleggsområder hvor entreprenørfirmaet/firmaene gjør en svært god jobb. Det hadde vært bedre at man i anbudskravene hadde en kortere tid for ferdigstillelse slik at reisende på rv 3 i langt kortere periode ville vært plaget av anleggsarbeid. Samfunnsmessig ville dette også vært meget lønnsomt.

Svar:

På rv 3 er det begrensede muligheter for å benytte omkjøringsveger i forbindelse med utbedringer. Dette betyr at trafikken i stor grad må gå gjennom anleggsområdet. I en slik situasjon må det både tas hensyn til trafikantenes sikkerhet, sikkerheten til de som arbeider på anlegget samt framkommeligheten for trafikken. Statens vegvesen må derfor vurdere hva som er optimal byggetid ut fra flere forhold, ikke bare ut fra hensynet til kortest mulig anleggstid.

Jeg er kjent med at Statens vegvesen er opptatt av å få til mer samtidig gjennomføring av ulike tiltak innenfor avgrensede strekninger, i stedet for at disse gjennomføres enkeltvis over en lengre tidsperiode. Dette kan bidra til å redusere ulempene for trafikantene samt redusere kostnadene knyttet til trafikkavvikling og omkjøring i anleggsperioden.

SPØRSMÅL NR. 1292**Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 7. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Prop.1 LS (2011-2012) står det følgende; "Veitrafikken påfører samfunnet kostnader i form av ulykker, kø, støy, veislitasje og helse- og miljøskadelige utslipp. I tillegg til å skaffe staten inntekter har veibruksavgiften til hensikt å stille brukerne ovenfor de eksterne kostnadene som kjøring på vei medfører."

Kan jeg be om en redegjørelse om hvordan bensindrevne båter, som også er pålagt veibruksavgift, belaster veinettet slik som beskrevet ovenfor?»

Svar:

Avgift på bensin ble innført i 1931. Avgiftsplikten omfatter bensin og blandinger med bensin der bensin er hovedbestanddelen. CO₂-avgiften på bensin ble skilt ut i et eget CO₂-avgiftsvedtak i 1999. Avgift på bensin og avgift på mineralolje til framdrift av motorvogn ble slått sammen i et avgiftsvedtak og

skiftet navn til veibruksavgift på drivstoff i 2011. Dette var en ren teknisk endring, og det ble ikke gjennomført noen endringer i avgiftsgrunnlagene.

Avgiften er bruksavhengig og skal i tillegg til å skaffe staten inntekter prise de eksterne kostnadene ved bruk av kjøretøy. Bruk av fritidsbåter påfører samfunnet noen av de samme eksterne kostnadene som bilkjøring medfører, herunder ulykker, støy og helse- og miljøskadelige utslipp. At brukeren stilles overfor disse eksterne kostnadene, er i tråd med prinsippet om at forurenser skal betale.

Bensin som brukes i båter, og som ilegges veibruksavgift, utgjør en liten del av avgiftsinntektene fra veibruksavgiften. Omsetningen av bensin fra marinaer har ifølge Norsk petroleumsinstitutt vært om lag 7 mill. liter fra mars 2011 til og med februar 2012. Det årlige avgiftspliktige forbruket av bensin utgjør 1479 mill. liter og salget fra marinaer utgjør dermed om lag 5 promille av den samlede omsetningen. Som følge av at bensin som benyttes i båter kan omsettes

fra andre steder, for eksempel fra bensinstasjoner, kan det samlede forbruket av bensin i båter være noe høyere enn dette.

Dersom bensin til bruk i båter skulle fritas for veibruksavgift, ville en måtte vurdere å innføre et merkesystem tilsvarende det som finnes for lavavgiftsbelagt diesel. Et slikt system vil trolig være nødvendig for å kunne kontrollere at lavavgiftsbelagte produkter ikke benyttes til anvendelser som skal ha

høy sats. Et merkesystem vil medføre høye investeringskostnader for bransjen. Alternativet er en refusjonsordning. Dette vil imidlertid innebære store administrative kostnader og kontrollmessige utfordringer for avgiftsmyndighetene.

På denne bakgrunn legger Regjeringen ikke opp til å endre veibruksavgiften på bensin slik at fritidsbåter blir fritatt.

SPØRSMÅL NR. 1293

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 8. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«En ulykkesstatistikk for tyngre kjøretøy i januar måned 2012 viser at det i perioden var 257 hendelser hvor tyngre kjøretøy var involvert. I 64 av disse er opprinnelse uviss, eller ikke oppgitt som referanse. Men der nasjonalitet eller "utenlandske" er oppgitt så viser det seg at utenlandske biler har vært involvert i 138 ulykker, mens norske biler har vært involvert i 55. De utenlandske bilene står for ca. 20 % av godsfrakten i Norge.

Hvilke tiltak vil statsråden gjøre for å få ned ulykkesfrekvensen i tungrafikken?»

BEGRUNNELSE:

Statistikken for februar tilsier at det var 83 hendelser hvor utenlandske tungbiler var involvert, mens 62 var norske. (samt 54 med uviss opprinnelse) Totalt 199 hendelser med tunge kjøretøy.

For mars måned viser den samme statistikken at det var 108 hendelser med tunge kjøretøy, 34 hendelser der utenlandske var involvert, og 42 der norske kjøretøy var involvert samt fire tilfeller hvor brøytebil/bergingsbiler også ble involvert. 32 var av uviss opprinnelse.

Etter min mening viser denne statistikken entydig at tyngre biler av utenlandsk opprinnelse og med utenlandske sjåførere er overrepresentert i statistikken. Ikke minst med tanke på at utenlandske biler og sjåførere står for ca 20 % av godsfrakten i Norge.

Det må, slik jeg ser det være store mangler på både kontroll av utstyr og opplæring av utenlandske sjåførere på tyngre biler som kjører i Norge, ikke minst på vinterføre. Denne statistikken, som riktignok er utført av privatpersoner vitner om at vi trenger

mer kontroll av utstyr og krav til opplæring i vinterkjøring av utenlandske sjåførere i Norge.

Svar:

Kjøretøyparkens sikkerhetsmessige standard er av stor betydning for å kunne oppnå færre drepte og hardt skadde i vegtrafikken. Kontrollvirksomheten skal bidra til at en økende del av kjøretøyparken er i forskriftsmessig stand.

Ved slike målrettede kontroller av vinterutrustning i perioden 01.10.2011 – 15.4.2012 (foreløpige tall) ble det kontrollert om lag 7500 norske tunge kjøretøy, hvorav snaut halvparten var tilhengere. Av disse ble drøyt 200 ilagt bruksforbud. Videre ble det kontrollert om lag 5200 utenlandske tunge kjøretøy, hvorav vel halvparten var tilhengere. Av disse kjøretøy fikk ca. 260 bruksforbud. Dette tilsier at de utenlandske kjøretøyene er dårligere rustet enn de norske, men forskjellen er ikke ekstrem. Samtidig viser tallene at det kontrolleres en forholdsvis høyere andel utenlandske enn norske kjøretøy.

Foruten særskilt kontroll av vinterutrustning, utførte Statens vegvesen i 2011 totalt 70 400 tungtransportkontroller hvor dekkutrustning og antall kjettinger i mange tilfeller ble kontrollert i tillegg til andre kontrolltemaer. Vegvesenet har målrettet tilsynet med tunge kjøretøy de siste årene, og vil de nærmeste årene videreutvikle utekontrollen slik at den blir enda mer effektiv. Som et ledd i dette vil det bli opparbeidet flere kontrollområder der det også er plass til henstilling av kjøretøy som får bruksforbud.

Vi kan kreve at førere etterlever norske regler ved kjøring i Norge, men vi er samtidig i stor grad forpliktet til å akseptere utenlandske førerkort/førerret-

tigheter. I tillegg til kompetansekrav for å erverve førerkort, er det i EU/EØS nå krav om yrkessjåførutdanning for førere av tunge kjøretøy. Nye sjåførere må gjennomføre en omfattende grunnutdanning, der sikkerhet er en vesentlig del. Fra og med 2011 er det innført fortløpende krav om at alle sjåførere gjennomfører en etterutdanning der de skal oppdatere, utdype og repetere kunnskap som er vesentlig for deres arbeid. Kjøring på vinterføre vil være et typisk slikt tema for sjåførere som skal kjøre i Norge vinterstid.

Statens vegvesen deler ut informasjonsbrosjyren «Truckers guide» til utenlandske sjåførere. Brosjyren, som er å finne på Statens vegvesens nettsider, omhandler bl.a. kjøring på norske vinterveger, og finnes pr. i dag på 10 ulike språk.

Selv om Statens vegvesen allerede har rutiner som skal ivareta fremkommeligheten og trafikk-sik-

kerheten på norske vinterveger, har jeg sett behov for ytterligere tiltak. Jeg har derfor bedt Statens vegvesen om å prioritere vintervedlikehold og kontrollinnsats. Jeg har videre bedt om forsterket arbeid med beredskapsplaner, med konkrete tiltak til bruk ved ekstraordinær snøfall/nedbør som kan skape trafikk-sikkerhets- og avviklingsproblemer.

Jeg har også bedt om at den myndigheten Statens vegvesen har til midlertidig stenging av bestemte vegstrekninger og nedlegging av bruksforbud for bestemte kjøretøykategorier brukes mer aktivt. Vegdirektoratet har i tillegg fått i oppdrag å vurdere innføring av et påbud om bruk av vinterdekk i Norge, samt utrede mulighetene for å legge større ansvar på bl.a. kjøpere av transporttjenester for å bidra til å øke trafikk-sikkerheten og fremkommeligheten vinterstid.

SPØRSMÅL NR. 1294

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 7. mai 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I Stortingets muntlige spørretime onsdag 25. april 2012 signaliserte statsråden at en vil vurdere å utvide ordningen med kjønnskvoteing i ASA-styrer til også å gjelde for de aller største ASene.

Kan statsråden redegjøre for hvilke faktorer som legges til grunn for at kvinnekvoteing inn i styrer i ASA anses som en suksess, samt vurderingskriterier knyttet til blant annet selskapers organisasjonsform, størrelse samt omsetning, som vil bli lagt til grunn for en eventuell utvidelse av kravet til kvoteing til AS?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til muntlig spørretime i Stortinget 25. april 2012 hvor statsråden besvarte spørsmål vedrørende kvinnekvoteing inn i selskapsstyrer generelt og spesielt til styrer i allmennaksjeselskap (ASA).

Statsråden konkluderte med at kravet om 40 pst kvinnerepresentasjon i styrene i ASA hadde vært en suksess. Imidlertid gikk ikke statsråden i dybden når det gjelder hvilke effekter dette har fått for det enkelte styre spesielt eller selskapet som helhet.

Svar:

Lovreglene om kjønnskvoteing i ASA-styrene trådte i full kraft 1.1.2008, men før det hadde kjønns-

kvoteing i bedriftsstyrene vært gjenstand for offentlig debatt i Norge i 10 år.

Det var to hovedbegrunnelser som lå bak reformen. For det første demokrati. Når kvinner utgjør halvparten av befolkningen, og fyller om lag 60 % av plassene på universiteter og høyskoler, var det også naturlig at de skulle delta i like stort omfang i styrende organer. Den andre hovedbegrunnelsen var et ønske om større mangfold. Kvinner har andre erfaringer enn menn. For at virksomhetene skal kunne nyttiggjøre deg denne kompetansen, er det en forutsetning at kvinnene har innflytelse.

Regjeringen anser reformen som en suksess. Kvinneandelen i ASA-styrene har økt fra 6 til 40 prosent fra 2002 til 2012. Internasjonalt har det også vært stor oppmerksomhet rundt reformen, og flere land har kommet etter med lignende regler.

Erfaringene etter fire år med reformen viser også at kvinner har fått en sterkere posisjon i næringslivet, og at yngre kvinner har fått rollemodeller. Undersøkelser viser videre at bedriftenes lønnsomhet ikke er påvirket av reformen verken i negativ eller positiv retning. Institutt for Samfunnsforskning har lagt frem disse resultatene av reformen i prosjektet Kjønnskvoteing til ASA-selskaperes styrer. Demokrati og inklusjon.

Når det gjelder styrearbeidet, viser det ovenfor

nevnte prosjektet at 72 % av mennene synes styrearbeidet enten ikke hadde endret seg eller blitt forbedret mens det tilsvarende tallet for kvinnene var 53 %. Kvinnene hadde naturlig nok en større vet ikke-gruppe bestående av nyinnvalgte styremedlemmer.

Regjeringen diskuterer for tiden om reformen bør utvides til også å gjelde store AS. For ASene kommer

det noen andre problemstillinger inn i bildet som må tas i betraktning, blant annet hensynet til inngripen i eierrådigheten og behov for direkte eierrepresentasjon, samt forholdet til sanksjoner. Dette arbeidet har imidlertid kommet for kort til at jeg foreløpig kan si noe om hvilke vurderingskriterier som eventuelt vil bli lagt til grunn.

SPØRSMÅL NR. 1295

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 2. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ahmadiyya-retningen innenfor islam utsettes for betydelig diskriminering og represalier i Pakistan, både gjennom lovverket og i dagliglivet. Et eksempel er at personer med Ahmadiyya bakgrunn ikke har stemmerett. Den 30. mars i år ble lederen for Ahmadiyya i Rabwah torturert til døde av politiet i Punjab. Det er ett eksempel på en uholdbar situasjon.

Hvordan vil Norge meddele sitt syn overfor pakistanske myndigheter, og hvordan ser utenriksministeren på menneskerettsutviklingen i Pakistan generelt og for Ahmadiyya spesielt?»

Svar:

Menneskerettighetssituasjonen i Pakistan gir grunn til sterk bekymring. I 2011 ble i følge Pakistans menneskerettighetskommisjon (HRCP) nesten 400 mennesker drept og om lag 600 skadet i voldelige angrep rettet mot ulike muslimske retninger. Journalister er også utsatt for trusler og drap. Det rapporteres om forsvinninger, først og fremst i provinsen Baluchistan.

Det er særlig bekymringsfullt at store deler av rettskjeden, som skal ivareta og forhindre at brudd på pakistanske lover og menneskerettigheter finner sted, ikke fungerer tilfredsstillende. Dette rammer blant annet sårbare grupper som kvinner og minoriteter. Blasfemilovgivningen i Pakistan har i en rekke tilfeller rammet helt urimelig.

Minoriteter er ofte utsatt i samfunn som gjennomgår politisk urolige tider og ved økonomisk og sosial uro. Vi har uhyggelige erfaringer fra Europa. Vi ser det samme mønsteret i Midtøsten og i land som Pakistan nå.

Som jeg tidligere har informert Stortinget om har

jeg opprettet et prosjekt for å styrke arbeidet i Utenriksstjenesten mot diskriminering av minoriteter. Religiøse- og livssynsminoriteter, herunder ahmadijaenes situasjon, vil stå sentralt i dette arbeidet.

Ahmadijaene i Pakistan er spesielt utsatt. Denne gruppen har i en årrekke vært utsatt for grove menneskerettighetsbrudd. I mai 2010 ble 94 ahmadijaer drept i bombeangrep mot to av deres moskéer i Lahore. Så langt i 2012 er det rapportert flere hendelser der medlemmer av trossamfunnet er blitt drept, bortført eller utsatt for annen type diskriminering.

Enkelte aviser og andre medier trykker både leserinnlegg og lederartikler der det åpent oppfordres til angrep på ahmadijaer. Pakistanske myndigheter og rettsvesen viser liten vilje og evne til å straffefølge denne type handlinger. Blasfemilovgivningen og ikke minst de såkalte "anti-ahmadija"-paragrafene i straffeloven rammer gruppen hardt, og bidrar til at vold og diskriminering mot trossamfunnet ikke straffefølges.

Fra norsk side følger vi menneskerettighetssituasjonen i Pakistan nøye. Vi er sterkt kritiske til den negative utviklingen, og vi har tatt opp vår bekymring med den pakistanske regjering og andre representanter for myndighetene. I tillegg har vi nær kontakt med organisasjoner, parlamentarikere og religiøse ledere, og vi gir økonomisk og politisk støtte til flere menneskerettighetsorganisasjoner. Norge følger også opp menneskerettighetsutfordringene i multilaterale fora, og vi vil konkret følge opp utviklingen i Pakistan når landet kommer til neste landhøring i FNs menneskerettighetsråd. Da vil vi rette spesielle oppmerksomhet til situasjonen for minoriteter, inkludert ahmadijaene.

Vi har allerede tatt opp ahmadijaenes situasjon i Pakistan direkte med pakistanske myndigheter. Dette vil vi fortsette å gjøre. Ambassaden i Islamabad har

jevnlig kontakt med ahmadijaenes organisatoriske hovedkontor i Rabwah i Punjab og med Pakistans menneskerettighetskommisjon om dette spørsmålet. Kommisjonen har anbefalt at man tar opp gruppens situasjon på generelt grunnlag, men at man er tilbakeholdne med å gå ut med offentlig støtte da dette anses å kunne gjøre deres situasjon enda vanskeligere.

Menneskerettighetssituasjonen i Pakistan henger selvsagt også nøye sammen med et lavt utviklingsnivå og stor grad av fattigdom i landet. Om lag halvparten av befolkningen kan ikke lese og skrive. Pakistans menneskerettighetskommisjon har tidligere sagt at det beste bidraget Norge kan komme med er å fortsette sitt langsiktige utviklingsarbeid innen utdanningssektoren for på den måten å bekjempe allmenne holdninger som fordømmer ahmadijaene. Norge vil

derfor blant annet av denne årsak fortsette det langsiktige utviklingssamarbeidet innen utdanning.

Fra norsk side følger vi med andre ord utviklingen i situasjonen for menneskerettighetene i Pakistan nøye, med særlig blick på situasjonen for utsatte minoriteter som ahmadijaene. Vi støtter også en rekke tiltak som skal bidra til å bedre situasjonen. Når dette er sagt, vil jeg understreke at det først og fremst er pakistanske myndigheter som har ansvaret for å ivareta menneskerettighetene i eget land. Vi kan engasjere oss; vi kan kreve endringer; og vi kan støtte menneskerettighetsprosjekter. Men større tiltak for å bedre menneskerettighetssituasjonen i Pakistan, må imidlertid først og fremst komme innenfra og iverksettes av pakistanske myndigheter og det pakistanske samfunnet selv.

SPØRSMÅL NR. 1296

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 7. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren sørge for at private som utfører lovpålagte helse- og sosialtjenester på vegne av det offentlige får kompensasjon for merverdiavgift på lik linje med offentlige institusjoner?»

BEGRUNNELSE:

Etter kompensasjonsloven § 2 første ledd bokstav c gis det kompensasjonsrett for merverdiavgift for ”private eller ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt å utføre ved lov.

Rekkevidden av bestemmelsen ble prøvd av Høyesterett i dom av 19. februar 2010 (Rt. 2010 side 236). Saken gjaldt gyldigheten av Skattedirektoratets vedtak om stadfestelse av avslag på søknad fra Stiftelsen Utleieboliger i Alta. Høyesteretts flertall kom til at private som utfører lovpålagte tjenester på vegne av kommuner har krav på kompensasjon.

Skattedirektoratet har i melding SKD 15/11 av 20. desember 2011 skjerpet kravet til dokumentasjon for å få kompensasjon for merverdiavgift. For at det skal gis kompensasjon kreves det at private aktører har kopier av alle tildelingsvedtak fra kommunen som danner grunnlag for en virksomhets utleie av tilrettelagte boliger til brukere av lovpålagte helse- eller

sosialtjenester i samvirke med kommunene. Kopi av disse vedtakene skal legges ved i regnskapet til virksomheten. I meldingen fremheves det at ” om virksomheten ikke har kopi av disse vedtakene i regnskapet, kan kompensasjonskrav ikke anses dokumentert”.

På grunn av personvern hensyn får ikke private virksomheter tilgang til disse vedtakene, med den følge at de ikke får den kompensasjon som de etter loven og høyesterettsavgjørelsen har krav på.

Det kan se ut som om Skattedirektoratet driver en form for omkamp eller obstruksjonspolitikk, når de setter så strenge dokumentasjonskrav som de åpenbart må skjønne at virksomhetene ikke kan oppfylle.

Svar:

Den generelle merverdiavgiftskompensasjonsordningen for kommunesektoren ble innført 1. januar 2004, jf. lov 12. desember 2003 nr. 108 om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner mv. (kompensasjonsloven). Lovens forarbeider er Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer og NOU 2003:3 Merverdiavgiften og kommunene. Den generelle kompensasjonsordningen erstattet en begrenset kompensasjonsordning fra 1995, som kun omfattet enkelte tjenesteområder.

Formålet med den generelle kompensasjonsordningen er å nøytralisere konkurransevridninger ved kommuners, fylkeskommuners mv. kjøp av tjenester. Ordningen innebærer at kommunene får kompensert merverdiavgift på anskaffelser av i utgangspunktet alle varer og tjenester. På denne måten vil kjøp og egenproduksjon av tjenester likestilles. Ut fra sitt formål er kompensasjonsordningen ingen støtteordning for kommunene. Kompensasjonsordningen er finansiert av kommunesektoren selv ved trekk i statlige overføringer tilsvarende omfanget av ordningen da den ble innført. Ordningen er således provenynøytral for statskassen.

Ved siden av kommuner og fylkeskommuner omfatter den generelle kompensasjonsordningen også private eller ideelle virksomheter som produserer helse- og omsorgstjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt å utføre ved lov.

I Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) foreslo departementet at dokumentasjonskravene som gjaldt under den tidligere begrensede kompensasjonsordningen skulle forenkles. Tidligere krav om oppstilling over alle fakturaer mv. ble dermed sløyfet. Kravet om revisorattest for kompensasjonskravet ble imidlertid videreført, jf. kompensasjonsloven § 8.

Kompensasjonsforskriften (forskrift 12. desember 2003) gir nærmere bestemmelser om bl.a. hva som skal kontrolleres og hva revisorattesten skal inneholde. Av forskriften § 4 følger at ved innsending av kompensasjonsoppgave skal det som underlagsdokumentasjon i regnskapet være underskrevet en attest fra revisor. Attesten skal blant annet inneholde erklæring om at den aktuelle enheten er omfattet av kompensasjonsordningen og at oppgitt beløp er kompensasjonsberettiget.

Med hensyn til attestasjon for at en privat virksomhet produserer helse- og omsorgstjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som er lovpålagt for kommunene eller fylkeskommunen, har

Finansdepartementet, i likhet med Skattedirektoratet, lagt til grunn at revisors kontroll må foretas ut fra de aktuelle tildelingsvedtakene fra kommunen. Bakgrunnen for dette er at det er disse vedtakene, gjennom sine hjemmelsanvisninger, som angir hvilke typer tjenester det er tale om å tilby. Det er videre lagt til grunn at de private virksomhetene må ha kopi av tildelingsvedtakene i sine regnskap.

Representanten Anundsen viser til at på grunn av personvern hensyn får ikke private virksomheter tilgang til tildelingsvedtakene, med den følge at virksomhetene ikke får den kompensasjon som de har krav på. Finansdepartementet har, i likhet med Skattedirektoratet, lagt til grunn at omsorgsmottakerne står fritt til å videreformidle kopi av tildelingsvedtakene til de private virksomhetene. Det er i denne forbindelse lagt til grunn at en viss skjerming av sensitiv informasjon ikke vil frata vedtakene den nødvendige informasjon som trengs for å oppfylle dokumentasjonskravene. En skjermet utgave av et tildelingsvedtak trenger ikke å vise mer enn lovhjemmel og omfang i form av antall timer fordelt på type hjelp, eksempelvis hjemmesykepleie, praktisk hjelp mv. Det er ikke nødvendig å ha med noen nærmere beskrivelse av årsaken til at hjelpen innvilges, helsetilstanden til den enkelte mv.

Departementet ser imidlertid at det kan oppstå praktiske problemstillinger knyttet til kravet om framleggelse av tildelingsvedtakene, eksempelvis knyttet til enkelte omsorgsmottakeres disposisjons evne, eller til det forhold at det er gått meget lang tid siden tildelingsvedtaket ble gitt. Jeg vil derfor be Skattedirektoratet om en nærmere vurdering av i hvilken grad det er et problem for de private virksomhetene å få tilgang til tildelingsvedtakene, og måter dette eventuelt kan løses på. Samtidig vil jeg, ut fra hensynet til å unngå feilutbetalinger, understreke betydningen av en reell og forsvarlig kontroll av om vilkårene for å få kompensasjon er oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 1297**Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 4. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I fjor ble vi alle gledelig overrasket over spennende funn fra forskerne Fluge og Mella. Også statsråden uttrykte glede over at norske forskere kanskje kan ha kommet et stort skritt videre i å finne behandling og bakgrunn for ME. Det ble bevilget 2 millioner til et nytt forskningsprosjekt på Haukeland under ledelse av Fluge og Mella. Utgiftene til prosjektet er betydelige, bare medisintgiftene vil koste 8 millioner første året.

Vil statsråden bidra med midler i RNB slik at prosjektet kan starte til høsten?»

BEGRUNNELSE:

Forskningen til Fluge og Mella har skapt håp hos en pasientgruppe der det for de aller sykeste ikke hittil har vært behandlingstilbud. Fortsatt får jeg ukentlige henvendelser fra familier med ME-syke voksne og barn. Noen er svært syke og sengeliggende, andre klarer å være oppe noen dager eller timer. Felles for dem er mangel på behandlingstiltak og omsorgstiltak. Familier med ME-syke barn har mistet pleiepenge i det siste, noe ikke kommunene kan kompensere for. Mange venter på avgjørelser om noe støtte fra kommuner de ikke har hatt tilbud fra tidligere, idet pleiepenge i flere år har dekket deres behov. Dette kjenner statsråden til ut fra mine tidligere spørsmål.

Det er avgjørende viktig at det nye forskningsprosjektet kommer i gang så raskt som mulig. Jeg er kjent med at forskerne har fått svært mange henvendelser fra ME-syke og deres familier om muligheten for å delta i prosjektet. Ikke alle kan komme med, mange får avslag.

Målet med studien er å undersøke om medikamentet Rituximab kan være en gunstig behandlingsform for pasienter med ME. 140 pasienter skal inkluderes i studien. De skal alle tilfredsstillende Kanada-kriteriene, som er strenge kriterier for diagnostisering av ME.

Studien er landsomfattende/flersentrisk. Som nevnt over vil den første delen av studien koste ca 8 millioner kroner i rene medikamentutgifter. En stor del av disse vil gå med allerede første halvår, da de

fleste pasienter da vil få sine to første doser. I tillegg kommer kostnader til personell, medisinskfaglig og datafaglig bl.a. Til å gjennomføre behandlingen er behovet 1 legestilling ved Aker og Haukeland, og 1/2 sykepleier ved henholdsvis Haukeland, Aker, Ullevål og Lovisenberg. Stillingene må være der i minst to år. Lønnsutgiftene anslås til ca 6 mill fordelt over en toårsperiode.

I tillegg må institusjonene bære en del utgifter over sine driftsbudsjetter og fra forskningsmidler. Hvis vi ser bort fra dette, er behovet for ekstern finansiering 8 pluss 6 millioner totalt, med andre ord 12 millioner mer enn det som til nå er bevilget over statsbudsjettet for 2012.

Den første studien har vakt internasjonal oppmerksomhet, det er gledelig. Men det aller viktigste er om forskerne faktisk er i ferd med å finne et adekvat behandlingsopplegg for ME-syke. Derfor haster det med å starte dette nye forskningsprosjektet.

Svar:

Slik jeg også uttrykte i Stortinget 28. november 2011, og som representanten Dávøy påpeker i sitt spørsmål, er jeg meget tilfreds med at det kommer nye forskningsresultater som kan bidra til å gi svar på gåten om CFS/ME. Derfor har jeg besluttet å øremerke 2 mill. kroner som et bidrag til å igangsette en multisenterstudie på CFS/ME gjennom Helse Vest i 2012. Dette er fulgt opp i oppdragsdokumentet til Helse Vest RHF i 2012.

Helse- og omsorgsdepartementet direktefinansierer ikke enkeltstående forskningsprosjekter. For å sikre tilstrekkelig kompetanse til å vurdere forskningssøknader allokeres derfor forskningsmidler fra Helse- og omsorgsdepartementet til henholdsvis Norges forskningsråd og de regionale helseforetakene. På denne måten får vi en nødvendig distanse som skal sikre forskningens uavhengighet. Det sikrer samtidig kravet om at det er de forskningsprosjektene med høy kvalitet og relevans som får økonomisk støtte. Det er Stortinget som på vanlig måte hvert år vedtar bevilgningene i Revidert Nasjonalbudsjett og øvrige budsjettproposisjoner.

SPØRSMÅL NR. 1298

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 1299

Innlevert 26. april 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 4. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mine to tidligere spørsmål om reservasjonsrett for fastleger. Jeg opplever at statsråden ikke har svart ordentlig på det jeg spør om.

Hvor mange konkrete saker/henvendelser er kommet til helsetilsynet, fylkeslegen og departementet, og også til LLH, der kvinner ikke har fått sine rettigheter ivaretatt om henvisning til abort og assistert befruktning?»

BEGRUNNELSE:

I svar på mitt forrige spørsmål om dette sier statsråden at bakgrunnen for rundskrivet ikke er basert på antall klagesaker. Jeg ønsker likevel å vite hvor mange slike klagesaker som foreligger.

Helseministeren sier at bakgrunnen for rundskrivet er blant annet at LLH har opplyst at de har fått mange henvendelser om at leger nekter å henvise til assistert befruktning. Jeg antar at statsråden også kan anslå hvor mange saker LLH skriver i sin henvendelse til departementet at de har mottatt. Jeg antar videre at LLH har angitt i brevet i hvilke legepraksiser dette forekommer, noe som også kan gi en pekepinn på et visst antall.

Den eneste saken statsråden i sitt forrige svar viste til, gjaldt ikke henvisning til abort eller assistert befruktning som er grunnlaget for mitt spørsmål, men prevensjon. Denne saken var fremkommet i media og gjaldt et legesenter i Telemark.

Jeg kjenner også denne saken fra media, som ifølge oppslaget sa at legen ikke ville gi dem prevensjon. Det viste seg at to av kvinnene ikke var listepasienter hos den legen de gikk til. Det betyr at denne legen selv ikke hadde plikt på seg til å skrive ut prevensjon, i og med at det ikke dreide seg om øyeblikkelig hjelp. Den tredje kvinnen har i følge VG-nett skriftlig bekreftet at hun ikke har blitt avvist av legen eller har noe å klage på.

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 30. mars som jeg mener er et fullstendig svar på spørsmål nr. 1124. Bakgrunnen for rundskrivet var at departementet etter en nærmere gjennomgang av det juridiske grunnlaget fant at fastlegeforskriftens regler ikke åpner for at fastleger med listeansvar kan reservere seg av samvittighetsgrunner, verken mot å forskrive prevensjon eller å henvise til abort eller assistert befruktning.

Grunnen til at departementet vurderte det juridiske grunnlaget på nytt var - som det fremkommer av mitt forrige svar - ikke en gjennomgang av antall klagesaker, men blant annet en henvendelse fra LLH. LLH opplyser at de har fått mange henvendelser om svært ubehagelige opplevelser fordi leger nekter å henvise til assistert befruktning. LLH har ikke tallfestet disse henvendelsene, men jeg har ingen grunn til å tvile på deres opplysninger og mener det er viktig å ta deres bekymring på alvor.

Det er viktig at jenter og kvinner som kommer til fastlegen sin, og som kanskje er i en vanskelig og sårbar situasjon, kan føle seg trygge på at de får hjelp, og at de blir tatt imot på en god måte.

Fastlegen skal hjelpe pasienten til å gjøre informerte valg om behandling. I en tid med mange verdimeessige konflikter, er det viktig at vi er tydelige på hvor grensen går for en som jobber for det offentlige. En fastlege kan ikke sette sin egen overbevisning foran pasienters rett til helsetjenester. Fastlegen skal først og fremst ta hensyn til pasientens behov og rett til helsetjenester.

Samvittighetsfrihet er et grunnleggende gode i samfunnet vårt. Men dette utelukker likevel ikke at også gjeldende lover og regler må etterleves. Fastlegeforskriften åpner ikke for at fastleger kan reservere seg mot å utføre bestemte oppgaver av samvittighetsgrunner.

SPØRSMÅL NR. 1300

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 1301

Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 7. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva er de beregnede økonomiske kostnadene knyttet til innføring og drifting av tidlig ultralyd til alle?»

BEGRUNNELSE:

Det blir i disse dager foreslått av flere politiske partier å innføre et tilbud om tidlig ultralyd til alle gravide kvinner. Et slikt tilbud vil trolig komme i uke 12 og komme i tillegg til et allerede eksisterende tilbud om ultralyd i uke 18. Det har blitt hevdet at de fleste gravide i de større byene likevel tar ultralyd i uke 12 privat.

Fra fagmiljøene har det blitt påpekt at det allerede nå er for lav dekning både av jordmødre og gynekologer på landsbasis. Verst er situasjonen i distrikts-Norge der man har vansker med å få dekket behovet for fødselshjelpere, både jordmødre og obstetrikere. Ofte må man hente inn spesialister fra utlandet på kortere vikarbasis. Dette innebærer en ustabil og varierende dekning av helsepersonell.

Et allment ultralydtilbud i uke 12 vil ikke bare innebære en ekstra ultralydundersøkelse til om lag 60 000 gravide på årsbasis, men man planlegger i tillegg veiledning både før og etter ultralydundersøkelsen for samtlige gravide. Dette vil kreve at man må åpne opp for opprettelse av langt flere lis- stillinger innen fødselshjelp- og kvinnesykdommer. Man trenger flere gynekologer om man skal klare å etablere det nye ultralydtilbudet. Et tilbud om ultralyd i uke 12 må ikke gå på bekostning av den nåværende fødselsom-

sorgen. I så fall vil selve hensikten med tilbudet falle bort.

Svar:

Kunnskapssenterets notat Tidlig ultralyd i svangerskapsomsorgen (januar 2012) ble utarbeidet på oppdrag fra Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helse- og omsorgstjenesten. I oppsummeringen av økonomiske konsekvenser sier Kunnskapssenteret (notatets side 130):

Ifølge våre økonomiske analyser vil et tilbud til alle om KUB i tillegg til ultralyd ved svangerskapsuke 17-19 fordoble kostnadene i forhold til ultralyd i svangerskapsuke 17-19 alene (fra NOK 43 mill til NOK 86 mill). Imidlertid er det reelle forbruket av ultralydundersøkelser og fosterdiagnostikk i dagens Norge høyere enn modellen estimerer for alle de undersøkte strategiene. Det er derfor ikke gitt at et utvidet offentlig tilbud vil øke kostnadene for ultralyd og fosterdiagnostikk i norsk svangerskapsomsorg. Våre kostnadsanalyser omfatter kun merkostnader til ekstra undersøkelser, og omfatter ikke investeringskostnader, utgifter til opplæring, personell og veiledning til gravide.

Det Kunnskapssenteret her omtaler som KUB er ultralyd i kombinasjon med blodprøver, slik praksis er i de fleste land som har innført tidlig ultralyd.

Regjeringen har ennå ikke tatt stilling til spørsmålet om innføring av tidlig ultralyd i norsk svangerskapsomsorg.

SPØRSMÅL NR. 1302**Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 9. mai 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Ser statsråden at økningen i tvister tilknyttet barnefordelingssaker er urovekkende, og hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å få ned antall saker i domstolene?»

BEGRUNNELSE:

Antall rettssaker knyttet til barnefordelingssaker har hatt en kraftig økning de siste årene. I 2010 ble det behandlet 2412 saker, og i 2011 ble det behandlet ca 2632 saker. Dette er en utvikling som ikke er ønskelig og som i tillegg til å være en stor belastning for alle parter også har store utgifter i domstolene. Mange domstoler har i tillegg lite kunnskap om barnefordelingssaker, og det beste for barna er om partene kommer til enighet på et tidligere tidspunkt. Informasjon, veiledning og meklingsarbeid er virkemidler som kan forebygges og hjelpe foreldrene til å komme til enighet før saken havner i retten.

Svar:

Konflikter mellom foreldrene er blant de viktigste årsakene til psykiske og sosiale problemer blant barn som ikke bor sammen med begge foreldrene. Det er et politisk mål å styrke samarbeidet mellom foreldre som er i konflikt og ivareta barnets beste i delte familier. For å motvirke at konfliktnivået øker og barnet raskere får ro og forutsigbarhet i hverdagen, er det viktig at flere foreldre finner avtaleløsninger uten bruk av domstolene, der saken er egnet for det. Mekling og det helhetlige tilbudet til familievernkontorene er godt egnet til å hjelpe foreldrene til å komme fram til gode avtaler om barna på et tidlig

stadium og til å bedre foreldresamarbeidet til barnets beste.

For å sikre bedre utnyttelse av meklingsstilbudet og familievernets hjelpetilbud til familier med høyt konfliktnivå (hjelp til foreldresamarbeid, terapi, samtalegrupper for barn mv.), skal det arbeides videre med informasjons- og holdningsskapende tiltak, utviklingsarbeid knyttet til saker med høyt konfliktnivå og økt kompetanse hos de profesjonelle aktørene. Det skal blant annet satses på økt metodisk og faglig kompetanse hos meklere i høykonfliktsaker. Videre skal et igangsatt utviklingsprosjekt om høykonfliktsaker videreføres. I prosjektet skal det prøves ut virkemidler som bidrar til at flere saker løses gjennom meklingsarbeid.

Tiltakene som skal gjennomføres vil blant annet bygge på anbefalinger fra en bredt sammensatt arbeidsgruppe ledet av departementet som foreslo tiltak for å redusere antall saker for domstolene (mars 2011) og funn fra evalueringen av meklingsordningen som ble gjennomført høsten 2011.

Evalueringen av meklingsordningen viser at de fleste foreldre opplever at de blir møtt av meklerne på en profesjonell og god måte. Om lag 75 % av foreldrene har en avtale om hvor barnet skal bo fast og samvær etter gjennomført meklingsarbeid. Det er likevel et potensiale for at enda flere foreldre med høyt konfliktnivå kan få hjelp ved familievernkontorene, som alternativ til å reise sak for domstolene.

Jeg er svært opptatt av at flere familier med høyt konfliktnivå skal få god og kompetent lavterskelhjelp fra familievernet og ser det også slik at familievernet er forebyggende barnevern.

SPØRSMÅL NR. 1303**Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 9. mai 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden orientere om fremdriften i denne utredningen, og vil statsråden støtte en slik lovendring der foreldre som er dømt for overgrep mot sine barn automatisk mister omsorg/samværsrett?»

BEGRUNNELSE:

Under behandling av Innst. 160 L (2009-2010) fremmet Fremskrittspartiet et forslag der en ba regjeringen utarbeide forslag til nødvendig lovendring som gir bedre beskyttelse for barn som blir utsatt for overgrep av sine foreldre. Det har også vært en sak i media der en far som er dømt for overgrep mot sin datter får ha samværsrett uten tilsyn. Statsråden har også tidligere vært opptatt av denne problemstillingen, og tidligere statsråd Audun Lysbakken har sagt i brev datert 16. februar 2010 til familie- og kulturkomiteen, at det kan være behov for å ta klarere stilling til samværsspørsmål i saker om overgrep etter straffeloven, og lovet en grundig utredning av en regel som automatisk medfører tap av samværsrett der en av foreldrene er dømt for overgrep.

Svar:

I etterkant av behandlingen av de siste endringene i barneloven, vedtok Stortinget 23. mars 2010 å oversende regjeringen en henstilling fra Fremskrittspartiet om ”å utarbeide forslag til nødvendig lovendring som gir bedre beskyttelse for barn som blir utsatt for overgrep av sine foreldre.” I Innst. 160 L (2009-2012) uttaler komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet følgende: ”Disse medlemmer viser til at i enkelte saker når far/mor er dømt for overgrep mot sine egne barn så beholdes samværsretten og foreldreansvaret. Disse medlemmer mener en her må endre loven slik at far/mor blir fratatt samværsretten, foreldreansvaret og bostedsretten etter en nøye vurdering, når en blir dømt for overgrep mot sine egne barn. Daværende statsråd Lysbakken sa seg enig i at det kan være viktig å endre loven slik at den gir bedre beskyttelse for barna, og at han ville sette i verk en noe bre-

dere utredning med sikte på å utarbeide forslag til nødvendig lovendringer. Jeg er glad for dette, og anser dette arbeidet som svært viktig.

Som svar på skriftlig spørsmål fra Åse Michaelson vedrørende fremdriftsplanen svarte daværende statsråd Audun Lysbakken i brev 24. juni 2011 at Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet samarbeider med Justisdepartementet om oppfølging av ovennevnte i form av en arbeidsgruppe. Arbeidsgruppen har som mandat å utrede i hvilke situasjoner barn trenger bedre beskyttelse enn det dagens lovgivning gir, og på hvilken måte slik beskyttelse bør gis. Arbeidsgruppen skal særskilt vurdere hvordan man kan sikre seg at domstolene behandler spørsmålet om foreldreansvar, fast bosted og samvær der en forelder dømmes for vold og /eller overgrep mot egne barn og at hensynet til barnet ivaretas ved vurderingen. Arbeidsgruppen skal også vurdere om det bør foreslås øvrige lovendringer for å sikre en god og betryggende behandling av saker der det er problematikk knyttet til vold og overgrep. Det ble uttalt at det tas sikte på å sende et eventuelt høringsnotat på alminnelig høring innen utgangen av 2011. Stortinget er senere muntlig varslet om at denne fristen dessverre ikke kan overholdes, men at det tas sikte på at eventuelle lovendringer kan forelegges Stortinget våren 2013.

Jeg har i mange år vært opptatt av å beskytte barn mot vold og overgrep i nære relasjoner. Barnet har rett til ikke å bli utsatt for vold eller på annet vis bli behandlet slik at den fysiske eller psykiske helsen blir utsatt for skade eller fare.

Samværsretten står sterkt, men det skal ikke fastsettes samvær som ikke er til barnets beste. Barn skal beskyttes mot vold og overgrep og dette ble presisert i barneloven i 2006. Mye tyder likevel på at det er behov for ytterligere lovendringer for å sikre at barnets beste ivaretas i saker med volds- og overgrepssproblematikk. Dette er et arbeid som er komplekst og vanskelig, men høyt prioritert hos meg. Jeg tar derfor sikte på å sende ut et høringsnotat i løpet av første halvår 2012.

SPØRSMÅL NR. 1304**Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 7. mai 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke rutiner Mattilsynet har i slike tilfeller, og hva blir gjort for å beskytte seg mot denne parasitten?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er av en veterinær gjort kjent med at det i Norge er oppdaget en ny parasitt som heter *Linguatula serrata*, fra en hund importert fra Romania. Dette er en parasitt som er smittsom for mennesker, og kan påføre folk alvorlige problemer. Mattilsynet er blitt varslet av en veterinær, at parasitten er funnet i Norge. Det er ikke registrert at Mattilsynet har sendt ut ett varsel til veterinærene i Norge om denne farlige parasitten.

Svar:

Mattilsynet fikk i forrige uke melding om funn av en ny parasitt hos en gatehund importert fra Romania. Prøver ble umiddelbart sendt til Veterinærinstituttet og viste at det dreide seg om arten *Linguatula serrata* (tungeorm) som tidligere ikke er påvist i Norge. Samme dag ble Den norske veterinærforening kontaktet, og informasjon til publikum lagt ut på Mattilsynets nettside.

Ved håndtering av utbrudd av smittsomme dyresykdommer, har Mattilsynet et klart regelverk og rutiner å forholde seg til. Dyresykdommer blir klassifisert som A, B, C, og D-sykdommer avhengig av alvorlighetsgrad. A-sykdommer er de mest alvorlige sykdommene, og de fleste parasitter er klassifisert som D-sykdom.

I de senere år er det flere eksempler på eksotiske sykdommer som er spredd i Europa. Ikke alle disse er listet som alvorlig sykdom. Det gjelder f.eks. *Linguatula serrata*. Mattilsynet kan likevel iverksette tiltak dersom det er grunn til mistanke om smittsom dyresykdom som kan gi vesentlige samfunnsmessige konsekvenser. Før Mattilsynet kan trekke konklusjonen om at en sykdom kan gi slike konsekvenser, må de innhente uttalelser fra forvaltningsstøtteinstituttene, i dette tilfellet Veterinærinstituttet og Folkehelseinstituttet.

Det finnes i dag ingen metode for behandling av hunder som har fått denne parasitten. Veterinærinsti-

tuttet har fått i oppdrag å lage en risikovurdering ved import av hunder fra Øst Europa. Folkehelseinstituttet uttaler i forhold til denne parasitten, at selv om parasitten ikke må anses som noe stort folkehelsemessig problem, så er det selvsagt ikke ønskelig å få inn en parasitt som kan gi helseplager og stort ubehag, og hvor eneste behandling er å fjerne parasitten ved kirurgi.

Funnet av *Linguatula serrata* illustrerer risikoen ved import og viser at det er flere agens enn rabies og *Echinococcus multilocularis* (revens dvergbendelorm) som er aktuelle. Det er ikke ulovlig å ta med seg gatehunder inn i landet så lenge dyret har de nødvendige papirer, men Mattilsynet advarer likevel mot å innføre dyr med ukjent smittehistorie fra utlandet. Neste gang kan det være smittestoff eller parasitt med langt mer alvorlige konsekvenser.

Etter at reglene for reising med kjæledyr ble endret fra januar 2012, er det blitt enklere å klargjøre hunder for innførsel til Norge. En konsekvens er at det nå innføres langt flere kjæledyr til landet. Mattilsynet har også registrert at flere nordmenn tar hånd om og adopterer gatehunder fra flere land innen EU, særlig er det innført mange gatehunder fra Romania. Gatehunder som lever et ubeskyttet liv utenfor et privat hjem, løper større risiko for å pådra seg ulike sykdommer.

Mattilsynet fører tilsyn med importen, men de kan ikke sjekke alle dyr som kommer over grensen. Det kan også være vanskelig å se om et dyr er smittet.

Det er viktig at den enkelte som importerer dyr, er klar over at dette ikke er risikofritt. Det er oppdaget tilfeller hvor dokumentasjonen ikke har vært korrekt eller veterinærattestene er falske. Selv om hunder som blir importert, kommer med lovlige papirer og er vaksinert og behandlet slik det kreves, vil andre parasitter og smittestoffer kunne følge med på lasset. Folk som tar med seg dyr hjem fra reiser, gjør det gjerne for å hjelpe lidende dyr. Men da må de tenke over at de da kan utsette andre dyr, både kjæledyr og ville dyr, for smitte som vi ikke har i landet – og som vi definitivt ikke ønsker å få hit.

Både departementet og Mattilsynet legger derfor vekt på informasjon til publikum for å redusere faren for introduksjon av nye smittestoffer og parasitter.

SPØRSMÅL NR. 1305**Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«For å kjøre mopedbil må man nå ha førerkort klasse M (kode 147), A eller B. før 01.01.2003 var reglene mer liberale, og 16-åringer og personer med svak helse kunne kjøre mopedbil. Mopedbilene er laget bl.a. med tanke på sikkerheten og de fleste kommer nå som elbiler.

Vil statsråden åpne for at mopedbilene kan få det samme regelverket som vanlige mopeder, og dersom statsråden ikke vil åpne for dette på alle mopedbiler, vil statsråden vurdere det på el mopedbiler som et insitamant for å få folk til å velge miljøvennlig?»

BEGRUNNELSE:

Mopedbiler blir stadig etterspurt av personer som ikke har førerkort på bil, men som ønsker å bruke et transportmiddel hvor man er bedre beskyttet enn det man er når man kjører en vanlig moped. Mange av de nye mopedbilene som nå kommer på markedet drives også av en elektrisk motor. Det betyr at dette også vil være et mer miljøvennlig alternativ. Det er derfor svært interessant å få vite om statsråden også ikke ser at det å gjøre om dagens regelverk for mopedbil slik at disse kan benyttes av alle som i dag kan kjøre vanlig moped i dag.

Svar:

Mopedbil er en variant av 4-hjuls moped og faller innenfor førerkortreglene for føring av moped (førerkortklasse M). Alderskravet avhenger av egenvekten på kjøretøyet. Der mopeden ikke veier over 150 kg (førerkortklasse M146) er alderskravet 16 år og der mopeden veier over 150 kg (førerkortklasse M147) er alderskravet 18 år. Man tar ikke med batterivekten ved eldrift når man klassifiserer en 4-hjuls moped, derfor vil det ikke være noen forskjell knyttet til mo-

tor/drivstofftype. De aller fleste mopedbiler faller innenfor førerkortklasse M147.

I 1987 ble det innført obligatorisk opplæring for mopedførere i aldersgruppen 16-20 år. Fra slutten av 1990-tall så man stadig flere ulykker hvor mopedbil var involvert. Førerne var ofte over 20 år og følgerlig fritatt for obligatorisk opplæring for mopedførere. Dessuten var mopedopplæringen basert på kjøring av 2-hjulinger uten å ta hensyn til at mopedbil har 4 hjul, tar større plass i trafikken – og lett kan bli forvekslet med en vanlig bil av andre trafikanter, som tilpasser sin kjøremåte etter dette. Før innføringen av egen førerkortklasse for mopedbil (klasse M 147) i 2003, ble det følgerlig utarbeidet egne opplæringskrav som tok hensyn til særegenhetene ved å kjøre mopedbil mv.

Jeg vil for ordens skyld nevne at det ikke medfører riktighet at personer med "svak helse" lovlig kunne kjøre mopedbil før 2003. Etter dagjeldende førerkortforskrift var mopedkjøring unntatt fra førerkortplikten dersom fører var fylt 16 år og hadde nødvendig ferdighet. I tillegg måtte føreren oppfylle de alminnelige plikter etter vegtrafikkloven § 21, herunder la være å kjøre hvis man var syk, svekket, sliten eller trett. Dersom "svak helse" var en varig tilstand, måtte helsemyndighetene eventuelt gi dispensasjon fra helsekravene før mopedkjøringen kunne være lovlig.

Elektrifisering av kjøretøyparken er et viktig tiltak i miljøsammenheng. Jeg vil imidlertid fremheve at dette ikke må skje på en slik måte at det går på bekostning av trafikksikkerheten. Kravene til førerkort og opplæring er like viktig for personer som fører kjøretøy som drives fram av elektrisk motor som for førere av kjøretøy som benytter drivstoff. Det er derfor ikke aktuelt å endre førerkort- eller opplæringskravene på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1306**Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 10. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke konsekvenser har det fått for sykehusene når triksing med ventelister er blitt avslørt, og vil statsråden pålegge sykehusene å informere pasientene den dagen de har nådd fristbruddatoen om hvilke rettigheter og valgmuligheter pasientene har?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært flere oppslag i media om venteliste-triksing ved sykehus de siste årene, sist ved Oslo Universitetssykehus, hvor flere spesialister hevder at det er økonomiske grunner til at ventelistene endres. Blant annet har TV2 fått tilgang på e-poster som bekrefter at det tas økonomiske hensyn og at legers faglige skjønn overprøves av sykehusledelsen. Det er derfor grunn til å tro at det i visse tilfeller er økonomien som er styrende og ikke pasientrettighetsloven, hvis lovens formål er å bidra til å sikre befolkningen lik tilgang på helsehjelp av god kvalitet ved å gi pasienter like rettigheter overfor helsetjenesten.

Et viktig tiltak for å redusere mulighetene triksing av ventelistene kan være å pålegge sykehusene en varslingsplikt overfor pasienter som venter på behandling de etter pasientrettighetsloven har rett til. Det er også grunn til å tro at enkelte grupper er mer representert i gruppen som ikke får sine rettigheter ivarettatt. Undertegnede er bekymret for om de med mest ressurser, kontakter, og kunnskap om sine rettigheter er overrepresentert blant dem som mottar behandling innen fristen.

Svar:

Sykehusene har etter gjeldende regelverk en plikt til å informere pasientene om rettigheter, herunder om de valgmuligheter man har den dagen fristdatoen er brutt. Helse- og omsorgsdepartementet har presisert dette blant annet i brev datert 20. september 2010 til de regionale helseforetakene. Jeg refererer følgende fra dette brevet:

”Helseforetakenes plikt til å yte forsvarlig helsehjelp innebærer også at pasienten skal gis tilstrekkelig informasjon som ”vedkommende trenger for å ivareta sin rett”, jf. pasientrettighetsloven § 2-1 tredje ledd. (...) Dette innebærer i praksis at spesialisthelsetjenesten må vurdere om den informasjonen som pasienten får er gitt på en slik måte at pasienten har forstått innholdet. Et generelt informasjonsskriv om pasientens rettigheter ved tildeling av individuell frist for prioritert helsehjelp, vil ikke være tilstrekkelig for å oppfylle lovens krav til informasjon og forsvarlig behandling der helseforetakene ser at fristen vil bli brutt. I slike

tilfeller må helseforetaket søke å skaffe pasienten et annet tilbud innen fristen. Dersom helseforetaket ser at frist for behandling vil bli brutt, skal de straks sørge for at pasienten blir informert. Pasienten må samtidig informeres om hvilke konsekvenser dette har for pasientens helse og hvilke rettigheter han/hun har i den forbindelse.” (Min understrekning)

Det har blitt avdekket svikt ved det pasientadministrative arbeidet ved flere av landets helseforetak. Dette er noe jeg tar alvorlig. I tillegg til å stille krav i foretaksmøter om at de regionale helseforetakene skal ha god intern kontroll og systemer for risikostyring, stilte jeg i januar 2012 krav om at helseforetakene skal ha metoder for å teste og overvåke eventuelle svikt i det pasientadministrative arbeidet. Videre har jeg i brev til de regionale helseforetakene datert 28. januar 2010, 20. september 2010, og 14. mars 2012 redegjort for sentrale bestemmelser i pasient- og brukerrettighetsloven og spesialisthelsetjenesteloven.

I brev datert 28. januar 2010 ble det særlig vist til helseforetakenes plikter etter helselovgivningen, bl.a. om opplysningsplikt vedrørende pasientrettigheter og plikten til å yte forsvarlig helsehjelp, herunder å korrigere uforsvarlige forhold. De regionale helseforetakene ble i dette brevet også bedt om å sørge for at Helsedirektoratets forslag til brevmaler og informasjonsvedlegg ble tatt i bruk ved samtlige helseforetak.

I brev datert 14. mars 2012 ble det redegjort for pasient- og brukerrettighetslovens bestemmelser om rett til vurdering (§ 2-2 første ledd), rett til en individuelt fastsatt frist (§ 2-1 b) og når den individuelt fastsatte fristen anses innfridd. I dette brevet understreket jeg at de regionale helseforetakenes ansvar for å yte forsvarlig helsehjelp i praksis innebærer at foretaket må planlegge, gjennomføre, evaluere og korrigere sin virksomhet slik at pasienter tilbys helsehjelp innen fastsatt frist slik at fristbrudd unngås. Denne plikten følger også av forskrift om internkontroll i sosial- og helsetjenesten.

Videre presiserte jeg hvordan helseforetakene skal forholde seg når HELFO tar kontakt med helseforetaket på grunn av at behandlingsfristen er brutt for en pasient. Dette på bakgrunn av at det i media er blitt stilt spørsmål ved om helseforetakene av økonomiske årsaker prioriterer fristbruddpasienter som henvender seg til HELFO fremfor andre pasienter. Fra brevet refereres følgende:

”Det er et grunnleggende prinsipp at det er hensynet til medisinsk forsvarlighet som skal legges til

grunn for behandling og prioritering av pasienter. Kravet til medisinsk forsvarlighet ligger til grunn for fastsettelse av fristen til rettighetspasientene. Dette tilsier at det må tas utgangspunkt i den fastsatte fristdatoen ved prioritering av pasienter som har behov for samme ytelse. Den pasienten som har fått en frist som utløpet først, skal derfor prioriteres foran en pasient som har en frist som er satt til en senere dato. Det er følgelig i utgangspunktet ikke noe i veien for at et helseforetak ved en henvendelse fra HELFO om å skaffe et tilbud til en pasient hvor fristen er gått ut, prioriterer vedkommende før rettighetspasienter som har en frist fastsatt til en senere dato. Skulle det imidlertid etter fristfastsettelsen oppstå en betydelig forverring av helsetilstanden til en av pasientene, vil kravet til forsvarlighet innebære at den pasienten som har størst behov for helsehjelp blir prioritert først.”

Det ble understreket at dersom det har utviklet seg en uforsvarlig og ulovlig praksis med hensyn til prioritering av pasientene, har det regionale helseforetaket et ansvar for på eget initiativ å korrigere denne praksisen.

På bakgrunn av at det i media er stilt spørsmål ved om helseforetakene av økonomiske årsaker prioriterer fristbruddpasienter som henvender seg til HELFO fremfor andre pasienter, har jeg i brev datert 23. mars 2012 bedt de regionale helseforetakene redegjøre for helseforetakenes rutiner ved fristbrudd. Jeg har særskilt bedt om en tilbakemelding om hvilke vurderinger som gjøres i de sakene HELFO tar kon-

takt med helseforetaket der fristbruddet har skjedd.

På tross av redegjørelser om regelverk og krav i foretaksmøter tyder undersøkelser, tilsynsrapporter og tilbakemeldinger på at fristbestemmelsene i pasient- og brukerrettighetsloven er vanskelige å forstå og praktisere, både for helsepersonell og pasienter. Det kan derfor stilles spørsmål om bestemmelsene i tilstrekkelig grad understøtter og bidrar til god tilgjengelighet til spesialisthelsetjenester, forsvarlige pasientforløp og riktig prioritering av pasientene, slik formålet er med disse bestemmelsene. Helse- og omsorgsdepartementet signaliserte derfor i arbeidet med samhandlingsreformen (jf. Prop. 91 L side 265) at det er behov for å se nærmere på bestemmelsene i pasient- og brukerrettighetsloven kapittel 2.

Jeg vil følge opp dette videre for å sikre at de regionale helseforetakene iversetter nødvendige tiltak for å sikre at regelverket overholdes, herunder sørge for at ansatte får nødvendig opplæring og at det blir satt i verk korrigerende tiltak dersom det avdekkes at regelverket ikke overholdes.

Jeg vil avslutningsvis gjøre representanten oppmerksom på at Kontroll- og konstitusjonskomiteen har tatt opp relaterte problemstillinger knyttet til Oslo Universitetssykehus og jeg vil sende et svar til komiteen om dette i nær fremtid.

SPØRSMÅL NR. 1307

Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 4. mai 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden arbeide for å sikre at samtlige nasjonale hesteraser blir ivaretatt, og hvordan vil statsråden sikre langsiktige hestepolitiske virkemidler for bevaring av disse nasjonale rasene?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til statsbudsjett for 2012 heter det følgende:

"Norsk fjordhestsenter og Nord-Norsk hestesenter har ansvar for allsidig verkskemd for å fremje dei to nasjonale rasane Fjordhest og Nordlandshest/lyngshest. Talet på enkeltdyr innanfor desse rasane er no svært låg og det er sett i gang arbeid med ein handlingsplan for bevaring av de genetiske ressursane hos dei norske hesterasane. Departementet vil leggje den-

ne planen til grunn for auka støtte til Norsk Fjordhestsenter og Nord-Norsk Hestesenter".

Representanten er opptatt av at dette ikke skal være en engangsbevilgning, men en oppstart på det viktige arbeidet det er å ta vare på de nasjonale hesterasene. Representanten vil videre understreke at det er betenkelig at dølahesten foreløpig ikke er medtatt i dette arbeide all den tid også denne rasen er truet. Det er avgjørende, særlig for Nordlandshesten, at støtten videreføres for å sikre langsiktig drift av senteret.

Norsk Hestesenter har nå sendt "Handlingsplanen for nasjonale raser" på høring, og Dølahestlaget, Landslaget for nordlands-/lyngshest og Genressurs-senteret har sendt høringssvar.

Det er Norsk Hestesenter som forvalter de fleste hestepolitiske virkemidlene og videreformidler støtte til de rasespesifikke sentrene for avlsarbeid.

Samtidig bidrar UMB med et viktig forskningsmiljø innen området, som legges til grunn for handlingsplanen og avlsarbeidet.

Det er av representantens oppfatning at uten politisk initiativ, bevilgninger og vilje, vil vi stå i fare for å miste disse viktige hesterasene, som er en del av norsk kulturarv og artsmangfold.

Svar:

Dyretallet er lavt i våre nasjonale hesteraser, og det er viktig å ivareta dem. Av de tre rasene har dølahest og nordlands-/lyngshest i dag størst behov for å bli ivaretatt. Fjordhest er noe bedre stilt siden den har en viss utbredelse i andre europeiske land. Dølahesten kan ha et visst genreservoar i kaldblodstraveren.

Bevaring av raser/gener kan skje på flere måter. Det enkleste er å fryse ned sæd og embryo og lagre materialet for fremtiden i flytende nitrogen. Dette er imidlertid en passiv bevaring av gener.

Primært er det ønskelig med en bevaring gjennom aktiv bruk. En arbeidsgruppe oppnevnt av styret ved Norsk Hestesenter har utarbeidet en "Handlingsplan for særnorske hesteraser 2011 – 2020" der man særlig vektlegger utvikling av såkalte signaturaktiviteter, d.v.s. en bestemt bruk som rasene egner seg spesielt godt til. Det er viktig for markedsføringen og bevaringen at signaturaktivitetene er attraktive for brukerne av rasene. Dette er i ferd med å lykkes for fjordhesten, og er noe man har hatt stor suksess med for islandshesten.

Handlingsplanen for de særnorske rasene ble vedtatt av Norsk Hestesenter sitt styre 24. april i år. Styret ved Norsk Hestesenter gikk dessuten inn for å

bevare rasene nedfrosset i en genbank som et supplement til aktiv bevaring. Handlingsplanen har engasjert raselagene, og nye signaturaktiviteter er under utforming.

Jeg har lagt stor vekt på å legge til rette for at de nasjonale hesterasene blir ivaretatt. Tilskuddet til de to regionale sentrene Norsk Fjordhestesenter og Nord-Norsk Hestesenter over statsbudsjettet ble økt betydelig i 2012. Tilskuddet til hvert av sentrene ble økt fra kr. 933.000,- kr i 2011 til kr. 1.433.500,- i 2012. I tilskuddsbrevene for 2012 har departementet blant annet vektlagt bevaring gjennom aktiv bruk.

Norsk Hestesenter er et nasjonalt kompetansesenter for hestehold og hesteavl og har en sentral rolle i utdanning av hestepersonell. Norsk Hestesenter har i tillegg et særskilt ansvar for dølahesten. I samsvar med konsesjonsvilkårene for totalisatorspillet fastsetter departementet årlig det beløpet som skal overføres fra Norsk Rikstoto til Norsk Hestesenter, for fremme av norsk hesteavl og hestehold. For 2012 utgjør dette 24 mill. kroner som er en økning på 1 mill. kroner fra året før.

Departementet har det siste året hatt tett dialog med de tre hestesentrene for å klargjøre rollefordeling og forventninger med hensyn til de nasjonale oppgavene som er tillagt det enkelte senteret. Dette arbeidet vil bli videreført.

Gjennom et norsk-svensk forskningssamarbeid har det også de siste årene vært en betydelig innsats på hesteforskning.

Jeg er opptatt av at de nasjonale hesterasene skal sikres for fremtiden. Avl og bevaring er en dynamisk aktivitet. For å få en best mulig utnyttelse av de midlene som stilles til disposisjon, vil vi fortløpende vurdere hvorledes midlene brukes og hvor de settes inn.

SPØRSMÅL NR. 1308

Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 7. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Til media 26.04.2012 uttalte forsvarsministeren at dollarkursen nå er så gunstig at man vurderer å fremskynde innkjøp av jagerfly for å innkassere en valutagevinst. En slik reduksjon i verdien av norske kroner vil være bra for eksportnæringen, negativt for forbrukere med høy importandel i handlekurven.

Har regjeringen en samlet vurdering av utvikling for viktige valutaer og hvor man anser at US. dollar vil svekkes, og hvordan vil en styrking av amerikanske dollar slå ut for den norske staten totalt sett?»

BEGRUNNELSE:

Norge har en svært åpen økonomi, med stort innslag av både import og eksport. Vi har derfor stor

grad av valutaeksponering, men tilhørende risiko for svingninger i valutakurser.

Svar:

Norge fikk inflasjonsmål som retningslinje for pengepolitikken i 2001. Dette innebærer at kronkursen ikke er fast, men bestemmes av etterspørselen og tilbudet i valutamarkedet. Vi må derfor regne med at kronens verdi mot andre valutaer vil variere over tid.

Kronkursen påvirkes av flere forhold, herunder av oljeprisen og markedsaktørenes forventninger om utviklingen i priser, lønninger og renter i Norge og andre land. Variasjonene overfor enkeltvalutaer vil være større enn variasjonene målt ved indikatorer for effektiv valutakurs, slik som konkurransekursindek-

sen (KKI). Det etablerte rammeverket for den økonomiske politikken bidrar til å stabilisere forventningsdannelsen og kursvariasjonene i valutamarkedet.

Finansdepartementet framskriver kronkursen i nasjonalbudsjett og revidert nasjonalbudsjett. Framskrivningene er basert på framtidskursene slik disse er priset i terminvalutamarkedene, jf. bl.a. boks 2.2 i Nasjonalbudsjettet 2012. Det legges i framskrivningene mest vekt på sammenveide indekser som gjenspeiler sammensetningen av vår import og situasjonen for konkurranseutsatt sektor. Departementet vil utarbeide nye framskrivninger i Revidert nasjonalbudsjett 2012, som legges fram den 15. mai.

Regjeringen bruker ikke disse prognosene som utgangspunkt for tidfesting av innkjøp fra utlandet.

SPØRSMÅL NR. 1309

Innlevert 27. april 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2012 besluttet regjeringen å legge ned Forskningsfondet, fordi "En avkastning som varierer med rentenivået sikrer ikke den stabiliteten og forutsigbarheten som trengs for forskningsinvesteringer". Regjeringen var svært kritisk til opposisjonen som ønsket å opprettholde Forskningsfondet. I klimameldingen er det derimot viktig at det opprettes et klimatiltaksfond.

Hvorfor vil sistnevnte gi forutsigbarhet og stabilitet når det var umulig å få til for førstnevnte?»

Svar:

Stortingets intensjon da Forskningsfondet ble opprettet i 1999, var å sikre en stabil og forutsigbar finansiering av forskningsbevilgningene. Fondet bestod ved utgangen av 2011 av 16 kapitalinnskudd med ulik rente. Fondsavkastningen var basert på renten på statsobligasjoner med ti års bindingstid. Etter at fondet hadde eksistert i ti år var det rentenivået som avgjorde om avkastningen fra fondet, og dermed også bevilgningene til forskning, ville gå opp eller ned. Fondet ble derfor avvirket i 2012, mens avkastningen ble ført videre som en ordinær bevilgning over statsbudsjettet.

Regjeringen anser det som viktig å støtte utvik-

lingen av ny klimavennlig teknologi i industrien. I arbeidet med klimameldingen ble det fra flere hold tatt til orde for å opprette et klimafond med dette formål. Flere av forslagene ville vært problematisk med hensyn til handlingsregelen for budsjettpolitikken. Ved å etablere Klima- og Energifondet med utgangspunkt i Enovas eksisterende fond unngås dette.

Det nye fondet etableres med utgangspunkt i Enovas Grunnfond med to deler. En som ivaretar oppgavene som Enova har i dag, og en som ivaretar den nye satsingen på klimateknologi. Avkastningen fra et fondsnivå som går utover dagens nivå på 25 milliarder kroner, skal brukes til å finansiere klimateknologisatsingen. Det nye fondet vil bygge på et allerede eksisterende fond.

Det nye fondet styrkes med 5 milliarder kroner i 2013, slik at det får en kapital på til sammen 30 milliarder kroner. Regjeringen vil innen 2020 gradvis øke fondskapitalen opp til 50 milliarder kroner.

Regjeringen har ansett det som viktig å benytte den kunnskap og kompetanse som finnes i Enova i satsingen på klimateknologi. Gjennom Enovas første 10 år er det oppnådd gode resultater og virksomheten har fått omfattende erfaring med miljøvennlig energiomlegging.

SPØRSMÅL NR. 1310**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 10. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ifølgje NRK nyheiter, fredag 27/4, vil AP no i større grad nytte øyremerking av midlar til drift av eldreomsorg mellom anna for å få fart på sjukeheimsutbygginga. Kommunalpolitisk talskvinne for AP, Ingalill Olsen, utaler at ho no er villig til å snu i dette spørsmålet fordi ho ikkje er nøgd med tempoet i utbygging av sjukeheims plassar.

Er kommunalministeren einig i at øyremerking av midlar til drift er nødvendig for å få styrke satsinga på eldreomsorga i kommunane?»

GRUNNGJEVING:

FrP har i mange år tatt til orde for meir øyremerking av midlar til kommunal eldreomsorg. Dette fordi mange eldre med dagens system ikkje får den omsorga dei treng og har krav på. Øyremerking vil styre pengane til dei områda som ein ønskjer å prioritere høgare. Derfor synes vi at denne nye erkjenninga frå AP svært positiv. Vi håper derfor at dette blir innarbeida i framtidige budsjett frå Regjeringa slik at eldreomsorga i landets kommunar kan få eit løft.

Svar:

Det vesentligste av den kommunale omsorgstjenesten finansieres gjennom skatt og rammetilskudd. I tillegg har kommunene inntekter fra brukerbetaling og mottar i tillegg enkelte øremerkede tilskudd, som for eksempel investeringstilskudd til bygging og renoivering av heldøgns omsorgsplasser.

Inntekter gjennom skatt og rammetilskudd benevnes ofte som frie inntekter og kan benyttes fritt etter kommunens egne prioriteringer, innenfor de lover og forskrifter som gjelder for sektoren. Det er en alminnelig oppfatning at en finansiering gjennom frie inntekter gir den mest kostnadseffektive utnyttelsen

av ressursene, slik at kommunene kan tilby mest mulig tjenester for hver krone. Et sentralt hensyn ved rammefinansiering er at lokalpolitikkerne gis mulighet til selv å vurdere hvilke behov innbyggerne har, og prioritere ut fra lokale behov. En annen viktig begrunnelse for rammefinansiering er å gi kommunesektoren forutsigbare inntektsrammer ved planlegging av kommunale tjenester og annen aktivitet.

Det er fordeler og ulemper med øremerkede tilskudd. Øremerkede tilskudd gir staten kontroll med hva kommunene benytter midlene til og kan være et sterkt og, isolert sett, effektivt virkemiddel for å nå nasjonalt prioriterte mål. Men øremerking av midler kan også øke inntektsforskjeller mellom kommuner ettersom det ofte er krav om kommunal medfinansiering i slike ordninger. Øremerking kan også føre til at kommunene prioriterer områder som utløser øremerkede midler framfor å ta tak i andre lokale utfordringer. Rammefinansiering er i tillegg både lokalt og sentralt mindre administrativt krevende enn øremerkede tilskudd.

Kommunene har under denne regjeringen fått en betydelig vekst i de frie inntektene. Gjennom denne veksten har vi etter mitt syn oppnådd gode resultater for omsorgstjenesten. Vi har blant annet fått om lag 22 000 nye årsverk i omsorgstjenesten. Denne veksten har i all hovedsak bestått i årsverk med fagutdanning. Vi har videre mål om å gi tilsagn til 12 000 heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015. Ved utgangen av 2011 var vi halvveis i perioden. Ved halvgått løp lå vi litt etter skjemaet, men statistikken fra Husbanken viser nå en positiv tendens. Dette betyr at vi har styrket både kapasitet og kvalitet gjennom vekst i de frie inntektene.

Jeg følger imidlertid utviklingen i sektoren nøye og vil vurdere endring i virkemiddelbruken dersom det viser seg å være nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 1311**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 7. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Når ser statsråden for seg at Telemark kan få lov til å iverksette sine ferdselsplaner for snøscooterkjøring?»

BEGRUNNELSE:

Telemark fylkeskommune varsler at de ønsker å sette i gang arbeidet med ferdselsplaner for snøscooterkjøring i hele Telemark. Til Varden 24.04 uttaler fylkesordfører Terje Riis-Johansen at "Målet er å forene hensyn til miljø, rekreasjon og distriktpolitikk". Fylkesordføreren ser for seg en modell basert på for-

søksordningen de har hatt i Vinje hvor fritidskjøring er tillatt.

Svar:

Departementet vurderer no om det skal gjerast endringar i motorferdselregelverket slik at kommunane får styresmakt til å etablere snøskuterløyper. Det må gjerast ein brei og samansett vurdering av alle omsyna som gjer seg gjeldande. Når denne vurderinga er gjort, vil departementet ta stilling til om det skal fremjast forslag om lovendring. Eg kan ikkje seie noko nærare om når dette vil vere klart.

SPØRSMÅL NR. 1312**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 7. mai 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden øyeblikkelig gripe inn overfor Mattilsynet, slik at dyretragedien i Troms kan avsluttes?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har tatt opp saken rundt Bunes gård to ganger med skriftlig spørsmål til statsråden. Det er i dag gått nesten to måneder fra min første henvendelse, og i dag kommer det flere bekymringsmeldinger med bilder fra flere personer og kilder.

På Trav24.no ser vi bilder der ett bilde viser et nyfødt føll hvor mamma står like ved med etterbyrden hengende bak. Føllet ble født ute i snøen, og der ligger den nyfødte føllet i iskald vann.

Svar:

Jeg viser til mine tidligere svar på spørsmålene fra representanten Trældal om hesteholdet i Troms. Jeg forventer at Mattilsynet håndterer saken i henhold til dyrevelferdsloven, forvaltningsloven og norsk rettspraksis. Departementet holdes orientert.

SPØRSMÅL NR. 1313**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 8. mai 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«8. mai som er vår frigjøringsdag og veterandag nærmar seg. Dette er ein dag som mange veteranar frå utanlandsopphald ser fram til. Oppslag i media tyder på at H.M.K heller ikkje i år skal ha nokon sentral rolle. Mange veteranar reagerer negativt på dette og føler at dette svekker dei tradisjonar som denne dagen bygger på.

Har forsvarsministeren forståing for at mange veteranar som har deltatt i utanlandske operasjonar på vegne av Konge og Fedreland reagerer på at H.M.K. ikkje har nokon sentral rolle denne dagen?»

GRUNNGJEVING:

Som nemnt har eg fått mange meldingar frå veteranar som ønskjer at H.M.K burde hatt ei meir sentral rolle denne dagen. Ei av dei meldingane eg har fått er denne:

"Vi ønsker sterkt at våres Kong Harald den V blir satt tilbake i den rollen vi alle i Militæret har ett forhold til. Når vi utbringer skål er det for Fedreland og vår Konge. Når vi avgir vår ed er det til Konge, Fedreland og Flaggets heder. Vi har aldri avlagt vår ed til forskjellige Regjeringer, ei heller statsministre.

Vi veteraner ser at også i år under 8. mai feiringen er vår Konge satt til side for at regjeringen skal ha hovedrollen som hedersherold for alle soldater: de falne, de friske og de som i dag lever videre med sine ødelagte liv som konsekvens av sin tjeneste for vårt land. Vi er alle dypt skuffet over at vår folkekonge av politiske myndigheter er fratatt den sterke og symbolske rollen han har i vårt demokrati og jeg synes politikerne bør bruke sine arenaer til det de er best til, og ikke bruke andre arenaer som eks 8 mai til å markere sin politiske makt.

Jeg vet at for i år er det kanskje for sent å gjøre noe, men håper at til neste år får vi se vår Konge i en

mer sentral rolle i denne viktige markeringen. Det er Kongen som har betydning for oss på 8. mai, ikke regjeringen.

Hilsen fra en Veteran"

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 3. mai 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter vedrørende HM Kongens deltagelse under frigjørings- og veterandagen 8. mai i år.

Etter at frigjørings- og veterandagen ble slått sammen i fjor, legger regjeringen i år opp til en bred markering av 8. mai. I den forbindelse har det vært nær kontakt mellom Slottet og Forsvarsdepartementet om programmet og HM Kongens deltakelse. Det er full enighet både om rollefordelingen og deltakelsen på de ulike arrangementene.

Slottet har opplyst at HM Kongen skal reise til Polen på statsbesøk om ettermiddagen 8. mai. Han vil derfor delta på bekransningen av Nasjonalmonumentet og åpningen av den nye forsvarsutstillingen for internasjonale operasjoner på Forsvarsmuseet.

For øvrig innebærer årets medaljeseremoni ikke overrekkelse av Krigskorset med sverd. Denne medaljen skal for fremtiden overrekkes av HM Kongen.

De medaljene som vil bli overrakt i år er St. Olavsmedaljen med ekegren og Krigsmedaljen, Forsvarets medalje for Edel Dåd samt Innsatsmedaljen med og uten rosett. Alle disse medaljene skal overrekkes av forsvarssjefen. Jeg vil som forsvarsminister delta under denne seremonien.

Det er med glede vi markerer årets frigjøringsdag og veterandag, der vi hedrer dem som var, og er, villige til å gi alt for å bevare vår fred og frihet.

SPØRSMÅL NR. 1314**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 9. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Flere rapporter tyder på at det foregår klare brudd på menneskerettighetene for religiøse minoriteter i Tyrkia. Samtidig har Norge og Tyrkia blitt enige om å føre enn menneskerettsdialog knyttet til temaer som er oppe i internasjonale fora.

Hvordan vil Norge gjennom denne dialogen følge opp situasjonen for ulike religiøse minoriteter i landet?»

BEGRUNNELSE:

Statsminister Jens Stoltenberg erklærte under sitt offisielle besøk i Tyrkia i januar i år at de to land var blitt enige om å føre en dialog knyttet til menneskerettsspørsmål som behandles i FN, Europarådet og Organisasjonen for sikkerhet og samarbeid i Europa (OSSE).

”Dette gir oss en god plattform for å drøfte menneskerettigheter og gjennomføre jevnlig evalueringer. Det er positivt, og vi har drøftet dette også i møtene i dag.”

sa Stoltenberg i følge NTB den gang. Samtidig viser flere rapporter, bl.a. fra Federation of Alevi Foundations (2011) og fra Association of Protestant Churches (2010) at så vel muslimske som kristne minoriteter opplever sine menneskerettigheter krenket. Det er ønskelig med en redegjørelse for hva slags plan som nå foreligger for den avtalte menneskerettsdialogen, og hvordan forholdene for religiøse minoriteter blir inkludert i denne. Videre etterspørres om regjeringen kan støtte menneskerettsorganisasjoner som gjør eller vil gjøre et arbeid på dette feltet.

Svar:

Menneskerettigheter er et naturlig tema i dialogen med nærstående land som Tyrkia og blir tatt jevnlig opp i møter både på politisk nivå og embetsnivå.

Mange journalister og andre har vært arrestert i Tyrkia de seneste år, og selv om flere av dem som har fått mest oppmerksomhet i Norge nå er løslatt, er det fortsatt grunn til bekymring. Under sitt besøk til Tyrkia i januar i år uttrykte Statsministeren særlig bekymring for yttringsfriheten. Jeg har også selv tatt opp

bekymringer rundt disse spørsmålene i samtaler med min tyrkiske kollega og Tyrkias ambassadør i Oslo. Vi vil fortsatt følge disse spørsmålene nøye.

Tyrkisk innflytelse i internasjonale fora er betydelig og vi finner det naturlig å samarbeide med Tyrkia om temaer som diskuteres i multilaterale fora, som f.eks. FNs menneskerettighetsråd og Europarådet. Under Statsministerens besøk ble det avtalt å utvide dialogen mellom Norge og Tyrkia på disse områdene. En første konsultasjonsrunde ble avholdt i Ankara i april i år. Konsultasjonene var nyttige for å diskutere og utveksle informasjon om og synspunkter på sentrale spørsmål i FN og Europarådet, som f.eks. hvordan vi kan samarbeide nærmere om avskaffelse av dødsstraff.

Vi ønsker å videreføre disse konsultasjonene som en del av vårt bredere menneskerettighetsengasjement overfor Tyrkia. Den daglige oppfølgingen vil primært skje ved våre delegasjoner til FN i New York og Genève, samt Europarådet i Strasbourg. Vi tar sikte på å avholde en ny konsultasjonsrunde neste år.

Minoriteter er ofte utsatt i samfunn som gjennomgår politisk urolige tider og ved økonomisk og sosial endring. Som jeg tidligere har informert Stortinget om, har jeg opprettet et prosjekt for å styrke arbeidet i utenriktjenesten mot diskriminering av minoriteter. Situasjonen for religions- og livssynsminoriteter vil stå sentralt i dette arbeidet, som også vil være relevant i forhold til Tyrkia.

Det er klart at Tyrkia har utfordringer på disse områdene, men det finnes også positive utviklingstrekk. En grundig gjennomgang av utviklingen finner vi bl.a. i det amerikanske utenriksdepartementets årlige ”International Religious Freedom Report”. Som medlem i Europarådet er Tyrkia også underlagt Den europeiske menneskerettighetsdomstol, og vektlegger implementering av domstolens avgjørelser.

En viktig del av det norske menneskerettighetsengasjementet er kontakt med og støtte til tyrkiske menneskerettighetsorganisasjoner som arbeider for å fremme sivile og politiske rettigheter, styrke rettsstaten og motvirke diskriminering. Dette arbeidet er relevant for å fremme rettighetene til alle utsatte grupper, herunder religions- og livssynsminoriteter.

SPØRSMÅL NR. 1315**Innlevert 30. april 2012 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 9. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvordan kan Finansdepartementet sikre at flyselskaper med baser i Norge ikke omgår norske skatte- og avgiftsregler gjennom bruk av innleie fra enkeltmannsforetak registrert i utlandet heller enn ordinære ansettelser, og således få en urettmessig konkurransefordel sammenliknet med selskaper som ikke forsøker å omgå loven?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge en artikkel i Finansavisen 20. april har piloter ansatt i Ryanair ved hjelp av personlige foretak, et vikarbyrå i Gibraltar og utleie av tjenester til Irland sydd sammen en pakke der piloter som jobber for selskapet i Norge kan betale null i skatt. Dette gjelder ikke norske statsborgere, men ikke-norske statsborgere med fast bopel i Norge og som starter vaktene på Rygge.

Dersom denne beskrivelsen medfører riktighet vil det kunne føre til en svært skjev konkurransesituasjon for de selskapene som ikke forsøker å omgå norske skatte- og avgiftsbestemmelser. Dersom dette er ansett som en lovlig og akseptert praksis vil det føre til reduserte skatte- og avgiftsinntekter til Norge, og på sikt kunne fremtvinge en utflagging av arbeidsplasser i norsk luftfart.

Svar:

Den skattemessige behandlingen vil måtte avgjøres etter en konkret vurdering av den enkelte skattyters situasjon, og denne situasjonen vil kunne være forskjellig ut fra de faktiske forholdene. Skatteetaten har selv uttalt at de vil se nærmere på disse problemstillingene. Finansdepartementet vil avvente Skatteetatens behandling.

På et generelt grunnlag vil jeg framheve at alle skattytere som er skattemessig bosatt i Norge etter intern norsk rett, i utgangspunktet er skattepliktige hit for all sin inntekt og hele sin formue, uavhengig av hvor inntekten er opptjent eller hvor formuen befinner seg, jf. skatteloven § 2-1 9. ledd. Skattyters statsborgerskap har ingen betydning for skatteplikten.

Skatteavtalene kan imidlertid begrense Norges rett til å skattlegge enkelte inntekter. Hvorvidt dette er tilfelle, vil avhenge av den aktuelle skatteavtalen og dens bestemmelser.

Dersom skattyter reelt er bosatt i utlandet, vil vedkommende ikke være skattepliktig til Norge for

arbeid utført i utlandet. I det følgende legger jeg imidlertid til grunn at skattyter er skattemessig bosatt i Norge etter norsk intern rett og skatteavtalene.

Når det gjelder tilpasning gjennom bruk av innleid arbeidskraft fra enkeltmannsforetak framfor ansettelse gjennom ordinære ansettelsesforhold, vil jeg presisere at det er et grunnleggende prinsipp i skatteretten at de reelle forholdene skal legges til grunn ved beskatningen. Det må derfor vurderes konkret hvem som reelt sett er arbeidsgiver i den aktuelle situasjonen. I en del tilfelle der et enkeltpersonforetaks aktivitet utelukkende består av å leie ut eiers arbeidskraft til å utføre arbeidsoppgaver for et annet foretak, vil arbeidstakeren kunne ansees som reelt å være ansatt hos innleieforetaket og således være likestilt med andre ansatte i bedriften. I de tilfellene vil det for Norges del være uten betydning om skattyter anses som innleid arbeidskraft eller formelt ansatt etter ordinære ansettelsesforhold.

Dersom den norsk bosatte skattyteren etter en konkret vurdering anses ansatt i det irske selskapet, vil skatteavtalen mellom Norge og Irland kunne komme til anvendelse.

Etter bestemmelsene i artikkel 15 punkt 4 i denne avtalen kan inntekt for lønnsarbeid utført ombord på luftfartøy drevet i internasjonal fart skattlegges både i det landet skattyter er bosatt i og det landet selskapet er hjemmehørende. Som bostedsstad skal Norge lempet eventuell dobbeltbeskatning som måtte oppstå ved å gi fradrag i norsk skatt (kredit) for skatt betalt i Irland, jf. artikkel 24 punkt 2.

Generelt er det slik at også utenlandske arbeidsgivere har lønnsoppgaveplikt for godtgjørelse mv. som utbetales eller ytes personer som er bosatt i Norge og arbeidet har tilknytning til Norge, jf. ligningsloven § 6-2. Det vil i slike tilfeller også foreligge plikt til å foreta forskuddstrekk etter reglene i skattebetalingsloven, jf. skattebetalingsloven § 4-1. Disse pliktene vil ved arbeidsutleie påhvile både oppdragsgiver og oppdragstaker, jf. skattebetalingsloven § 4-1 annet ledd og ligningsloven § 6-14 nr. 2 annet punktum.

Spørsmålene om trygde- og arbeidsgiveravgift er på samme måte som for beskatningen avhengig av de faktiske, reelle forhold, og eventuelle trygdeavtaler mv. Nedenfor begrenser jeg meg derfor til å si noe om hovedtrekkene i de reglene som for tiden er mest aktuelle i disse sakene.

Alle som er medlemmer i den norske folketrygden, skal betale trygdeavgift av personinntekt. Perso-

ner som ikke er medlemmer av norsk folketrygd, skal derimot ikke ilegges trygdeavgift i Norge. For arbeidsgiveravgift er det ikke den ansattes medlemskap i trygden som er avgjørende, men hvorvidt arbeidsgiveren har plikt til å innberette lønn mv. for den ansatte til norske ligningsmyndigheter. For arbeid utført i Norge gjelder arbeidsgiveravgiftsplikten uten hensyn til arbeidsgivers tilknytning til Norge. Arbeidsgivere som er bosatt/hjemmehørende i Norge, har avgiftsplikt også for arbeid utført i utlandet. Dette gjelder uten hensyn til om den ansatte er skattepliktig til Norge og om den ansatte er medlem av norsk folketrygd.

Unntak fra det som er sagt ovenfor, kan gjelde for personer som er omfattet av EØS-avtalen eller annen trygdeavtale. For personer omfattet av EØS-avtalen gjelder Rådsforordning (EØF) 1408/71. Forordningen regulerer hvilken trygdelovgivning som får anvendelse (lovvalg) for personer som er statsborgere i et EØS-land og som har tilknytning til ett eller flere EØS-land. Det generelle utgangspunktet er at en persons trygdeforhold bare skal reguleres av én stats

trygdelovgivning, og hovedregelen er at det er reglene i den staten arbeidet utføres som skal gjelde, jf. forordningens artikkel 13. Forordningens regler innebærer at det ikke skal betales trygde- og arbeidsgiveravgift til Norge for en person som er trygdet i et annet EØS-land. På den annen side skal det betales trygdeavgift og arbeidsgiveravgift til Norge når personen er omfattet av norsk trygdelovgivning, også for lønn mv. knyttet til arbeid utenfor Norge.

For arbeidsforhold med tilknytning til to eller flere stater, gjelder det flere unntak fra hovedregelen i artikkel 13, avhengig av de konkrete omstendighetene. For lønnstakere som utfører arbeid på to eller flere medlemsstaters territorium, gjelder særreglene i forordningens artikkel 14 nr. 2. Etter disse reglene vil lovvalget avgjøres blant annet på grunnlag av personenes bosted og i hvilke stater arbeidet utføres. Arbeidstakere som vanligvis utfører arbeid i to eller flere EØS-stater, skal normalt være omfattet av trygdelovgivningen i bostedsstaten.

SPØRSMÅL NR. 1316

Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 8. mai 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den 9.6.09 gjennomførte Airlift en redningsaksjon fra Svalbard til Lockwood Island. I etterkant er det fremkommet påstander om at denne aksjonen ble gjennomført på en måte som ikke fullt ut dekker våre nasjonale krav og heller ikke gjeldende internasjonale krav.

Kan jeg derfor be om statsrådets svar på om dette er tilfelle, eller om redningsaksjonen ble gjennomført på en god og forsvarlig måte, slik det vanligvis gjøres her i landet?»

BEGRUNNELSE:

At redningsaksjonen som sådan var svært krevende er det ingen tvil om. Likevel valgte Airlift å utføre og løse oppdraget med Sysselmannens godkjenning, slik jeg har forstått det. Når det da blir hevdet at man omgikk eller ikke fulgte gjeldende regelverk, er dette en måte å sette aksjonen i diskreditt på. Jeg imøteser derfor statsrådets svar.

Svar:

Jeg har fått opplyst at Sysselmannen på Svalbard, som er lokal redningssentral på Svalbard, den 8.-9. juni 2009 gjennomførte et redningsoppdrag i nærheten av Lockwood-øya på nordvestkysten av Grønland. Oppdraget ble utført av Airlift AS, som opererer Sysselmannens helikoptertjeneste, og med deltakelse av personell fra Longyearbyen sykehus.

Bakgrunnen for oppdraget var en bistandsforespørsel fra grønlandske myndigheter, etter at grønlandsk redningstjeneste ikke hadde lyktes i å evakuere to skiturister som hadde sendt nødmelding. Situasjonen for en av disse var vurdert som livstruende om han ikke raskt ble gitt legehjelp. Grønlandsk redningstjenesteseget Twin Otter redningsfly var sendt til stedet, men var på grunn av lokale snøforhold delvis buklandet og ikke operativt. Grønlandske myndigheter hadde da ingen andre ressurser å sette inn, og sendte en bistandsforespørsel til Norge. Hovedredningssentralen i Nord-Norge (HRS-NN) tok kontakt med Sysselmannen og ba om en vurdering av om det var mulig å komme så vel skituristene som mann-

skapet på redningsflyet til unnsetning. I samråd med Airlift AS ble det foretatt en grundiggjennomgang av rammene rundt et slikt oppdrag. I slike situasjoner vil det være mange elementer som må undergis en nøye vurdering, blant annet vær, vekt/balanse, distanse, etterfylling av drivstoff, arbeidstid og hviletid, med mer. Sysselmanen besluttet etter denne vurderingen at oppdraget kunne gjennomføres og forespørselen fra Grønland besvares positivt. Dette ble meddelt Hovedredningsentralen i Nord-Norge, som var enig i den vurderingen som ble gjort fra Sysselmans side. Det ble så meddelt til grønlandske myndigheter at det ville bli gjort et forsøk på å komme til unnsetning. Oppdraget ble utført og pasienten ble brakt til Longyearbyen sykehus.

Norge har tradisjon for å bidra i internasjonalt rednings samarbeid med andre land, og har i flere tilfelle gjennomført redningsoperasjoner i våre naboland. I nordområdene er det svært lange avstander og spredte redningsressurser, og nærmeste redningsres-

surs kan være lokalisert i et annet land. I den nye søk- og redningsavtalen for Arktis som ble undertegnet i Nuuk i 2011, er det lagt til rette for et slikt rednings samarbeid med våre naboland i Arktis.

Påstander om at dette redningsoppdraget ikke skal ha vært utført i henhold til norske og internasjonale krav for slike oppdrag er ukjente for Sysselmanen. Oppdraget ble gjennomført etter forespørsel fra et annet lands redningstjeneste. Spørsmålet er forelagt Airlift AS, som viser til at operasjonen ble utført etter gjeldende regelverk for redningsoppdrag, slik dette framgår av Airlift AS' operasjonsmanual, del A, kapittel 14. Manualen er godkjent av Luftfartstilsynet.

Jeg har derfor ingen holdepunkter for å si noe annet enn at oppdraget ble utført på en god og forsvarlig måte. Dersom det skulle foreligge forhold i saken som medfører at det er grunn til å vurdere spørsmålet på en annen måte, ber jeg om at dette i så tilfelle konkretiseres.

SPØRSMÅL NR. 1317

Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 10. mai 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Er et avkastningskrav på 7,25 % og en økning i leien på henholdsvis 2,5 og 4,5 ganger konsumprisindeksen i tråd med retningslinjene for Opplysningsvesenets fond, og hvis ikke, hva må gjøres for å sikre at fondet justerer sin urimelige praksis som dette er tre eksempler på?»

BEGRUNNELSE:

Opplysningsvesenets fond har krevd en økning i festeavgiften overfor Rakkestad Speidergruppe på mer enn 8 500 %, fra 140 kr året til 65 000 kr året basert på et avkastningskrav på 7,25 % på en tomt som er regulert til særskilte offentlige formål i kommunene. Etter klage er kravet justert ned til 12 000 kr. Dette framstår som en helt urimelig og tilfeldig praksis.

Opplysningsvesenets fond har også krevd en økning i leien overfor Rakkestad kommune knyttet til to områder benyttet til boligformål, inngår i henholdsvis 1969 og 1970. Økningen i leiekravene er henholdsvis 4,5 og 2,5 ganger prisstigningen i denne perioden. Områdene er festet videre til boligformål, og kommunen har ikke mulighet til å velte de økte kost-

nadene over på sine festekontrakter. Resultatet er at kommunen får en økning på 600 000 kr årlig fra 2012. Fondet krever også etterbetaling for 2010 og 2011, slik at Fondets krav overfor kommunen er på 2 mill. kr i 2012.

Dette er tre ny eksempler på at Opplysningsvesenets fond synes å være den grunneier i landet som skrur opp leieprisene på sine områder, knyttet til tidligere inngåtte festeavtaler eller andre avtaler.

Svar:

Det generelle utgangspunktet for forvaltningen av Opplysningsvesenets fonds eiendommer, er at disse skal forvaltes på en forretningsmessig forsvarlig måte, og at fondets eiendommer eller kapital ikke kan gis bort eller brukes opp, jf. loven om Opplysningsvesenets fond § 5. Disse prinsippene gjelder generelt, også i saker om leie- eller avgiftsreguleringer hvor det ellers vil være den aktuelle leie- eller festekontrakten, eventuelt ved siden av tomtefestelovens bestemmelser, som vil ha betydning for leiefastsettelsen.

På bakgrunn av det spørsmålet som er stilt, der

det vises til urimelig leieregulering i tre konkrete saker, har departementet innhentet en redegjørelse fra Opplysningsvesenets fond. I redegjørelsen heter det blant annet:

”Fondet forvalter en stor mengde feste- og leiekontrakter og regulerer leiene i henhold til innholdet i disse kontraktene, samt innenfor gjeldende rett til enhver tid. Ettersom de fleste av fondets kontrakter har lange reguleringsintervaller og derfor kun gir anledning til leieregulering hvert 20. eller 25. år (slik som i de tre tilfellene beskrevet i spørsmålet til kirkeministeren), vil den nye leien som blir stående uendret de neste 20 eller 25 år ofte kunne oppfattes som en stor nominell forhøyelse av leieren, særlig der kontrakten inneholder en avtale om at leien skal fastsettes med basis i tomtens verdi på hvert reguleringsstidspunkt.

Når det gjelder faktum i de tre påpekte tilfellene, vil Opplysningsvesenets fond få presisere at for Rakkestad Speidergruppes vedkommende er det i det hele tatt ikke krevd en ny festeavgift på kr. 65 000,- pr. år. Speidergruppen fester en over 4 000 kvm stor tomt av fondet og det er flere bygninger på den store tomten. Fondets tjenesteleverandør, Advokatfirma Harris DA i Bergen, varslet krav om økning av festeavgiften i brev av 16.1.2012 og fulgte senere i nytt brev av 29.3.2012 opp med et konkret forslag til ny festeavgift på kr. 12 000. Speidergruppen har i brev av 25.4.2012 fremsatt innsigelse mot fondets forslag, som fondet selv vurderer å være denne spesielle fester imøtekom-

mende ut fra den verdi tomtene representerer, og klagen vil bli gjenstand for behandling på vanlig måte. (...)

Når det gjelder de to kontraktene Rakkestad kommune har med Opplysningsvesenets fond, gjelder dette leie av to større tomtefelt (framfestefelt) på hhv ca. 107 000 og 30 000 kvm, som kommunen altså fester bort til de enkelte boligeierne. I begge sakene har det vært diverse korrespondanse mellom partene, som bl.a. avdekker at det er eller har vært uenighet om hvorvidt kontraktene gir adgang til markedsregulering eller ikke. Etter fondets syn er det spørsmålet ikke tvilsomt, og man har i brev form til kommunen redegjort grundig for lovgrunnlaget og videre fremsatt konkret forslag til forlik i de to sakene, et forslag kommunen har avvist. Fondet har også vært i møte med kommunen. Kommunen er representert ved advokat. For ikke å lide rettstap som følge av skjønnsfristutløp har fondet måttet bringe sakene inn for retten, hvor sakene nå vil få sin løsning.”

Jeg viser til fondets redegjørelse. Siden alle disse sakene enten er påklaget eller brakt inn for retten, finner jeg ikke grunn til å gå inn i en nærmere vurdering av disse. Forslaget til leieregulering i det ene tilfellet er gjort til gjenstand for klage, som fondet har til behandling, mens de to andre sakene altså er brakt inn for retten.

SPØRSMÅL NR. 1318

Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 8. mai 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I en artikkel i Dagens Næringsliv den 20. april sier Direktoratet for naturforvaltnings direktør Janne Sollie: "Alle de viktigste fagmiljøene, Veterinærinstituttet, Havforskningsinstituttet, NINA, Fiskeridirektoratet, Mattilsynet og vi, er enige om at lakselus og rømming er alvorlige på virkningsfaktorer for villaksbestandene."

Kan man tolke det slik at det også er enighet disse etatene i mellom om tallmaterialet bak villaksportalen.no og konklusjonene i artikkelen?»

Svar:

Jeg viser til miljøvernministerens svar av 26. april 2012 på samme spørsmål.

I likhet med miljøvernministeren mener jeg at de ansvarlige fagmiljøene i stor grad er enige om hvilke faktorer som påvirker villaksbestandene og at fra oppdrett er lakselus og rømt oppdrettslaks de alvorligste påvirkningsfaktorene.

Jeg konstaterer at det ikke er full enighet om Direktoratet for naturforvaltning sine vurderinger av tallmaterialet som presenteres i villaksportalen.no. Dette kom blant annet fram i innlegg i Dagens Næringsliv den 3. mai, der forskere fra Havforskningsinstituttet påpeker viktigheten av å nyansere trusselbildet mot villaksen.

SPØRSMÅL NR. 1319**Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 10. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«En skogeier i Kongsvinger er tiltalt for å ødelegge en fangstgrop under bygging av en skogsbilveg. Det spesielle med saken er at veggen ble søkt om på vanlig måte. Skogeieren betalte fylkeskommunen for en forhåndsvurdering av om det fantes kulturminner i vegtraseen. Det fant man ikke og skogeier fikk tillatelse til å bygge. I ettertid viser det seg at det var en fangstgrop i traseen og denne ble ødelagt. Fylkeskommunen saksøker så skogeier.

Vil statsråden foreta seg noe for å unngå slik rolleblanding i framtiden?»

BEGRUNNELSE:

Saken verserer nå for rettsapparatet og det forventes ikke at statsråden skal ta stilling til skyldspørsmål eller gå inn i sakens rettslige sider. Derimot har saken noen helt prinsipielle sider som bør diskuteres og som bør få konsekvenser for framtidig håndtering av tilsvarende saker. Enkeltmennesker blir små mot det offentlige apparat og kostnadene ved den saken som nå verserer er tung å bære for enkeltpersoner. Det ligger noen rettssikkerhetsutfordringer i dette.

Skogeieren er saksøkt av samme instans som han betalte for å avklare om det fantes kulturminner i området. Det er en underlig rolleblanding. De samme personene står også som sakkyndige i retten. Slik saken er framstilt i avisa Glåmdalen, er det svært vanskelig å forstå at dette er mulig og det etterlater i hvert fall et inntrykk av en fylkeskommune som både ønsker å tjene penger på rådgivning, men som ikke vil stå til ansvar for de råd man tar seg betalt for. Dette igjen betyr at man får inntrykk av at oppdragsgiver, dette tilfellet en skogeier, er helt forsvarsløs overfor de feil som gjøres.

Saken bør få som følge at statsråden vurderer om

fylkeskommunene i det hele tatt skal ha lov til å ta på seg konsulentoppdrag i saker der de i ettertid kan komme til å bli kontrollør av resultatet og der man har mulighet til rettslig forfølgelse.

Det ville være mye sunnere om det offentlige var helt klar på rolledelingen her og at man overlot konsulentmarkedet til private aktører.

Svar:

Jeg viser til at stortingsrepresentant Gundersen er opptatt av en sak i Kongsvinger i Hedmark der et automatisk fredet kulturminne, en fangstgrop for elg, har blitt ødelagt i forbindelse med bygging av en skogsbilveg. Representanten spør om jeg vil foreta meg noe for å forhindre rolleblanding der fylkeskommunen tar på seg konsulentoppdrag og samtidig er kontrollør av resultatet og har mulighet til rettslig forfølgelse. Representanten mener det ville være sunnere om konsulentmarkedet ble overlatt til private aktører.

La meg innledningsvis være helt klar på at jeg ikke kjenner detaljene i denne saken. Jeg er imidlertid opptatt av at fylkeskommunen som forvaltningsmyndighet har en god rolleforståelse og en profesjonell forvaltning. Fylkeskommunene utøver sin forvaltningsrolle som rette myndighet etter kulturminneloven. Fylkeskommunene er delegert ansvar etter kulturminneloven for å påvise og uttale seg om et planlagt tiltak kommer i konflikt med automatisk fredete kulturminner. Samme myndighet har også anledning til eventuelt å anmelde en tiltakshaver. Dette er etter min oppfatning ikke en uheldig rolleblanding. Det offentlige skal i dag påvise og uttale seg om hvorvidt et planlagt tiltak vil kunne være i konflikt med automatisk fredede kulturminner. Jeg har ingen planer om å la private konsulenter overta denne myndighetsutøvelsen.

SPØRSMÅL NR. 1320**Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 9. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Troms politidistrikt har inndratt dispensasjoner som hjemmetjenestens biler i Tromsø kommune hadde tidligere. Årsaken til inndragelsene er at politiet ikke har hjemmel for slik dispensasjon. Hjemmetjenesten har behov for å parkere nært brukerne for å gi fast daglig omsorg, ofte flere ganger i døgnet. Det er også behov for å gi hurtig hjelp av medisinske grunner, samt hurtig utkjøring ved trygghetsalarm.

Vil statsråden bidra til å endre skiltforskrift eller regler for å kunne gi brukerne en god hjemmebasert omsorg?»

Svar:

Jeg kan opplyse om at Samferdselsdepartementet har nå til behandling en henvendelse fra Tromsø kommune knyttet til spørsmålet som tas opp her. Departementet har i den forbindelse bedt Vegdirektoratet om en uttalelse knyttet til problemstillingene som tas opp fra kommunens side.

Dette er derfor en sak jeg vil komme tilbake til på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1321**Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 14. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«NTB melder 02.05.12 at NVE har gitt konsesjon til en ny 513 kilometer lang kraftlinje mellom Hammerfest og Ofoten. FrP mener dette er en fornuftig beslutning. Den nye kraftledningen vil også styrke forsyningsikkerheten i regionen, samt legge til rette for etablering av ny fornybar produksjon og industrietablering i Nord-Norge. Hele prosjektet er beregnet å koste 8,2 milliarder.

Hvilke vurderinger er gjort vedrørende prosjektets presseffekt på norsk økonomi for 2012 og påfølgende år?»

Svar:

Finansdepartementet vurderer utsiktene for økonomisk vekst og kapasitetsutnyttning i norsk økonomi bl.a. i arbeidet med nasjonalbudsjett og revidert nasjonalbudsjett. Investeringsaktiviteten i kraftsektoren og andre sektorer i økonomien er viktige faktorer i denne sammenhengen. Finansdepartementet baserer seg på informasjon om investeringer og annen aktivitet

fra mange ulike kilder, herunder fra Olje- og energidepartementet (OED), Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE), Statistisk sentralbyrå, Norges Banks regionale nettverk mv.

NVE ga den 2. mai i år Statnett konsesjonsinnstilling til å bygge den 513 km lange kraftledningen fra Ofoten til Balsfjord og videre til Hammerfest. Innstillingen er nå ute på høring. Den vil deretter bli oversendt OED for behandling.

Det gjennomføres kontinuerlig investeringsprosjekter i kraftforsyning. De siste årene har investeringer i kraftsektoren ligget på rundt 12-15 mrd. kroner årlig, som tilsvarer 1/2 - 3/4 pst. av BNP for Fastlands-Norge. I Statnetts Nettutviklingsplan 2011 står det at Statnett forventer endelig konsesjon på overføringsforbindelsen fra Balsfjord til Hammerfest i 2013, og at en utbygging så vil strekke seg over flere år. Informasjon om investeringer i denne kraftlinjen vil på vanlig måte bli en del av Finansdepartementets vurderingsgrunnlag så snart den er med i NVEs og OEDs innrapporteringer til Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1322**Innlevert 2. mai 2012 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 8. mai 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Er Aker Seafoods plan om råstofftilførsel brukt i prosessen for å endre konsesjonen til "Båtsfjord" F-117-VS, en del av leveringsvilkåret som departementet skriver i 2008, eller er det som departementet skriver i 2012, ikke en del av vilkåret?»

BEGRUNNELSE:

I brev av 06. februar 2008 fra Fiskeri- og kystdepartementet til Aker Seafood ASA, omhandles vilkårene for at Finnmark Havfiske AS kunne få endrede leveringsvilkår for torsketrålkonsesjon ID 2001003275 tilhørende tråleren "Båtsfjord" F-117-VS. Her skriver departementet at: Det er en forutsetning for at departementet vil anse eierskapsvilkåret for oppfylt og for å beholde torsketrålkonsesjonen at planen følges opp slik den er skissert. I dette ligger også et krav om at det kvantum fisk som fremkommer under "Aktivitetsplan Kjøllefjord", "Råstoffplan 2008", side 6, bearbeides ved anlegget i Kjøllefjord, og særlig det kvantum som skal tilføres fra egne trålere, jf ovenfor. Sitat slutt.

Dette tolker Lebesby kommune slik at planen er en del av leveringsvilkåret.

I brev av 13. april 2012 fra Fiskeri og kystdepartementet til Lebesby kommune ved advokatfirma Hjort DA-MNA, skriver derimot departementet: Aker Seafoods egen plan om råstofftilførsel til Kjøllefjord er ikke en del av leveringsvilkåret som departementet har knyttet til "Båtsfjord" F-117-VS. For lite leveranse etter denne planen er dermed ikke et brudd på leveringsvilkåret. Sitat slutt.

Svar:

Leveringsvilkåret knyttet til torsketrålkonsesjonen til "Båtsfjord" F-117-VS lyder slik:

Torsketråltillatelse ID 2001003275 har leveringsvilkår til Kjøllefjord. Leveringsplikts omfang og nærmere regler for gjennomføring av leveringsplikten fremgår av forskrift av 12. september 2003 om leveringsplikt for fartøy med torsketråltillatelse.

Grunnlaget for å endre leveringsvilkåret knyttet til "Båtsfjord" F-117-VS fra Vadsø til Kjøllefjord, var at det i 2008 ikke var noen form for fiskeforedlingsvirksomhet i Vadsø. Verken Aker Seafoods ASA eller andre drev virksomhet i Vadsø og en leveringsplikt dit, hadde lite for seg.

Aker Seafoods ASA hadde foredlingsanlegg i Kjøllefjord. Selskapet hadde omorganisert driften der og hadde i den forbindelse utarbeidet en drifts- og aktivitetsplan for den videre driften i Kjøllefjord. Fordi råstoff fra torsketrålkonsesjonen tildelt "Båtsfjord" F-117-VS ville være et verdifullt bidrag, ble leveringsvilkåret endret.

Det ble ikke foretatt endringer i andre vilkår nedfelt i tillatelsene til Aker Seafoods ASA/Finnmark Havfiske AS. Eierskapsvilkåret som innebærer at det skal opprettholdes en viss produksjon ble heller ikke endret. Departementet la imidlertid til grunn at en forutsetning for at eierskapsvilkåret skulle anses oppfylt, var at driftsplanen som Aker Seafoods ASA hadde utarbeidet ble fulgt som skissert. Verken eierskapsvilkår eller driftsplanen er således en del av leveringsplikten på "Båtsfjord" F-117-VS.

SPØRSMÅL NR. 1323**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 10. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at den enkelte kommune gis muligheter til å tillate bruk av elektriske båtmotorer på sine vann og elver?»

Svar:

Lov om motorferdsel i utmark og vassdrag fra 1977 har som hovedregel at motorferdsel i utmark og vassdrag ikke er tillatt med mindre det følger av loven selv eller vedtak med hjemmel i lov, jfr. motorferdselloven § 3. I § 2 er motorferdsel definert som blant annet bruk av "båt eller annen flytende eller svevende fartøy drevet med motor". Vassdrag er i samme bestemmelse definert som "åpne og islagte elver, bekker og innsjøer". Av forarbeidende til loven fremgår at motor også omfatter elektriske motorer.

Motorferdselloven inneholder i § 4 flere samfunnsnyttige formål der motorferdsel kan skje uav-

hengig av forbudet i § 3. I § 4 er det også bestemt at ferdsl med motorfartøy er tillatt på innsjøer som er 2 kvadratkilometer eller større, på elvestrekninger, og på innsjøer mindre enn 2 kvadratkilometer dersom disse inngår som en del av et farbart vassdrag. Kommunen kan bestemme at denne ferdselen helt eller delvis ikke skal være tillatt. På innsjøer mindre enn 2 kvadratkilometer kan kommunen gjennom forskrift i medhold av lovens § 5 åpne for ferdsl med motorfartøy når det foreligger særlige grunner. Kommunen kan også i medhold av § 6 gi enkelttillatelser til bruk av motorfartøy der det ellers er forbudt.

Motorferdselloven, slik den ble vedtatt i 1977, gir den enkelte kommune stor frihet til selv å regulere ferdsl med motorfartøyer på innsjøer og vassdrag. Jeg har ikke registrert at det er fremkommet sterke ønsker om å endre disse reglene, verken i den ene eller annen retning.

SPØRSMÅL NR. 1324**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 8. mai 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ innad i regjeringen til å få endret rutinene som i dag gjelder for personer med hjerte/kar-sykdommer som Nav i dag henviser til opplæring for å få sertifikat for busskjøring?»

BEGRUNNELSE:

Nav sender i dag mange på bussjåførscole med mål om å få førerkort klasse D. Det kreves legeattest for å søke om førerkort i denne klassen. Etter at en indremedisiner har godkjent at vedkommende er skikket til å kjøre buss, og etter at fastlegen har fylt ut skjema NA0202, må søkeren sende en personlig søknad til fylkeslegen/fylkesmannen. Selv om en indremedisiner har vurdert søkeren til å være frisk nok til å kjøre buss, vil fylkeslegen vurdere på nytt ut fra IS-1348 - Helsedirektoratets retningslinjer for fylkesmannen ved behandling av førerkortsaker. Der det

gis spesielle regler for hjerte- og karsykdommer. Ventetiden for saksbehandlingen hos fylkeslegen/fylkesmannen er i dag meget lang. Praksis viser at Nav sender mange på bussjåførscole, som fylkeslegen i siste instans ikke kan godkjenne av helsemessige årsaker, under hele denne tiden er det mange som er avhengig av trygdeytelser og når prosessen er over er de tilbake til utgangspunktet. Det virker også noe spesielt at hele tre leger er inne i søknadsprosessen, og det fremstår som et paradoks at fylkeslegen kan overprøve en spesialist.

Svar:

Alle som henvender seg til et NAV-kontor og som ønsker eller trenger bistand for å komme i arbeid har rett til å få en skriftlig vurdering av sitt bistandsbehov (behovs-/arbeidsevnevurdering). Brukere som har fått fastslått at de har et bistandsbehov, har rett til å delta i utarbeidelsen av en konkret plan for hvordan

de skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Arbeids- og velferdsetaten vil deretter vurdere om det er aktuelt å tildele et arbeidsrettet tiltak. Ved utøvelse av visse yrker stilles det bestemte helsekrav for å bli sertifisert. Målet med gjennomføring av en aktivitetsplan er nettopp å komme i et arbeid som er forenelig med søkerens helsemessige forutsetninger. Arbeids- og velferdsetaten må i denne sammenhengen støtte seg på den medisinske informasjonen som ligger i saken og som er lagt til grunn ved arbeidsevnevurderingen.

Helse- og omsorgsdepartementet har opplyst at en for å få førerkort for lastebil (gruppe 2, C-klasse) eller buss (gruppe 3, D-klasse, kjøreseddel) må tilfredsstillende visse helsekrav. Dersom helsekravene ikke er oppfylt, kan en likevel søke Fylkesmannen om dispensasjon fra kravene. For å vurdere søknaden, vil det ofte være nødvendig med en spesialistuttalelse. Årsaken til at Fylkesmannen "overprøver" spesialistens vurderinger av om det bør gis dispensasjon er ifølge Helsedirektoratet at disse ikke er i samsvar med regelverket for når det kan gis dispensasjon. Kravet til saksbehandlingstid hos Fylkesmannen er 6 uker så framtidig det ikke må innhentes ytterligere opplysning.

Det er et spørsmål på hvilket tidspunkt det er mest hensiktsmessig å innhente helseattest for å få førerkort for lastebil eller buss. Autoriserte Trafikksko-

lers Landsforbund, som er et landsdekkende forbund for trafikkskoler, har i dialog med Arbeids- og velferdsgeneralsektoratet uttalt at det ikke kreves helseattest før opplæringen tar til, men først når førerprøven tas. Dette skyldes at opplæringen ofte tar lengre tid enn de tre månedene som helseattesten gjelder for. Dersom helseattesten skal foreligge også før opplæringen tar til, vil attesten ofte måtte innhentes to ganger.

Målet vårt er at flere skal komme raskere i arbeid. Jeg er derfor enig i at det er uheldig både for den enkelte og for samfunnet at det først etter at kurset er gjennomført, blir klart at det ikke har vært et hensiktsmessig tiltak. Det forhold at behandlingstiden hos fylkeslegen i mange tilfeller er lang, er et beklagelig faktum som det enkelte NAV-kontor har liten innflytelse på. Helse- og omsorgsdepartementet kan imidlertid opplyse om at Helsedirektoratet har påbegynt et arbeid med å vurdere dagens regelverk, der siktemålet blant annet er å lage et nytt regelverk som er bedre tilpasset en forventet oppgaveøkning. Arbeids- og velferdsgeneralsektoratet har på sin side opplyst at de ser at det er viktig at alle som deltar i utarbeidelsen av aktivitetsplaner og tildeler tiltak er kjent med problemstillingen rundt bestemte helsekrav. De vil derfor ta hensyn til dette ved oppdatering og utvikling av Arbeids- og velferdsgeneralsektoratets standard for arbeidsrettet oppfølging av brukere.

SPØRSMÅL NR. 1325

Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Filip Rygg

Besvart 10. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Vil regjeringen vurdere endringer i innsigelsesordningen slik at kommunene møter kun en stat og ikke mange innsigelsesmyndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Innsigelsesordningen skal sikre at overordnede interesser ivaretas tilstrekkelig i den kommunale planleggingen. Ved konflikt mellom ulike statlige myndigheter om viktige spørsmål skal plansaker løftes til sentral avgjørelse. I arbeidet med å sikre nok barnehageplasser, anlegge nye boligområder, transformasjon av bynære områder og i utvikling av nye veier og kollektivløsninger kan ofte viktige overordnede interesser være motstridende. For kommunene er det svært mange statlige myndigheter å forholde

seg til. En mer samlet stat vil kunne gi store besparelser i tid og det vil trolig oppleves mer ryddig å forholde seg til.

Svar:

Etter plan- og bygningslova kan kommunene som hovedregel gjere bindande vedtak i arealplansaker. Ordninga med motsegn er grunnlaget for dette. Av dei 2 000 – 3 000 planane som blir vedtekne årleg, er det berre 40 – 50 planar som vert avgjorde av Miljøverndepartementet. Dei fleste motsegnene vert løyst i regionale planfora, gjennom samråd i planprosessane og i mekling.

Eg har merka meg at det er reist kritikk frå fleire hald mot måten ordninga med motsegn vert praktisert på. Eg er difor innstilt på å greie ut korleis praktise-

ringa av motsegner i plansaker verkar, og legge til rette for betre samhandling mellom kommunane og statlege fagorgan.

Statlege fagorgan og fylkeskommunane skal målbera ulike statlege og regionale interesser. Til dømes gjeld dette bygging av vegar og jernbane, og å ta vare matjord, naturmangfald og kulturminne. Det er

ikkje sikkert at det er rett at fylkesmannen skal ha mynde til å avgjere kva omsyn som skal vege tyngst i ei bestemt plansak. Det er heller ikkje sikkert at ei slik ordning vil spare tid i høve til ordninga i dag, der det er kommunen som vege dei ulike omsyna opp mot kvarandre. Dette er av dei spørsmål det vil vere naturleg å vurdere i ei utgreiing.

SPØRSMÅL NR. 1326

Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 10. mai 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Lokalavisa Hitra-Frøya omtaler den 27. april en arbeidstaker fra Ukraina som etter 8 måneder i Norge, med jobb som regnskapsfører, ikke blir innvilget arbeidstillatelse. Avslaget blir begrunnet med at det ikke er levert "arbeidstilbudsskjema." Det er imidlertid levert arbeidskontrakt.

Mener statsråden at praksisen med å kaste ut selsatte innvandrere med mastergrad på grunn av mangel på ett skjema, som tilsynelatende ikke bidrar til å opplyse saken, er et eksempel på godt utvist skjønn i forvaltningen?»

Svar:

Slik jeg oppfatter spørsmålet fra stortingsrepresentanten, gjelder det om det bør stilles et absolutt krav til at opplysningene om arbeidstilbudet skal innleveres på et fastsatt skjema. Et alternativ til dette kunne ha vært å sette krav til innlevering av en arbeidskontrakt som inneholder alle opplysninger som er nødvendige for å behandle saken.

En av de største utfordringene vi har i utlendingsforvaltningen i dag er lang saksbehandlingstid. Vi er opptatt av å legge til rette for å få ned saksbehandlingstiden. Det følger av utlendingsforskriften § 6-9 at arbeidsgivere er "ansvarlige for å fremlegge de nødvendige opplysningene om arbeidsforholdet på fastsatt arbeidstilbudsskjema." Gjennom arbeidstilbudsskjemaet sikrer utlendingsmyndighetene at de får de opplysningene de trenger for å behandle søknaden. Det er i seg selv tidsbesparende at forvaltning

gen ikke trenger å be om ytterligere opplysninger. Jeg mener det også er tidsbesparende at saksbehandlerne vet hva de skal se etter og hvor de ulike opplysningene finnes. Arbeidskontrakter utformes ulikt, og det vil ta mer tid å lese seg gjennom en slik kontrakt. Kontraktene er heller ikke utformet for å gi utlendingsmyndighetene de nødvendige opplysningene. For eksempel er det et vilkår for oppholdstillatelse som faglært at kompetansen er relevant for arbeidet som skal utføres. Vanligvis vil det fremkomme av stillingstittelen og lignende hvilke kvalifikasjoner som kreves, men ikke alltid. Det gjør at ikke alle arbeidskontrakter vil kunne godkjennes som tilstrekkelig informasjon.

Det er tidkrevende for forvaltningen å hente inn de opplysninger de mangler for å kunne behandle en søknad. Dersom skjemaet er det eneste som mangler for å kunne innvilge søknaden, kan det være hensiktsmessig å be om å få det oversendt. Dersom det i tillegg er andre vilkår som ikke er oppfylt, kan det være like greit å avslå søknaden og opplyse om at skjemaet mangler i vedtaket, slik at arbeidsgiver kan rette dette opp i klageomgangen.

Utlendingsforvaltningen er ikke alene om å kreve opplysninger på fastsatt skjema. Det fremgår tydelig på Utlendingsdirektoratets nettsider at arbeidstilbudsskjemaet skal vedlegges søknaden. Når skjemaet kan bidra til raskere saksbehandling og det tross alt er en liten belastning for arbeidsgivere å fylle det ut, mener jeg det er hensiktsmessig at det er et absolutt krav.

SPØRSMÅL NR. 1327**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Når kan Stortinget vente og få seg forelagt et konkret opplegg for å inkludere livskvalitetsverdier i indikatorene for såkalt bærekraftig utvikling i Nasjonalbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren uttalte følgende i debatten om Fordelingsmeldingen 29.3.2012 - Meld. St. 30 (2010-2011), Innst. 222 S (2011-2012):

"Vi måler utviklingen i økonomiske størrelser. Samtidig er det også viktig at vi kan måle utviklingen med andre størrelser. Derfor har regjeringen i nasjonalbudsjettet utviklet indikatorer for såkalt bærekraftig utvikling. Et viktig mål framover blir også å inkludere livskvalitetsverdier inn i disse indikatorene, slik at vi kan måle samfunnet på andre måter enn kun gjennom økonomiske størrelser."

Etter flere runder med informativ omtale av problemstillingen i dokumenter til Stortinget er det ønskelig å få vite når en kan forvente at regjeringen legger fram et konkret opplegg i tråd med det finansministeren har varslet.

Svar:

Livskvalitet avhenger av mange samgripende forhold. Både internasjonalt og i Norge arbeides det med å identifisere og tallfeste utviklingen i størrelser som har betydning for livskvalitet.

I nasjonalbudsjettet beskriver Regjeringen utviklingen i norsk og internasjonal økonomi. I tillegg gjø-

res det rede for politikken på en lang rekke områder som kan ha betydning for innbyggernes livskvalitet. Sammen med nøkkeltall som viser bruk av naturressurser, forurensing mv. er tall som beskriver inntektsfordelingen, utdanningsnivå, forhold i arbeidsmarkedet, helse og levealder del av indikatorsettet for bærekraftig utvikling. Det legges vekt på informasjon som er sammenliknbar over tid og mellom land.

I Nasjonalbudsjettet 2010 ble det gjort rede for arbeidet med å måle velferd og livskvalitet i Norge og andre land. Omtalen har blitt oppdatert i nasjonalbudsjettene de påfølgende årene. I Nasjonalbudsjettet 2012 ble det vist til at Norge skårer høyt på OECDs indikatorer for livskvalitet og velferd som ble presentert første gang i 2011.

Regjeringen følger med på utviklingen i indikatorer som kan bidra til å beskrive innbyggernes livskvalitet med sikte bl.a. på å utvikle omtalen og analysen på dette feltet. Statistisk sentralbyrå utarbeider årlig nøkkeltall om befolkningens levekår som er et viktig utgangspunkt for en slik analyse. Også OECD har utvidet sin innsats på feltet. I perspektivmeldingene, som kommer hvert fjerde år, analyseres langsiktige utviklingstrekk i norsk og internasjonal økonomi. Ved vurderinger av resultatene som indikatorer for livskvalitet viser, bør det legges vekt på utvikling over tid framfor endringer fra ett enkelt år til det neste. Jeg vil i forbindelse med Perspektivmeldingen, som legges frem vinteren 2013, komme tilbake med et mer konkret opplegg vedrørende indikatorer for livskvalitet.

SPØRSMÅL NR. 1328**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 14. mai 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil den ventede meldingen fra regjeringen om idrettspolitikken drøfte og foreslå tiltak i Norge mot manipulering av idrettsresultater, "match-fixing", ulovlig spillvirksomhet, korrupsjon og etiske utfordringer innen idretten?»

BEGRUNNELSE:

I Europarådets parlamentarikerforsamling, den 25. april 2012 ble det vedtatt to resolusjoner og anbefalinger som omhandler etiske utfordringer innen idretten; som for eksempel "match-fixing". Etter det europeiske idrettsministermøtet i Baku, Aserbajdsjan i 2010 er det også under forberedelse et arbeid med en mulig ny konvensjon om dette - der Europarådets medlemsland vil måtte ta stilling til om hvorvidt en vil støtte en slik konvensjon. Det er fra før to konven-

sjoner på idrettsområdet om henholdsvis antidoping og kamp mot tilskuervold.

Regjeringen har varslet i Prop 1 S (2011 - 2012) at den vil legge frem en melding til Stortinget om idrettspolitikken. Denne er så vidt man vet ventet til Stortinget innen sommeren 2012.

Svar:

Regjeringen tar sikte på å legge fram en stortingsmelding om idrettspolitikken i vårsesjonen. Meldingen vil omhandle statens forhold til idretten på bred basis, herunder hvilke premisser som bør ligge til grunn for en forsvarlig statlig idrettspolitikken. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke ønsker å forskuttere innholdet i den forestående stortingsmeldingen om idrett.

Jeg viser for øvrig til at det pågår et arbeid i Europarådet om et mulig nytt juridisk instrument om kampfikning og manipulering av idrettsresultater. Norge deltar i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1329**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 9. mai 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til debatten rundt anbefalt luftfuktighet i striden rundt Nasjonalgalleriet. Til Stortinget sier statsråden følgende: "– I det vedlegget som ble lagt til konkurranseprogrammet våren 2009 fase 1, står det at samlingen må kunne tåle en luftfuktighet som varierer mellom 40 prosent og 65 prosent."

Står statsråden fortsatt fast på at kravet til luftfuktighet er mellom 40 og 65 %, og hvor finnes de faglige vurderingene for disse kravene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til debatten rundt anbefalt luftfuktighet i striden rundt Nasjonalgalleriet. Til Stortinget sier Statsråden følgende: "– I det vedlegget som ble lagt til konkurranseprogrammet våren 2009 fase 1, står det at samlingen må kunne tåle en luftfuk-

tighet som varierer mellom 40 prosent og 65 prosent."

Med dette tilbakeviser hun at dette skyldes en trykkfeil, slik Kari Greve, seksjonsleder for konservering ved Nasjonalgalleriet hevder i programmet NRK Brennpunkt.

Undertegnede understreker viktigheten av at Stortinget blir gitt korrekt informasjon, og ber derfor om en oppklaring i forhold til disse opplysningene, som blant annet er gjengitt av nrk.no og NRK Brennpunkt.

Svar:

I mitt svar den 30. mars om samme tema viste jeg til at tallet 65 kom inn i St.prp. 67 (2008-2009) fordi det refererer seg til en tabell i et rom- og funksjonsprogram som var vedlegg til konkurranseprogrammet våren 2009 for fase 1 av arkitektkonkurransen på

Vestbanen. I dette vedlegget hadde Nasjonalmuseet angitt at noen materialtyper kunne ha en øvre grense på 65 prosent relativ luftfuktighet. I St.prp. nr. 67 er det gitt en generell henvisning til de klimakrav Nasjonalmuseet setter til utstillingslokaler. Som kjent har museet samlinger som omfatter flere ulike materialtyper. For å sikre at tallene skulle omfatte alle aktuelle materialtyper i museets samlinger, ble tallet 65 angitt som en øvre grense for relativ luftfuktighet. Sett i lys av hvordan tallet 65 har blitt tolket og brukt i ettertid, kunne kanskje teksten i St.prp. 67 ha vært mer utførlig i den forstand at toleransepennene for ulike materialtyper kunne ha vært angitt. Da ville man ha kunnet se at tabellen angir en øvre grense på 60 pst. for materialgrupper som er aktuelle for malerier og en rekke andre gjenstandstyper, mens gjenstander av keramikk, glass, steingods, marmor og gips står oppført med en øvre grense på 65 pst.

Både i fase 2 av arkitektkonkurransen og i byggeprogrammet fra våren 2010, som ligger til grunn for forprosjektet, er den øvre toleransegrensen satt til 60 pst. for de fleste aktuelle materialgruppene i Nasjonalmuseets samlinger. Bl.a. følges anbefalingene i Norsk Standard NS-EN 215757:2010, "Bevaring av kulturminne. Krav til temperatur og relativ fuktighet for å begrense klimarelatert mekanisk skade på organiske, hygroskopiske materialer".

Har så tallet 65 hatt noen betydning for de beslutningene som ble gjort våren 2009, eller i planleggingen av et nybygg for Nasjonalmuseet på Vestbanen? Overhode ikke. Ingen ville finne på å bruke en øvre toleransegrense i et variasjonsspenn som et krav som man aktivt skulle prøve å oppnå for å klimatisere en bygning.

Jeg merker meg at representanten Thomsen har en sterk interesse for krav til temperatur og relativ fuktighet i kunstmuseer generelt og i Nasjonalgalleriet spesielt. Jeg vil da henlede representantens oppmerksomhet på en kronikk i Museumsnytt nr. 1/2011 av avdelingsdirektør Francoise Hanssen-Bauer og seksjonsleder Kari Greve, begge ved Nasjonalmuseet. De beskriver de konkrete utfordringene som Nasjonalmuseet har i dagens bygning, bl.a. at det vinterstid er problemer med for lite fuktighet:

"Vi har gjennom de siste 10 årene systematisk registrert klimaforholdene på Nasjonalgalleriet i utstillingslokaler og magasiner. Vi har registrert forhold som ligger langt unna både tidligere og nyere standarder, og vi kan også registrere store svingninger i løpet av et enkelt døgn. Eksempelvis svinger RH [relativ luftfuktighet] i mai 2010 mellom 20 og 40 prosent RH i løpet av 24 timer, vi registrerer temperaturer helt opp i 36 grader i enkelte saler om sommeren og vi måler RH lavere enn 10 prosent i kuldeperiodene om vinteren. Klimaregistreringene gir oss et godt grunnlag for å kunne si at klimaforholdene på Nasjonalgalleriet er ugunstige og i strid med alle anbefalinger for god oppbevaring."

Det gis med andre ord et skjønnsrom til UDI og UNE ved behandling av søknad om arbeidstillatelse fra prester og religiøse ledere. Allikevel har vi nylig sett at to etiopiske prester har fått avslag på sine søknader om arbeidstillatelse i Norge, til tross for at de skal ha gjennomført den høyeste utdanning for prester i Etiopia innen Den etiopisk-ortodokse kirke

SPØRSMÅL NR. 1330

Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 15. mai 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at et strengt regelverk for håndtering av søknad om arbeidstillatelse kommer i strid med retten til fri religionsutøvelse slik denne er nedfelt i menneskerettighetene?»

BEGRUNNELSE:

UDI lempet i fjor høst, gjennom RS 2011-046, på utdanningskravene til prester og religiøse ledere ved søknad om arbeidstillatelse i Norge. Der går det frem at kravet om at søkeren må ha en kompetanse på et høyere nivå er absolutt, men at det vil kunne gjøres unntak fra kravet om at dette må dokumenteres i form av en mastergrad/utdanning på masternivå.

Avslagene skaper uro blant annet i den etiopisk-ortodokse menigheten i Stavanger. Styremedlem i menigheten, Herout Kabede, uttrykker til Vårt Land 3. mai at menigheten ikke kan drive kirken, dersom de mister presten.

Oslo Tingrett uttaler blant annet følgende i en domsavsigelse, datert 10.mars 2012:

«Dersom praktiseringen av regelverket de facto utelukker at menigheten kan få seg en prest, vil det kunne bli et spørsmål om praksisen kommer i strid med retten til fri religionsutøvelse slik denne er nedfelt i menneskerettighetene.»

Svar:

Jeg er opptatt av at alle religiøse samfunn skal kunne få oppholdstillatelse for sine religiøse ledere. Dette oppleves som viktig for å kunne utøve religionsfriheten i Norge. Samtidig gjelder det et skjerpet kompetansekrav for religiøse ledere. Hovedregelen er at søkeren må ha kompetanse på mastergradsnivå. Det er ikke tilstrekkelig med kompetanse på lavere nivå. Dette var fast praksis etter det gamle utlendingsregelverket, og Regjeringen ønsket å videreføre praksisen da den nye utendingsloven trådte i kraft 1. januar 2010.

Det finnes ikke et sekulært system for utdanning innenfor alle religioner eller trosretninger. Det er derfor ikke alle som har mulighet til å tilfredsstille kravet til mastergrad. Dette er også tilfellet for etiopiske

prester. For å unngå at det formelle kravet til utdanning er til hinder for at religiøse ledere skal kunne få oppholdstillatelse, har Utlendingsdirektoratet gitt retningslinjer som presiserer at lederne må oppfylle kravene til utdanningen som finnes innenfor deres egen religion. I praksis innebærer dette at søkeren må gjøre konkret rede for hvilken utdanning og/eller praksis personer må ha for å kunne være leder og/eller lærer i den respektive religionen eller trosretningen. Søkeren må dokumentere at denne utdannelsen/opplæringen er gjennomført.

Jeg har ikke mulighet for å gå inn i enkeltsaker. Jeg har likevel fått opplyst at en av prestene stortingsrepresentanten viser til ikke har dokumentert at han har gjennomført opplæringen på alle nivåene innenfor sin religion. Da saken ble behandlet i Oslo tingrett i mars i år, la retten til grunn at presten bare hadde gjennomført deler av utdannelsen (utdanning på lavere nivå). Presten hadde derfor ikke dokumentert å ha nødvendig kompetanse etter det skjerpede kompetansekravet.

SPØRSMÅL NR. 1331

Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. mai 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Hvilke mål setter regjeringen seg i forbindelse med klimameldingen for energieffektivisering i eksisterende bygg?»

BEGRUNNELSE:

Mange etterspør tiltak på energieffektiviseringsiden på eksisterende bygg og mener at tiltak beskrevet i klimameldingen er for uklare.

Spesielt gjelder dette byggenæringen selv som er kritisk til manglende målsetting på dette området.

Svar:

Regjeringen la i Meld. St. 21 (2011-2012) om norsk klimapolitikk fram en handlingsplan for energieffektivisering, med mål om å redusere samlet

energibruk vesentlig innen 2020. Regjeringen vil fortsette arbeidet med energiomlegging og økt energieffektivisering i bygg. En rekke virkemidler trekkes i retning av økt energieffektivitet og reduserte klimagassutslipp fra bygg. Handlingsplanen omfatter skjerping av energikrav i byggeteknisk forskrift, innføring av komponentkrav, utfasing av oljefyring og at staten som byggherre og eiendomsbesitter skal være pådriver.

Det vises til at Enova bruker betydelige ressurser på tiltak i eksisterende bygg. I 2011 sto områdene næringsbygg, offentlige bygg og boliger for kontraktstfestede energieresultater på 612 GWh.

Det vises for øvrig til at regjeringen har varslet at den vil legge fram en melding for Stortinget om norsk bygningspolitikk før sommeren 2012.

SPØRSMÅL NR. 1332**Innlevert 3. mai 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 11. mai 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hvilke bygningstandard legger regjeringen til grunn på energisiden for offentlige bygg?»

BEGRUNNELSE:

Klimameldingen legger mål for reduksjon i utslipp og i den sammenheng er energibruk i bygninger viktig. Blant de store eiendomsbesittere er stat, fylke og kommuner der bygningstandard er svært varierende. Også for fremtidige bygg er standarden lite kommunisert.

Svar:

Det har vært energikrav i forskrifter til plan- og bygningsloven i mange år, og energikravene har blitt skjerpet i flere omganger, senest i 2010. Energikravene i byggteknisk forskrift skiller ikke mellom bygg

som er eiet av offentlige aktører eller bygg som er eiet av private.

I Meld. St. 21 (2011-2012) om norsk klimapolitikk står det at regjeringen vil sørge for at staten som byggherre og eiendomsbesitter er pådriver i arbeidet med energi omlegging og utfasing av fossile brensler i bygningsmassen. Blant andre har Statsbygg og Forsvarsbygg allerede etablert aktiviteter rettet mot energibruk i bygg.

Det offentlige forvalter store deler av bygningsmassen i Norge, og det er et betydelig potensial for energieffektivisering i offentlige bygg. Offentlige bygg står også for en vesentlig del av Enovas prosjekter. I 2011 kontraktfestet Enova et energireultat på 210 GWh innenfor området offentlige bygg.

Det vises for øvrig til at regjeringen har varslet at den vil legge fram en melding for Stortinget om norsk bygningspolitikk før sommeren 2012.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 9. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva gjøres for å forhindre at det nåværende politiske klimaet har negative konsekvenser for norske næringslivsaktører i Kina?»

BEGRUNNELSE:

25. april kunne man lese i Sunnmørsposten at en sjømann ble nektet "Letter of Invitation", en formell invitasjon som igjen danner grunnlag for utstedelse av visum. Dette kan i ytterste konsekvens føre til at norske rederier må erstatte norsk mannskap med utenlandsk mannskap når skipene skal i land i Kina.

Administrerende direktør i Rederiforbundet, Sturla Henriksen, sier at det politiske forholdet mellom Kina og Norge har vært bunnfrosset siden tildelingen av fredsprisen til Liu Xiaobo i 2010, og at dette går ut over norske næringsaktører i Kina.

Henriksen viser til at norske aktører ikke lenger inviteres til å delta i prosjekter og aktiviteter i Kina, og blir møtt med praktiske hindringer. Han peker blant annet på at det har tatt lengre tid enn før å få vi-

sum, og at det nå blir gitt visum begrenset til bare en og en innreise.

Svar:

Som kjent er den politiske kontakten mellom Norge og Kina for tiden begrenset. På næringslivsområdet er bildet varierende. Enkelte prosjekter gjennomføres som normalt, mens andre arrangementer og ulike typer samarbeid er blitt kansellert eller utsatt.

Fra norsk side ønsker vi et bredt samarbeid med Kina. Vi er opptatt av å utvide og styrke samarbeidet over et vidt felt, inkludert gjenopptakelsen av den politiske dialogen mellom våre to land. Vi arbeider for å få dette til, men en normalisering av forbindelsene har dessverre vist seg å ta tid.

Det er en prioritert oppgave for norske myndigheter å bistå norsk næringsliv i Kina. Vi vurderer også fortløpende hvorvidt det er nødvendig å følge opp enkelte næringslivsspørsmål i en multilateral ramme, i henhold til de internasjonale forpliktelsene Kina har påtatt seg. Det gjelder blant annet innenfor

WTO. Vi forventer at Kina etterlever de forpliktelser som følger av medlemskapet i WTO.

I den konkrete saken representanten Andersen Eide viser til og som gjelder norske aktørers rammevilkår i Kina, har det vært direkte kontakt både med kinesiske myndigheter og med de aktuelle næringer. Vi har tilkjennegitt overfor kinesiske myndigheter at det må være likebehandling når det gjelder utstedelse av visum. Vi er kjent med at Kina har gjennomført

enkelte endringer i sine visumkrav, som gjelder for alle lands borgere, men vi kan ikke se at de skulle fremstå som hindringer i denne konkrete saken. Vi har derfor overfor kinesiske myndigheter uttrykt et håp om at det finnes en løsning på saken. For en internasjonal næring som denne vil det være et meget uheldig signal dersom kinesiske myndigheter lar politiske forhold hindre fri konkurranse innen maritime tjenester.

SPØRSMÅL NR. 1334

Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 9. mai 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«The British Foreign Office har kommet med en generell advarsel i forhold til å reise på cruise i arktiske farvann, på grunn av manglende søk og redningskapasitet. Hurtigruten, som selv står for en del slike cruise, mener de driver innenfor akseptable sikkerhetsmessige forhold.

Vil utenriksministeren ta kontakt med britiske myndigheter for å bidra til et mer nyansert budskap, enn den generelle advarsel som nå retter seg mot all turisttrafikk i Arktis?»

BEGRUNNELSE:

Det er ingen tvil om at søk og redningskapasiteten i arktiske farvann er en utfordring og det er behov for mer kapasitet og et oppdatert regelverk for turisttrafikk i slike områder. Allikevel er det store forskjeller på hvor i Arktis man seiler og også på hvor godt de forskjellige rederiene er forberedt på utfordringene i Arktis. En advarsel som den britene nå har kommet med, kan skade seriøse operatører som driver sin virksomhet i farvann med lav risiko.

Svar:

Jeg er kjent med dette reiserådet som representanten Høglund viser til; en weblenke til rådet er publisert under det britiske utenriksdepartementets reiseråd for hvert av de arktiske landene og er dermed et allment reiseråd for Arktis.

Jeg deler fullt ut Høglunds syn på at dette reiserådet er for lite nyansert. Betegnelsen Arktis brukes uten noen tydelig angivelse av hvilke farvann rådet gjelder. Dersom cruiseturister skulle tolke rådet til å gjelde alle farvann i arktiske land, kan dette tenkes å

gi en nedgang i antall cruiseturister i norske farvann. Det ville være uheldig – men det gjenstår å se.

Arktis rommer farvann av ulik karakter. Søke- og redningskapasiteten er også ulik mellom de arktiske landene. Norge er langt fremme blant de arktiske landene når det gjelder redningskapasitet i regionen – ja, kanskje lengst fremme. Men det er heller ikke i våre arktiske farvann vi finner de vanskeligste forholdene.

Jeg vil samtidig understreke at vi har fullt fokus på sikkerheten knyttet til skipsfart i våre nordlige havområder og i Polhavet – ikke minst hva gjelder passasjerskip. Det er mange utfordringer knyttet til søk og redning i deler av arktisk farvann – også våre – blant annet knyttet til avstander og begrensede redningsressurser.

Søke- og redningsavtalen som ble inngått mellom de arktiske landene i fjor, er meget viktig for samarbeidet om å møte disse utfordringene. Det er også arbeidet som pågår i FNs sjøfartsorganisasjon IMO, for å innføre et bindende regelverk for skip i arktiske farvann. Norge spiller en ledende rolle i dette arbeidet.

Norges ambassade i London har gjort det britiske utenriksministeriet kjent med vårt syn om at reiserådet er unyansert. Det har også vært kontakt mellom Utenriksdepartementets polarrådgiver og hans motpart i det britiske utenriksministeriet om saken. Vi har fått opplyst at reiserådet har sin bakgrunn i en økning i antallet britiske turister til Arktis, samt bekymring for begrenset søke- og redningskapasitet i de store arktiske havområdene. Ordlyden i reiserådet er lik den USAs utenriksdepartement bruker for Grønland.

Britiske myndigheter vil vurdere ordlyden i reiserådet på nytt i lys av reaksjoner som er kommet og har lovet å holde vår ambassade i London orientert.

SPØRSMÅL NR. 1335**Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 16. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at endringen av incentivsystemet tilknyttet strålebehandling ikke går ut over kreftpasienters tilbud i Norge, og på hvilke måter ser statsråden for seg at behandlingsskapasiteten kan økes slik at Norge kan nå WHO's mål om at 50 % av kreftpasientene får tilbud om stråleterapibehandling?»

BEGRUNNELSE:

Gjeldende fra 1.1.2012 har incentivsystemet som er knyttet til poliklinisk strålebehandling blitt redusert med ca. 60 %. Den har gått fra overkant av 1 mrd. kroner i 2011 til litt over 400 mill. kroner i 2012 (DRG takst + basisramme). Spørsmålsstiller har gjennom arbeid med en master oppgave blitt kjent med at det er stor misnøye fra sentrale personer i stråleterapisystemet som har sittet i referansegruppen for arbeidet, og som i praksis har følt seg som gissel i prosjektet. De ser at endringer kan føre til dårligere behandlingstilbud til kreftpasienter i fremtiden. Pasientorganisasjoner som kreftforeningen har verken blitt invitert inn i arbeidet eller informert om den dramatiske endringen. Arbeidet er utført uten en spesiell metode og det er ikke utført konsekvensanalyse.

Gjennom Nasjonal kreftplan, jf. St.prp. nr. 61 (1997-98), bevilget Stortinget 7,3 mrd. kroner til en nasjonal handlingsplan for styrking av kreftomsorgen og kjøp av medisinsk teknisk utstyr til norske sykehus. Et viktig mål var å øke behandlingsskapasiteten for gi palliative pasienter et bedre behandlingstilbud. Dagens situasjon vedrørende stråleterapibehandlingen er etter spørsmålsstillers syn ikke tilfredsstillende. Gjennomsnittsalderen for stråleterapiutstyr i Norge er høy og mye utstyr trenger reparasjoner. Som bl.a. TV2 har vist må fagpersoner bruke tiden sin på ebay for å finne gamle deler til sin slitte maskinpark, fremfor å behandle pasienter. Kapasiteten på maskinene i Norge er sprengt, samtidig som man er langt unna målet fra WHO som sier at ca. 50 % av alle kreftpasienter kan ha nytte av stråleterapibehandling. Under 40 % av kreftpasienter tilbys i dag stråleterapibehandling.

Svar:

Det er tatt i bruk en ny løsning for poliklinisk stråleterapi i innsatsstyrt finansiering (ISF) i 2012. Dette skal ikke påvirke behandlingstilbudet. Endringene medfører at refusjonene for poliklinisk stråle-

terapi reduseres med om lag 60 pst. eller 250 mill. kroner, men sørge for ansvaret og totalrammen til de regionale helseforetakene er uendret. Endringen er varslet i statsbudsjettet for 2011 høsten 2010:

”Polikliniske opphold der strålebehandling er hovedformålet med helsehjelpen, har siden 2008 inngått i grunnlaget for beregning av ISF-refusjon til regionale helseforetak. Fra 2011 vil det bli tatt i bruk en ny ISF-løsning for poliklinisk stråleterapi basert på indikasjon for behandlingen og rapporterte prosedyrekoder, på lik linje med øvrig ISF-finansiert aktivitet. Den nye løsningen skal gi en bedre beskrivelse av den behandlingen som er gitt, samtidig som den skal legge til rette for beregning av stråleterapikostnader basert på faktiske kostnader. Det tas sikte på å inkludere strålebehandling i kostnadsvektarbeidet i 2011, og gå over til kostnadsbaserte vekter i 2012.”

ISF er en del av finansieringssystemet fra staten til regionale helseforetak. Finansieringsordningens viktigste formål er å understøtte sørge-for-ansvaret til regionale helseforetak. ISF er derfor rettet mot regionale helseforetak som har et selvstendig ansvar for å fordele disse budsjettmidlene og basisbevilgningen ned til det enkelte helseforetak.

Årlig oppdatering av kostnadsvektene og endringer i DRG-løsningen er en del av den løpende forvaltningen av ordningen, og skal legge til rette for at ordningen til enhver tid fremstår som mest mulig prioriteringsnøytral. Det er prioriteringsforskriften og en individuell medisinsk faglig vurdering, og ikke finansieringssystemet, som skal være styrende for hvilke og hva slags behandling den enkelte pasient mottar. Kostnadsberegningene i 2011 viste at poliklinisk stråleterapi var bedre finansiert over ISF sammenlignet med det som er lagt til grunn som et gjennomsnitt for annen somatisk behandling.

Kapitalkostnader er ikke en del av ISF og dekkes over basisbevilgningene. Basisbevilgningene utgjør til sammen om lag 80 mrd. kroner i 2012. De regionale helseforetakene har et helhetlig ansvar for både drift og investeringer.

Midlene som ble tatt ut av ISF for poliklinisk stråleterapi er deretter fordelt ut til andre behandlinger slik at det samlet sett blir utbetalt like mye gjennom ISF fra staten til regionale helseforetak som før endringen. Etter endringen må driftskostnadene nasjonalt på anslagsvis 400 til 500 mill. kroner for poliklinisk stråleterapi - på lik linje med all annen behandling - dekkes over basisbevilgningene og ISF etter en 60/40-fordeling. En tilsvarende gjennomgang for transplantasjonskirurgien i 2011 med effekt fra

2012 har for eksempel medført at dekningsgraden gjennom ISF har økt.

Endringene i 2012 er ikke et uttrykk for en lavere prioritering av tilbudet til kreftpasienter. Gode behandlingstilbud til kreftpasienter er kanskje det området som denne regjeringen har lagt mest vekt på i årets statsbudsjett og i oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene. Det legges ned et stort arbeid i faglige retningslinjer som nettopp skal bidra til at pasientene får god og effektiv behandling og blir best mulig ivaretatt.

Strålebehandling gis i kurativ og i palliativ hensikt. Det er den medisinskfaglige vurderingen som ligger til grunn for at pasientene får slik behandling. Det er derfor ikke gitt at 50 pst. vil ha nytte av slik behandling. Forløpstidene i Norge gjelder også for de pasientene som skal strålebehandles enten det er kurativt eller palliativt. Dette styringssignalet er gitt til RHFene, og strålekapasiteten i RHFene må derfor dimensjoneres for å nå dette målet.

SPØRSMÅL NR. 1336

Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 16. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«På hvilke måter vil statsråden sikre seg at regelverket vedrørende festetomter og eiendomsskatt på privat grunn og i bygdeallmenninger klargjøres, og mener statsråden at det er riktig lovforklning av tomtefesteloven og eiendomsskatteloven når praktiseringen av regelverket fører til at festerne i bygdeallmenningene blir forskjellsbehandlet ved ileggelse av eiendomsskatt?»

BEGRUNNELSE:

I skriftlig spørsmål nr. 1263 vedrørende tomtefest og eiendomsskatt baserer statsrådets sitt svar på en antakelse i Finansdepartementets forkloringsuttalelse av 15. august 2008. Slik reglene er tolket, vil tomtefester på privat grunn ha større frihet til å velge innløsning enn festerne i bygdeallmenningene. Tomtefesterne i bygdeallmenningene har dårligere rådighet over festetomta enn festerne på privat grunn. Festerne i bygdeallmenningene har små mulighet til å utta verdistigningen i tomta, som forblir hos grunneieren. I tillegg til å beholde verdistigningen, uttar grunneier også avkastningen i form av festeavgift. Likevel pålegges festerne på privat grunn og festerne i bygdeallmenningene den samme eiendomsskatten som for begge er basert på tomtas markedsverdi.

Svar:

Lov 6. juni 1975 nr. 29 om eideomsskatt til kommunane (eideomsskattelova) har som system at eiendomsskatt pålegges eiendommenes bruttoverdi, uten hensyn til hvordan rettighetsforholdene til eien-

dommen er ordnet. Dette gjelder uansett de enkelte rettigheters varighet. Det springende punkt ved sammensatte rettighetsforhold er derfor hvem som skal anses som skyldner.

Utgangspunktet her er eieren. Loven inneholder ingen eksplisitte regler om hvem som er skyldner for eiendomsskatt på festetomter. Finansdepartementet har i en forkloringsuttalelse fra 1992 lagt til grunn som det prinsipielle utgangspunktet at fester skal betale eiendomsskatt for verdien av bygningen, mens bortfester (grunneier) skal betale eiendomsskatt for verdien av tomten. Departementet la imidlertid til grunn at det gjelder et unntak for festeavtaler med lengre varighet enn 99 år, eller når festeren har ensidig rett til å forlenge avtalen uten tidsbegrensning (stetsevarig festerett). Når festeretten er stetsevarig, skal den skattemessig likestilles med eiendomsretten til tomten. Tomten verdsettes og skattlegges da under ett med bygningen.

Uttalelsene fra Finansdepartementet ble avgitt før tomtefesteloven ble endret. I en forkloringsuttalelse av 15. august 2008 uttalte Finansdepartementet at i den grad lovendringene i tomtefesteloven gir fester av en tidligere tidsbegrenset festerett en ubetinget rett til å forlenge festekontrakten på ubestemt tid, må også slike kontrakter regnes som stetsevarige etter eiendomsskattereglene.

Retten til forlengelse av festekontrakten er avgjørende for om den regnes som stetsevarig eller ikke. Fester av tomt til bolig og fritidsbolig har ubetinget rett til å forlenge festekontrakten på samme vilkår som før, jf. tomtefesteloven § 33. Dette gjelder selv om festetomten hører til en bygdeallmenning. Tom-

tefestelovens system er altså at festerens rett til forlenging er ubegrenset, innen lovens frister for framsetting av krav om forlenging.

I bygdeallmenninger er det begrensninger i innløsningsretten. Men slike begrensninger er uten betydning for spørsmålet om festet er stetsevarig etter skattereglene. Fester er dermed debitor for eiendomsskatt av festetomt til bolig eller fritidsbolig som hører til en bygdeallmenning.

Regelverket for eiendomsskatt på festetomter ble klargjort ved at Finansdepartementet avga fortolkningsuttalelsen 15. august 2008. Ytterligere klargjøring fulgte av mine svar på spørsmål nr. 1263 og 1281 til Stortinget om eiendomsskatt på festetomt som hører til bygdeallmenning. Etter dette svaret kan jeg ikke se at det er behov for å klargjøre regelverket ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1337

Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 15. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Trønder-Avisa har skrevet flere artikler om en person som fikk skiltene på firmabilen klippet av Vegvesenet, fordi han selv stod som eier av bilen, mens forsikringen sto på firmaet hans. I en nettsak på t-a.no 3. mai 2012 påpeker advokat Anders Kjøren at bileier kun er forpliktet til å sørge for at bilen er forsikret, uavhengig av hvem som betaler forsikringen.

Hva vil statsråden gjøre for å rydde opp i saken?»

BEGRUNNELSE:

I sin prinsipputtalelse om lovtolkningen i februar 2007, skriver Justisdepartementet ifølge Trønder-Avisa blant annet:

«Eieren skal i henhold til første punktum tegne trafikkforsikring før eller i samband med registrering eller i tilfelle utlevering av prøvenummer eller grensepassering fra utlandet. At vogneieren pålegges denne plikt, er selvsagt ikke til hinder for at forsikringen i stedet tegnes av andre, men vogneieren blir ansvarlig for at forsikringen til enhver tid er i kraft.»

Og:

«Etter vårt syn ville det gi dårlig sammenheng i lovens system dersom det skulle være adgang til å inndra kjennemerke og vognkort i alle tilfelle der andre enn eieren har tegnet forsikringen. (...) Det sentrale ved regelverket er at det av hensyn til potensielle skadelidte skal være tegnet en forsikring. Lovavdelingen antar etter dette at kjøretøyets kjennemerker og vognkort ikke kan inndras, selv om det er en annen enn den registrerte eieren som har tegnet forsikringen.»

Svar:

Justisdepartementets lovavdeling har i brev av 14. februar 2007 til Samferdselsdepartementet tolket bilansvarslova slik at også andre enn eieren av kjøre-

tøyet kan tegne og opprettholde den lovpliktige bilforsikringen. Derfor er det slik at hvem som helst kan tegne og opprettholde forsikringen uten at kjennemerker og vognkort blir inndratt. Det er ikke noe krav om at forsikringen må tegnes eller betales av eier.

Selv om kjøretøyet er forsikret av annen enn kjøretøyeieren, må den elektroniske forsikringserklæringen som sendes fra forsikringsselskapene til motorvognregisteret inneholde kjøretøyeierens navn og person-/ org. nr. Det er, i tillegg til kjøretøyets kjennemerke, disse opplysningene som brukes som nøkkel for å knytte riktig forsikringserklæring til riktig kjøretøy. Dersom forsikringserklæringen har et annet fødsels nr. eller org. nr. enn den som er registrert som eier av kjøretøyet, vil forsikringen ikke bli automatisk tilknyttet kjøretøyet. I slike tilfeller vil eier av kjøretøyet få et varselbrev fra Statens vegvesen om at vedkommende må kontakte forsikringsselskapet slik at de kan sende korrekt forsikringserklæring.

I noen få tilfeller kan det skje en svikt hos forsikringsselskapene ved at de sender forsikringserklæring med feil fødsels-/org.nummer slik at den ikke blir tilknyttet kjøretøyet. Dette til tross for at TFF (Trafikkforsikringsforeningen) har strammet inn rutinene ovenfor forsikringsselskapene. Det er i slike tilfeller et kjøretøy kan bli stoppet og avskiltet i utekontroll siden motorvognregisteret ikke har kunnet knytte forsikringserklæringen til kjøretøyet. TFF opplyser at samtlige forsikringsselskap refunderer gebyret for påskilting dersom et kjøretøy blir avskiltet som følge dette.

Det er til enhver tid mange uforsikrede kjøretøy i bruk, og det er derfor viktig for kontrollmyndighetene at det ikke brukes ressurser på saker hvor svikt i rutinene er årsak til at forsikringsforholdene ikke fremstår å være i orden.

SPØRSMÅL NR. 1338**Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. mai 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Stortinget må inn med mer penger til det digitale nødnettet, men ifølge nrk.no 28. februar 2012 avventet justisministeren den gang en rapport fra Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) som skulle komme i mars, før regjeringen ville diskutere konkrete investeringsbeløp knyttet til nødnettet.

Når kommer denne rapporten, og når vil stortinget eventuelt få en egen proposisjon om saken til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Nødnett har tidligere vært gjenstand for uforsvarlig behandling i Stortinget, og jeg vil i den forbindelse vise til protokolltilførsel fra medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre i transport- og kommunikasjonskomiteens møte 8. juni 2009 etter å ha tapt voteringen om ikke å behandle St.prp. nr. 83 (2008–2009) om økt kostnadsramme for første byggetrinn i vårsesjonen:

«Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre avviser behandling av ytterligere nye saker før Stortinget 19. juni 2009 avslutter før sommeren. Med to uker igjen til avslutningen av flere saker og debatt om disse sakene i Stortinget, vil behandling av ytterligere saker etter disse medlemmers oppfatning ikke kunne gjennomføres på en forsvarlig måte.»

Da Stortinget behandlet nødnettet i Budsjettinnst. S. nr. 4 (2004–2005) til statsbudsjettet for 2005 ble det i Stortingsbehandlingen understreket som en forutsetning at nødnettet ikke skulle være et utviklingsprosjekt. Fremskrittspartiet hadde den gang følgende kritiske merknader til prosjektet:

”Disse medlemmer mener det er viktig å balansere dagens behov for å få på plass et tidsriktig nødnett, med de muligheter som finnes ved å velge et nett som er ”fremtidssikkert”. Disse medlemmer mener at fokus må være på både de behov etatene har i dag og de behov som kan dekkes ved en videreutvikling av det system man velger. Det har tidligere vært for mye fokus på en teknologi (TETRA) til fortrensel for de behov etatene har, og muligheter som ligger i stadig nye teknologiske vinninger. Man kan bare forestille seg verdien av for eksempel direktesendte bilder, medisinsk data og posisjonering sin informasjon for alle enheter på et ulykkessted, eller i andre sammenhenger som identifikasjon med mer. Det bør etterspørres et digitalt nett som har en dataoverføringskapasitet som mestrer de systemer nødnettet har, eller i nær fremtid vil kunne ha nytte av å ha i de operative enheter. Fremskrittspartiet ønsker en åpen anbudsrunde som er teknologinøytral. Slik vil det være nødnettetens behov og mulig-

heter som kommer i fokus, i stedet for å begrense nødnettetens utviklingspotensial til de muligheter som ligger i én teknologi. Ved et totalt teknologinøytralt tilbud vil man kunne få flere tilbydere og det vil påhvile tilbydere å vise at deres system og teknologi tilfredsstiller krav og behov, samt hvilke muligheter som videre ligger i å benytte deres tilbud.”

Svar:

Jeg viser for til Prop. 100 S (2010–2011) hvor kostnadsrammene for landsdekkende utbygging av Nødnett er omtalt:

”I tråd med eksternt kvalitetssikrers anbefaling, foreslår Regjeringen at kostnadsrammen for utbyggingen av trinn 2 fastsettes til 4 700 mill. kroner. Styringsrammen settes til 3 950 mill. kroner, også dette i samsvar med kvalitetssikrers anbefaling. Det tilrås således en usikkerhetsavsetning på 750 mill. kroner. Rammene består av investeringselementer i form av utstyr som radionettverk, kjernenett, kommunikasjonsentraler, radioterminaler og aktiviteter som knyttes til montering, installasjon og planlegging av disse elementene. Rammene består videre av følgende driftselementer: Direktoratet, prosjektorganisasjon, støtte til innføringsprosjektene i etatene og driftsutgifter i utbyggingsperioden som inngår som del av prosjektet.”

Stortingets transport- og kommunikasjonskomité sluttet seg til regjeringens forslag og vedtok følgende i Innst. 371 S (2010–2011):

”Stortinget samtykker i at:

1. Utbygging og drift av Nødnett i hele Fastlands-Norge, i samsvar med de vilkår og betingelser som følger av inngått kontrakt mellom Justis- og politidepartementet og Nokia Siemens Networks Norge AS av 22. desember 2006 med nå inngåtte endringer og tillegg, igangsettes.
2. Nødnett bygges ut for hele Fastlands-Norge innenfor en samlet kostnadsramme for trinn 2 på 4 700 mill. kroner.”

Denne kostnadsrammen ligger fast.

1. mars 2012 mottok jeg rapport om samfunnets sårbarhet overfor bortfall av elektronisk kommunikasjon utarbeidet av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap i samarbeid med Post og Teletilsynet. Rapporten «Samfunnets sårbarhet overfor bortfall av elektronisk kommunikasjon» gir viktige innspill og vurderinger som Justis- og beredskapsdepartementet tar med seg i det videre arbeidet med robusthet i kritisk infrastruktur.

Som et ledd i dette arbeidet inngår også utredninger knyttet til økt robusthet i Nødnett. Det er en for-

utsetning fra Stortingets side at Nødnett skal bygges på eksisterende infrastruktur. Bakgrunnen for dette er behovet for å holde kostnadene innen håndterbare grenser, samt å tilrettelegge for så rask og miljøvennlig utbygging som mulig. Som det går frem av min kommentar til NRK 28. februar i år, er det for tidlig å diskutere når eventuelle investeringsbeløp, ytterligere utredninger og avklaringer må foreligge. Det er derfor ikke truffet noen beslutning for hvordan pro-

blemer med mulig sårbarhet knyttet til strømtilførsel til elektroniske kommunikasjonsmidler skal adresseres. Dette er en problemstilling som det arbeides med i departementet og underliggende etater.

Det foreligger på nåværende tidspunkt ingen planer som vil rokke ved vedtatte kostnadsramme for utbygging av Nødnett. Eventuelle investeringer som må foretas for å øke robustheten i Nødnett, vil bli håndtert i de ordinære budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 1339

Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. mai 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Finansministeren forsvarer oljepengebruk utenfor handlingsregelen med at det er "formueomplasse- ring", hvor man forventer høyere avkastning enn Oljefondets investeringer. Mange infrastrukturprosjekter og lignende har en kalkulasjonsrente som ligger langt over Oljefondets avkastning.

Vil finansministeren ta initiativ til at nivået på kalkulasjonsrenten for statens prosjekter legges mer på nivå med avkastningen fra Oljefondet?»

Svar:

Regjeringen nedsatte 18. februar 2011 et ekspertutvalg som skal vurdere Finansdepartementets retningslinjer for samfunnsøkonomiske analyser. Bakgrunnen for ønsket om en gjennomgang er utviklingen på området nytte-kostnadsanalyser etter at departementets veileder ble utgitt i 2000 og senere revidert i 2005. Blant de problemstillinger utvalget skal vurdere, er retningslinjene for valg av kalkulasjonsrente. Jeg avventer nå utvalgets innstilling som skal foreligge innen 1. oktober 2012.

SPØRSMÅL NR. 1340

Innlevert 4. mai 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 14. mai 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvor langt er arbeidet med evalueringsrapporten vedrørende narkotikaprogram med domstolskontroll kommet, og vil statsråden utvide ordningen dersom evalueringen viser til gode resultater for de domfelte?»

BEGRUNNELSE:

En viktig funksjon ved soning er rehabilitering. Innholdet i soningen, og god oppfølging i etterkant er

ofte avgjørende for å lykkes med dette. I enkelte tilfeller er det gode grunner for å ilegge samfunnsstraff eller behandling i stedet for fengselsstraff.

Gjennom et prøveprosjekt med narkotikaprogram med domstolskontroll kan retten nå dømme til betinget fengsel med vilkår om å gjennomgå et individuelt tilpasset rehabiliteringsopplegg istedenfor å dømme rusmiddelavhengige til fengsel. Gjennom prosjektet skal helse- og tiltaksapparatet sammen med kriminalomsorgen sikre at rammene og tilbudet er tilpasset den enkelte domfelte og samfunnets be-

hov for trygghet. I skriftlig spørsmål nr. 133 (2009-2010) svarer daværende justisminister Knut Storberget at ordningen skulle evalueres. Det er svært viktig med en slik kvalitetssikring av tilbudet med sikte på å avvikle eller utvide ordningen (Ot.prp. nr. 81 (2004-2005)).

Undertegnede mener at det er spesielt viktig for rusmiddelavhengige med gode og varierende rehabiliteringstilbud tilpasset den enkeltes utfordringer for å lykkes med rehabiliteringen, og mener derfor det er viktig at en slik evalueringsrapport ferdigstilles raskest mulig med tanke på en eventuell utvidelse av ordningen.

Undertegnede er kjent med en evaluering av oppstarten av prosjektet fra kriminalomsorgen i 2006, og at SIRIUS fikk i oppdrag å evaluere prosjektet i 2007.

Svar:

Evalueringen av Narkotikaprogram med domstolskontroll (ND) gjennomføres av Statens Institutt for Rusmiddelforskning SIRUS. Etter avtale med daværende Justis- og Politidepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet er det enighet om at de 115 første deltakere som ble tatt inn i ND skal følges i to år med intervju ved inntak, etter ett år og etter to år.

Inntaket har tatt mer tid enn forutsatt. Den siste av de 115 deltakerne som SIRUS skal følge, ble tatt inn først på slutten av 2011. Data for to-års oppfølging av de 115 deltakerne vil således ikke foreligge før ved utgangen av 2013 og evalueringsrapport vil bli levert i 2014.

Status per 31.12.2011 var:

- 115 deltakere intervjuet for første gang (ved inntak, 46 i Oslo 69 i Bergen);
- 91 deltakere intervjuet for annen gang (ett år etter inntak, 58 i Bergen, 33 i Oslo, mens det var fire i Bergen og fem i Oslo som en ikke lykkes å intervju);

- 63 deltakere intervjuet for tredje gang (2 år etter inntak, 37 i Bergen og 26 i Oslo).

Situasjonene for de 115 deltakerne ved utgangen av 2011 var ellers:

- 26 personer hadde fullført ND.
- 27 personer var fortsatt inne i ND
- 62 personer var av ulike grunner ute av programmet.

Prøveordningen blir evaluert for å undersøke om programmet har de effektene det er ment til å oppnå. Målgruppen består av personer med meget tung rusproblematikk og er svært vanskelig å arbeide med av den grunn. Rusavhengigheten er ofte så dominerende i livet til vedkommende at det tar lang tid og som oftest mye tilbakefall før man er i stand til å leve et rusfritt og/eller kriminalitetsfritt liv. Det kan ikke forventes at deltakere går gjennom programmet uten tilbakefall, eller at alle skal klare å fullføre programmet.

Domfelte som deltar i programmet er blitt intervjuet i februar 2012 i begge prøveprosjektene og resultatene viser stor brukertilfredshet og positiv vilje til å avstå fra videre rusmisbruk og kriminalitet. En erfaringssamling i mars 2012 viste at medarbeiderne i begge prøveprosjektene er motiverte og begeistret for de resultatene de oppnår. På det samme møtet uttalte også blant annet kommunene, undervisnings-samarbeidspartnere, helsetjenestene, påtalemyndigheten og dommere seg positivt om programmet.

Av ovenstående grunner kan det bli aktuelt vurdere å utvide ordningen dersom resultatene fra evalueringen viser seg å være positive. Det må i så fall undersøkes nøyaktig hvor lignende prosjekter kan være levedyktige ut ifra den tilstedeværende problematikk og et fungerende forvaltningssamarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 7. mai 2012 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 16. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at barna ikke vil få et dårligere tilbud som følge av oppsplittingen av Barnesenteret?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har det vært flere oppslag i media om vanskeligheter i forbindelse med oppsplittingen av Barnesenteret ved Ullevål. Flere funksjoner har blitt flyttet over til Rikshospitalet, AHUS og sykehusene i Vestre Viken.

Mange foreldre og pårørende til pasientene har i lengre tid ønsket å stå frem, men ikke turt dette av frykt for at barna skal få et dårligere behandlingstilbud. Pårørendeorganisasjonene Ja til lindrende enhet og omsorg for barn og stiftelsen Sykehusbarn har fått en rekke bekymringsmeldinger fra foreldre. Flere fagfolk har i den senere tid også stått frem og understøttet påstandene fra de pårørende. Det vurderes som problematisk at Barnesenteret ved Ullevål har blitt flyttet til Rikshospitalet uten at den nødvendige bygningsmassen er klar. En rekke ansatte har sluttet i protest mot prosessen.

Blant ankepunktene fra pårørendeorganisasjonene rapporteres det om dårlig kontinuitet og at det føles utrygt for barnet og deres pårørende når viktig fagkompetanse forsvinner som følge av at sykepleiere og leger slutter. Mange føler seg overlatt til seg selv, preget av sjokk og kaos uten riktig oppfølging. Plassmangel er et gjennomgående problem. Noen opplever at tilbudet blir betraktelig redusert da de flyttet fra Ullevål til Rikshospitalet og at behandlingen er svært personavhengig. Det rapporteres også om sviktende rutiner, dårlig og manglende kommunikasjon og få ressurser på andre større barneavdelinger rundt om i landet. Det rapporteres om kritikkverdige, unødvendige og vonde opplevelser i en allerede hektisk sykehushverdag og som kjennes ekstra belastende for barn og deres pårørende, som har allerede lange og gjentagende opphold på sykehus på grunn av barn med alvorlig livstruende sykdom og tilstander. Fra faglig hold har det blitt ytret frykt for at barn kan i verste fall dø om de ikke får rask nok hjelp.

Svar:

Jeg jobber for at barn i Norge skal få et bedre helse-tilbud.

Helse Sør-Øst RHF viser til at det arbeides systematisk for å videreutvikle et samlet godt tilbud til

syke barn i regionen og i Norge som helhet ved Oslo universitetssykehus.

Som følge av overføring av mellom 35 og 40 pst. av pasientgrunnlaget fra Oslo universitetssykehus ble betydelige oppgaver overført fra barneavdelingen ved Oslo universitetssykehus HF til Akershus universitetssykehus HF og Vestre Viken HF 1. januar 2011. Samtidig ble barneavdelingene ved Akershus universitetssykehus og Vestre Viken betydelig styrket.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at det er bred enighet i det barnemedisinske fagmiljøet ved Oslo universitetssykehus HF om størst mulig grad av samling av tilbudet til syke barn. En samling av fagmiljøet vil bidra til en styrket kvalitet på både pasientbehandling og forskning, og vil også gi mer effektiv drift.

Medisinske vurderinger av forsvarlighet og målet om omsorgsfull behandling av syke barn og deres pårørende har vært viktige forutsetninger i endringene. Det regionale helseforetaket opplyser at så langt er høyspesialisert behandling av barn med sjeldne og alvorlige sykdommer, tilbudet til barn med kreft, medfødte hjertefeil og nyfødte som trenger avansert nyfødtkirurgi samlet på Rikshospitalet. Dette er i stor grad regionsfunksjoner som til nå har vært dublerne på Rikshospitalet og Ullevål. Den nære koblingen til kirurgiske spesialiteter som er lokalisert på Rikshospitalet som barnehjertekirurgi, barnenevrokirurgi og transplantasjoner hos barn, samt behovet for nærhet til spesialisert intensivmedisin og annen spesialisert pasientbehandling, tilsier en samling av disse pasientgruppene. Samling av funksjoner gir bedre kontinuitet til barn med kreft og barn med medfødt hjertefeil når de slipper å flytte mellom Rikshospitalet og Ullevål sykehus.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst at det er barnehjertelege og barnekirurg til stede på Ullevål sykehus hver dag slik at forsvarlig virksomhet ivaretas.

Jeg har forståelse for at endringsprosessen er krevende og at det skaper uro blant de ansatte i en allerede travel hverdag. Dessverre opplever også noen barn og foreldre endringene som vanskelige. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at innspill og konstruktiv kritikk fra ansatte, foreldre og omverden tas hensyn til i det videre arbeidet. Det er viktig at foreldre sier fra hvis det er forhold de er usikre på eller misfornøyde med. Samtidig er det viktig å fremme at de fleste barn og foreldre er svært fornøyde med den medisinske behandlingen de får ved Oslo univer-

sitetssykehus. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at de føler seg trygg på at selv om Oslo universitetssykehus er inne i en stor og krevende omstillings-

prosess, arbeides det målrettet for å sikre et best mulig behandlingstilbud til barnebefolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1342

Innlevert 7. mai 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 18. mai 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Stortinget viet som kjent flyttingen av veterinærhøgskolen fra Oslo til Ås stor oppmerksomhet. Ikke minst var det maktpåliggende, også for representanter for posisjonspartiene, å understreke at så vel det bygningsmessige som det faglige måtte medføre et bedre tilbud enn dagens.

Kan jeg be statsråden redegjøre for status og fremdrift når det gjelder flytteprosessen, og hvorvidt hun mener det fortsatt er grunnlag for å si at Stortingets forutsetninger for flyttingen blir fulgt opp.»

Svar:

Et ferdig skisseprosjekt for nybygg for det nye universitetet på Ås, bygg for Veterinærinstituttet og et nytt Senter for husdyrforsøk, forelå i november 2011. Byggeprosjektet føres nå frem til forprosjekt, som vil foreligge i oktober 2012.

Utviklingen av Campus Ås har hele tiden skjedd i tett samarbeid med brukerne, og jeg er imponert over den innsatsen som fagmiljøene i samarbeid med Statsbygg har bidratt med for å finne gode løsninger for nye bygg.

Foreløpige estimater tyder på høyere kostnadsrammer for prosjektet enn de anslag for investeringskostnader som ble lagt til grunn i St. prp. nr. 30 (2007–2008) Framtidig lokalisering og organisering av Noregs veterinærhøgskole. Det ble der understreket at kostnadsanslagene var usikre. At de nye anslagene er høyere enn tidligere, skyldes blant annet økte krav til smittesikring og strengere miljø- og energikrav. Regjeringen vil fremover være opptatt av å sikre et forsvarlig kostnadsnivå for dette prosjektet

som sikrer at ambisjonene om et nytt ”grønt” universitet innfris. Jeg vil komme tilbake til Stortinget allerede i forbindelse med behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett med en orientering om foreløpige kostnadsanslag for byggeprosjektet.

Stortingets vedtak knyttet til St. prp. nr. 30 (2007–2008) innebar at samorganiseringen av Norges veterinærhøgskole (NVH) og Universitetet for miljø- og biovitenskap (UMB) skulle ledes av et interimsstyre med tillit og legitimitet i alle de etablerte fagmiljøer. Interimsstyret leverte sin innstilling 1. mars 2010. På bakgrunn av innstillingen oppnevnte Kunnskapsdepartementet et fellesstyre som skal treffe beslutninger om det nye universitetets samlede mål, strategier og organisering. Fellesstyret, i samarbeid med NVH og UMB, er godt i gang med arbeidet for å utforme en fremtidig faglig organisering av det nye universitetet, som sikrer gode synergier mellom de ulike fagmiljøene.

Til grunn for St.prp. nr. 30 (2007–2008) lå en ambisjon om at det nye universitetet skal være et kunnskapsbasert kraftsentrum innenfor undervisning, forskning og innovasjon, med basis i produksjonsrettede biofag. Dette innebærer mer robuste forskergrupper og forskningsmiljøer, økt kvalitet i høyere utdanning og forskning, samt konsentrasjon og spissing av forskningsinnsatsen.

Disse ambisjonene ligger fast. Dette viser at regjeringen ikke bare er opptatt av å ivareta dagens behov, men også av å møte morgendagens behov for utdanning og forskning innenfor bl.a. veterinærmedisin, bio- og miljøfag.

SPØRSMÅL NR. 1343**Innlevert 7. mai 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 15. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I Avis Nordland den 3. 4. og 5. mai d.å. står det beskrevet hvordan Fjelltjenesten/SNO, i forbindelse med en jervetelling, kom over to snøscooterførere som de forfulgte i rene "James Bond" stil, med flyving under høyspentledninger. Piloten er nå fratatt retten til å fly i Norge. Selv om det er pilotens ansvar å fly sikkert, skjedde dette, ifølge Avis Nordland etter ordre fra Fjelltjenesten/SNO.

Aksepterer statsråden slike handlinger fra Fjelltjenesten, i tilfelle ikke, hvilke konsekvenser vil dette få?»

BEGRUNNELSE:

I Avis Nordland den 3. mai d.å. står det bl.a. om episoden: "To barn på to og fire år ante fred og ingen fare da helikopteret kom over hustaket. Ifølge øyenvitne holdt helikopteret svært lav høyde og fløy frem og tilbake i flere minutter før det landet på eiendommen. Da var et hagebord løftet opp, fraktet 18 m og til slutt slått i stykker mot fjøsveggen av den kraftige rotorvinden." I samme avis uttaler Fjelltjenesten følgende: "Fjelltjenesten avbrøt jervetellingen de var ute på da de oppdaget de to snøscootere i Kjølvikdalen. Utmarkskonsulent i fjelltjenesten koordinerte flygingen. - Vi forsøkte å stoppe scootere for å snakke med dem på fjellet, men lyktes ikke med det. Derfor fulgte vi etter til Holtan. Men jeg vil ikke si at flygingen var farefull. Fløy dere for lavt og under høyspentlinja i Kjølvikdalen? - Det vil jeg ikke kommentere."

I Avis Nordland den 4. og 5. mai d.å. sier piloten følgende: "Piloten bekrefter store deler av det hendelsesforløp scooterkjørere og øyenvitnet beskrev i AN onsdag. Under linja. - Det er riktig at vi fløy lavt og gjentatte ganger over og rundt eiendommen. Det er også riktig av vi lå nært snøscooteren da vi forsøkte å stanse dem, sier piloten. Han innrømmer også å ha fløyet under høyspentlinja i Kjølvikdalen. - Jeg hadde valget mellom å forflytte helikopteret over eller under linja. Jeg tok et valg og det ble under, sier piloten og anslår at høyden fra bakken og opp til linja var 30 m." I Avis Nordland den 5. mai d.å. står det følgende: "Luftfartstilsynet inndrar umiddelbart det svenske helikopterselskapets flytillatelser i Norge på bakgrunn av scooterjakten på Fauske. I samme utga-

ve av Avis Nordland sier Luftfartstilsynets direktør Heine Richardsen følgende: "Han stiller seg i tillegg svært kritisk til naturoppsynets opptreden 14. april. - Jeg er svært oppgitt over at oppdragsgiverne ikke ser disse perspektivene, sier Heine Richardsen. Luftfartstilsynet ser ikke at SNO kan fly lavere enn minimumshøyden uten å ha tillatelse til dette. Det hadde de ikke. Det er heller skjerpene, sier luftfartsdirektøren. Han bekrefter til Avis Nordland at Luftfartstilsynet med jevne mellomrom får meldinger om det han beskriver som cowboyflyging med helikopter. - Vi har sett oss lei på dette. I denne saken er det både vitner og beskrivelsen i AN vi ikke har noen grunn til å betvile, sier Hein Richardsen."

Det er åpenbart at helikopterpiloten brøt regelverket, men det er svært betenkelig at SNO, Fjelltjenesten promoterer det som Avis Nordland kaller "Cowboy" opptreden.

Svar:

Jeg er kjent med at det oppsto en situasjon da tre tjenestemenn fra Statskog fjelltjenesten var på oppdrag med helikopter i indre Salten lørdag 14. april 2012.

Statskog Fjelltjenesten har i ettertid kommet med følgende uttalelse:

"Vi har forståelse for at bruk av helikopter i en slik sammenheng kan virke både provoserende og skremmende på noen. Vi vil derfor beklage overfor familien og barna som ble skremt av denne episoden. Dette skulle vi gjerne sett vi kunne ha unngått."

De som bor ved landingsstedet der bilene sto parkert, har anmeldt Statskog Fjelltjenesten til politiet. Etterforskningen vil vise hvorvidt tjenestemennene har gått ut over sine hjemler. Ett av spørsmålene politiet og påtalemyndighet vil ta stilling til, er om virkemidlene som ble benyttet samsvarer med alvorligheten ved det aktuelle lovbrudd. Inntil resultatet av etterforskningen foreligger, er det ikke mulig for departementet å kommentere saken ytterligere. SNO og Statskog fjelltjenesten har imidlertid i etterkant av denne saken hatt møte med Luftfartstilsynet for gjensidig orientering om oppdrag som gjennomføres ved bruk av helikopter, og om regelverk knyttet til dette.

SPØRSMÅL NR. 1344**Innlevert 7. mai 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 18. mai 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvilken statistikk og kunnskap har statsråden om norskkunnskapene til barnehageansatte i Norges 429 kommuner, og hvilke konsekvenser manglende norskkunnskaper hos barnehageansatte har for barnas språkutvikling?»

BEGRUNNELSE:

Barnehagen har blitt en svært viktig arena for språkutvikling og integrering. Det er grunn til å tro at en økende andel ansatte i norske barnehager ikke har norsk som morsmål.

Svar:

Kunnskapsdepartementet innhenter ikke en samlet nasjonal statistikk om hva slags norskkunnskaper de barnehageansatte har.

Barnehageeier har ansvar for kvaliteten på barnehagetilbudet i den enkelte barnehage, og at virksomheten drives i samsvar med gjeldende lover og regelverk. Kommunen, som lokal barnehagemyndighet, har det overordnede ansvaret for å sikre at barn får et godt og forsvarlig barnehagetilbud. Kommunene skal gjennom aktiv veiledning, godkjenning og tilsyn påse at barnehagene drives i tråd med de krav som settes i barnehageloven med forskrifter.

Rammeplan for barnehagens innhold og oppgaver har fastsatt krav for hvordan personalet skal arbeide for å gi barna gode utviklingsmuligheter. Personalets faglige og personlige kompetanse er barnehagens viktigste ressurs og en forutsetning for at barnehagen skal være en god arena for omsorg, lek, læring og sosial utjevning. Alle ansatte har ansvar for å møte barna med omsorg og respekt og bidra til at læringsmiljøet byr på utfordringer tilpasset det enkelte barnets alder og funksjonsnivå. Barnehagens ledelse har et særlig ansvar for at den pedagogiske virksomheten planlegges, gjennomføres, dokumenteres og vurderes i tråd med barnehagelovens og rammeplanens føringer.

Språkstimulering er en av barnehagens viktigste oppgaver. Rammeplanen pålegger barnehagen å sørge for at alle barn får varierte og positive erfaringer med å bruke språket som kommunikasjonsmiddel, som redskap for tenkning og som uttrykk for egne tanker og følelser. Et rikt språkmiljø forutsetter kom-

petente voksne som har gode språkkunnskaper og kunnskap om og evne til å forstå barns ulike uttrykksformer.

Norsk er hovedspråket i det norske samfunnet, og barnehageeier må sørge for at ansatte i barnehagen har tilstrekkelig norskkunnskaper. Flerspråklige ansatte representerer en viktig ressurs i barnehagen, både språklig og kulturelt, men det understrekes at de må beherske norsk i tillegg til sitt morsmål. Barnehageeier er ansvarlig for å rekruttere et kompetent personale.

Kunnskapsdepartement mottar årlig statistikk fra SSB om sysselsatte i barnehagen med innvandrerbakgrunn og om antall barn med minoritetsspråklig bakgrunn. Jeg vil imidlertid presisere at innvandrerbakgrunn ikke nødvendigvis har noen sammenheng med nivået på norskkunnskapen.

Det har vært en økning i antall ansatte med innvandrerbakgrunn. Per fjerde kvartal 2008 utgjorde dette 9,7 pst. av de sysselsatte i barnehagen, med en økning til 11,2 pst. per fjerde kvartal 2010. Fra fjerde kvartal 2008 til samme periode i 2010 økte andelen førskolelærere med innvandrerbakgrunn med ett prosentpoeng til 5,3 pst. av alle førskolelærere i barnehagen.

Ulike tiltak er satt i verk for å styrke kompetansen i barnehagene om flerkulturell pedagogikk og flerspråklig utvikling. Tre universitet/høgskoler tilbyr assistentutdanning rettet særskilt mot minoritetsspråklige assistenter i form av såkalte KOMPASS. Høsten 2011 ble det etablert et generelt tilbud om kompetanseutvikling for barnehageassistenter i alle fylker, som også inkluderer tema flerkultur og språkutvikling. Nasjonalt Senter for Flerkulturell Opplæring (NAFO) har fått midler til et prosjekt som skal undersøke hvordan tospråklig assistanse kan bidra til barns norskspråklige utvikling. Utdanningsdirektoratet har ansvaret for Kompetansesatsingen 2012 der 38,5 millioner kroner forvaltes av Fylkesmennene til utviklingstiltak i barnehagene. Satsingen Vennskap og Deltakelse inkluderer blant annet lokale tiltak for å styrke barnehagenes kompetanse på inkludering og mangfold.

Departementet vil utarbeide en statlig koordinert satsing på kompetanseutvikling. Arbeidet skal inngå i stortingsmeldingen om framtidens barnehage.

SPØRSMÅL NR. 1345**Innlevert 8. mai 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 16. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens havarikommisjon for transport (SHT) er en offentlig undersøkelseskommissjon. Formålet med SHTs undersøkelser er å utrede forhold som antas å ha betydning for forebyggelsen av transportulykker innenfor alle 4 transportsektorer luftfart, veitrafikk, jernbane og sjøfart.

På hvilken måte følger SD opp rapporter og sikkerhetsmessige tilrådninger fra SHT, spesielt i forhold til nytt veitilsyn, og på hvilken måte blir Stortinget orientert om dette arbeidet?»

Svar:

Rapporter fra SHT-veg med tilrådninger blir fulgt opp av Samferdselsdepartementet (SD) ved at de sendes til Statens vegvesen Vegdirektoratet. Vegdirektoratet følger opp tilrådingene som retter seg både mot egen virksomhet, eksterne parter og andre offentlige etater ved å be om tilbakemelding på hva de ulike instansene har gjort for å svare ut og lukke

den enkelte tilrådning. Det er jevnlig møter mellom Vegdirektoratet og SD der status for arbeidet med de ulike tilrådingene blir gjennomgått og anbefaling om å lukke saker blir vurdert. Det er SD som avgjør om tilrådingen skal lukkes.

Vegtilsynet er et risikobasert systemtilsyn som fra juni i år skal føre tilsyn med at Statens vegvesen har og bruker tilstrekkelige styringssystemer for å ivareta sikkerhet i veginfrastrukturen ved transport på riksveg. Det arbeides for tiden med lovgrunnlaget slik at vegtilsynets virksomhet gjelder for all offentlig veg. Tilsynets arbeid vil komme i tillegg til arbeidet som bla. SHT gjør med sikte på å forbedre trafikksikkerheten ytterligere. Departementet vil ved instruks og retningslinjer ellers samordne arbeidet til Vegtilsynet, SHT m. fl. med sikte på ytterligere forbedring av trafikksikkerheten på offentlig veg.

Stortinget orienteres om SHTs virksomhet i den årlige budsjettproposisjonen.

SPØRSMÅL NR. 1346**Innlevert 8. mai 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 21. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden følge opp de sentrale føringer om at mer gods ønskes over på sjø og bane fra veg, når antall godstog reduseres på enkelte jernbanestrekninger, som for eksempel Raumabanen?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig i et klimaperspektiv å flytte godstrafikk over fra veg til sjø og bane. Representanten er opptatt av at infrastrukturen skal legges til rette for dette, og at dette skal brukes. Samtidig melder NSBs heleide datterselskap, CargoNett, at de vil avvikle godstransport på Raumabanen, den eneste jernbanestrekningen fra Møre og Romsdal til resten av landet. En nedleggelse av godstransport på Raumabanen kan bety en økning av antall vogntog på E136 på 10 000 i året.

Svar:

Innledningsvis vise jeg til mitt svar på interpellasjon fra stortingsrepresentanten Elisabeth Røbekk Nørve om bl.a. godssituasjonen på Raumabanen som jeg svarte ut i Stortinget 29. mars d.å.

Regjeringens målsetting om å overføre mer gods fra veg til bane står fast. Bevilgningene til jernbane har derfor blitt økt betydelig i de senere årene. I statsbudsjettet for 2012 ble bevilgningene til Jernbaneverket økt med ca. 682 mill. kr sammenliknet med 2011. De årlige bevilgningene til drift og vedlikehold av jernbanenettet for årene 2010-2012 som på kort sikt har størst betydning for å bedre driftsstabiliteten i togtrafikken, ligger ca totalt 1,3 mrd. kr høyere enn NTP- planrammen for drift- og vedlikehold for planperioden 2010-2013. Dette vil bidra til å bedre jern-

banens regularitet og punktlighet i togtrafikken som de senere årene ikke har vært tilfredsstillende.

I begrunnelsen for spørsmålet framgår bl.a. at CargoNet melder at selskapet vil avvikle godtransporten på Raumabanen. Dette er ikke riktig. I arbeidet med å bedre lønnsomheten i selskapet har CargoNet som en prøveordning fra ruteskiftet i desember 2011, lagt til grunn en produksjon som reduserer ressursbruken med sikte på å redusere underskuddet i godstrafikken på Raumabanen. Som en prøveordning ble togavgangen fra Åndalsnes fremskyndet fra kveld til formiddag, og selskapet kunne da halvere lokomotivinnsatsen. Jeg har fått opplyst at CargoNet vil opprettholde tilbudet også utover halvårsskiftet, men at selskapet løpende må vurdere utviklingen ut fra den økonomiske situasjon.

Det er ikke til å legge skjul på at godtransport med tog i Norge har utfordringer. I denne sammenheng er godstrafikken på Raumabanen særlig sårbar på grunn sterk konkurranse fra lastebil og at togstrekningen er relativt kort. Dette krever ekstrakostnader på grunn av omlasting da mesteparten av godset skal videre til andre steder i regionen enn Åndalsnes. Godstrafikken på jernbane har siden 2007 vært liberalisert og er åpnet for konkurranse på sporet mellom ulike selskaper. Dette betyr at selskapene selv må gjøre bedriftsøkonomiske vurderinger av sine tilbud,

samtidig som det setter rammer for muligheten til å gi økonomisk driftsstøtte til godstrafikk.

Som jeg tidligere har gjort rede ser Samferdselsdepartementet på mulighetene for å innføre kompensasjonsordning for gods med jernbane. Det er imidlertid mange hensyn å ta i utviklingen av en slik ordning ut fra konkurransemessige hensyn og det er for tidlig å konkludere med hva som kommer ut av dette arbeidet. I tillegg har departementet nå sendt ut på høring en rapport i regi av Jernbaneverket som ser på ulike løsninger for hvordan driftsansvaret for godsterminaler skal ivaretas. Departementet har igangsatt nevnte arbeid for å få vurdert alternativer til dagens løsning der CaroNet som største godsselskap selv også drifter godsterminaler.

Regjeringen tar situasjonen i jernbanegodsbransjen på alvor. Det er imidlertid viktig å understreke at en eventuell kompensasjonsordning vil være av midlertidig karakter og kun vare frem til jernbanenettet har fått en tilfredsstillende kvalitet. Det viktige fremover vil derfor være å fortsette med regjeringens satsing på fornying og investeringer i ny jernbaneinfrastruktur, samtidig som jernbanegodsselskapene selv gjennomfører tiltak for å bedre lønnsomheten i et marked som er liberalisert og som konkurrerer med annen godstransport på vei og sjø.

SPØRSMÅL NR. 1347

Innlevert 8. mai 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 16. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å gi den enkelte pleietrengende større innflytelse på valg av tilbud, og ser statsråden at finansieringsmodellen i mange tilfeller er til hinder for at riktig tilbud blir gitt?»

BEGRUNNELSE:

I slutten av april satte Vestlandsrevyen fokus på situasjonen til sterkt pleietrengende pasienter. En av sakene de viste var situasjonen til en 17 år gammel døv jente fra Sogn og Fjordane. Denne jenta er så pleietrengende at hun stort sett er sengeliggende hele døgnet. Jenta fikk for en tid tilbake tilbud ved et rehabiliteringssenter i Bergen som er underlagt spesialisthelsetjenesten. Hun fikk der god hjelp og opplevde at hun hadde stor fremgang. Nå er jenta tilbake i

kommunal omsorg, og opplever på nytt at tilbudet er mangelfullt og at det medfører større smerter og mindre verdighet enn når hun fikk oppfølging i rehabiliteringstjenesten. Spesialpsykolog Per Steinar Melås uttaler til NRK: mange kommuner er ikke i stand til å ta vare på sterkt pleietrengende pasienter, mange blir stuet bort. Dette viser at mange får et dårlig tilbud fordi det er opp til kommunen å finne et tilbud som de mener er egnet for pasienten fremfor at pasienten selv får velge hvilket tilbud som er mest hensiktsmessig for å bedre egen livssituasjon.

Svar:

Etter lov om kommunale helse- og omsorgstjenester skal kommunene sørge for at alle som oppholder seg i kommunen tilbys forsvarlige og nødvendige

helse- og omsorgstjenester. Det er den enkeltes behov for hjelp som vil avgjøre type tjenestetilbud og omfanget av tjenestetilbudet. Mangfoldet i omsorgstjenestens brukergruppe, både når det gjelder alder og hjelpebehov, tilsier at kommunene til en hver tid må tilby et bredt spekter av bo- og hjelpetilbud.

I pasient- og brukerrettighetsloven heter det at tjenestetilbudet så langt som mulig skal utformes i samarbeid med pasienten, og at det skal legges stor vekt på hva pasienten mener. Kommunen har imidlertid en rett og plikt til å organisere og yte tjenester som er tilpasset kommunens ressursituasjon. Det er fylkesmannen som tilsynsmyndighet som skal vurdere om kommunen oppfyller sine forpliktelser til å yte nødvendig helsehjelp og sikre brukermedvirkning.

Fremskrittspartiet har ved flere anledninger foreslått å endre finansieringssystemet for omsorgstjenesten fra kommunene til staten gjennom folketrygden. Dette vil innebære en dramatisk omlegging av prinsippene for finansiering av omsorgstjenestene.

Etter mitt syn gir dagens modell med rammefinansiering kommunene mulighet til å prioritere mel-

lom ulike formål og ulike brukergrupper, både mellom sektorer og innenfor omsorgstjenesten. Disse prioriteringene bygger på god lokal kunnskap om behov og preferanser i befolkningen. Videre har kommunene en nærhet til brukeren som gir en unik mulighet til å utforme tjenestetilbudet ut fra lokale forhold. Kommunalt ansvar for å finansiere tjenestetilbudet sikrer også partnerskap mellom kommunen, pårørende og frivillig sektor. Dette er et partnerskap som blir viktig å videreutvikle for fremtiden.

Med utgangspunkt i dagens og fremtidens utfordringer er et av hovedgrepene i samhandlingsreformen å utvikle en ny kommunerolle. Kommunene skal i større grad enn i dag ivareta forebygging og tidlig innsats i sykdomsforløpet. Gjennom regjeringens Omsorgsplan 2015 bruker vi hvert år betydelige midler til utbygging av kapasitet, kompetanse og kvalitet i omsorgstjenestene. Vi er ikke i mål, men løsningen slik jeg vurderer det, er ikke å frata kommunene muligheten til selv å prioritere, men snarere styrke dem ressursmessig.

SPØRSMÅL NR. 1348

Innlevert 8. mai 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 15. mai 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Viser til Avisa Sagat av lørdag 5. mai, hvor flertallet i styret for Stabbursdalen nasjonalpark sier nei til kartlegging av mineraler i nasjonalparken. Begrunnelsen som styret bruker er at naturmangfoldsloven § 48 medfører at NGUs overflyvninger ikke kan tillates for kartlegging av malm og mineraler. Dette er lovlig i andre vernede områder.

Er det regjeringens vedtatte politikk at kommuner som Porsanger skal bli fjernstyrt av nabokommuner, Sameting og fylkeskommunen i forvaltningen av sine egne arealer?»

BEGRUNNELSE:

Det het en gang at Sametinget var et rådgivende organ, uten utøvende eller besluttede makt. Denne sak demonstrerer med tydelighet en helt annen praksis, hvor styreleder som representerer sametinget går i mot ønsket fra et nær sagt enstemmig politisk miljø i Porsanger kommune. Gruppeleder for AP Mona Skanke hevder at en kartlegging er svært viktig for

Porsanger, ikke minst med bakgrunn for å kunne fastsette kompensasjon for båndlagte områder. Porsanger kommunes representant i styret Tor Reidar Bolland Frp ønsker en kartlegging velkommen med tanke på eventuelle fremtidige arbeidsplasser. 99,2 % av Stabbursdalen nasjonalpark ligger i Porsanger og utgjør ca. 20 % av kommunens areal. 0,8 % ligger i Kvalsund. Til tross for dette har de en representant hver i styret, i tillegg kommer en representant fra Sametinget (innvalgt i kraft av sin etnisitet) og en fra Fylkestinget. Sett ut i fra alle objektive kriterier så gir en slik fordeling og sammensetning svært dårlige muligheter for lokaldemokratiet og Porsanger kommune, som med stor sannsynlighet vil bli fullstendig overkjørt i sak på sak.

Avslaget blir gjort i et forsøk på å ivareta reindriftens interesser, og at overflyvninger i lav høyde kan forstyrre dyrene. Men da er det forunderlig at det samme styret i to andre saker ga tillatelse til fugleforskere for landing av helikoptre i området. Ivaretagelse av reindriftas interesser kan være prisverdig, men den store haken med det er jo at reindriftsnæringen

går med store statlige subsidier. For hver krone staten subsidierer kommer 50 øre tilbake. Det er derfor betenkkelig at slike begrunnelser blir brukt for at NGU ikke skal kunne kartlegge malm og mineralressurser, og det er kartlegging det snakkes om og ikke drift.

Svar:

Stabbursdalen nasjonalpark vart oppretta i 1970 og nasjonalparken blei utvida i 2002. I samsvar med den forvaltningsmodellen som no er etablert for nasjonalparkane og andre større verneområde, jf Prop. 1 S (2009-2010), vart Porsanger og Kvalsund kommunar i desember 2009 inviterte til å delta i forvaltninga av Stabbursdalen nasjonalpark. Begge kommunane stilte seg positive til å vere med på å ta ansvar for forvaltninga av nasjonalparken saman med fylkeskommunen og representant oppnemnd av Sametinget, gjennom deltaking i nasjonalparkstyret. Som det

frankjem av brevet av 22. oktober 2010 frå tidlegare miljø- og utviklingsminister Erik Solheim, har nasjonalparkstyret ansvaret for å forvalte viktige nasjonale og internasjonale naturverdiar. Styret må difor i sine vedtak leggje til grunn at dei forvaltar området på vegne av heile nasjonen.

Miljøverndepartementet oppnemnde nasjonalparkstyret for Stabbursdalen nasjonalpark den 4. januar 2011. Forvaltningsmynde vart delegert 4. april 2011. Frå og med den dagen var det nasjonalparkstyret som skulle gjere vedtak med heimel i verneforskriftene og naturmangfaldlova. Miljøverndepartementet er klagemynde på deira vedtak.

Vedtak gjort av Stabbursdalen nasjonalpark kan påklagast i samsvar med forvaltningslova og Miljøverndepartementet er klagemynde. Eg kan difor ikkje kommentera den avgjerda som du tek opp i ditt spørsmål noko nærare.

SPØRSMÅL NR. 1349

Innlevert 8. mai 2012 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 16. mai 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Opposisjonspartiene har ønsket å effektivisere diagnostiseringen av kreftpasienter og andre ved å gjøre som i Danmark, nemlig opprette tverrfaglige diagnosesentre. Dette sier regjeringen nei til. I Danmark kan man få stilt en kreftdiagnose innen 48 timer.

Kan man tenke seg å vurdere mer ressurser til patologien og opprettelse av tverrfaglige diagnosesentre når statsråden nå ser hvilken flaskehals patologien er for 20-dagersfristen i kreftbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har stilt krav overfor sykehusene at det for kreftpasienter ikke skal gå mer enn 20 dager fra de får henvisningen til de har igangsatt behandling. I løpet av denne tiden skal også patologen gjøre jobben sin, med å stille den presise kreftdiagnosen, som anviser behandlingsmetode. Skal fristen overholdes, kan ikke patologen benytte mer enn seks dager, ifølge beregninger fra fagmiljøet. De prioriterer vevsprøver fra kjente kreftpasienter og analyserer disse prøvene fortest mulig slik at disse prøvene blir analysert innen fem til seks dager. Problemet er de prøvene som man ikke vet om dreier seg om kreft.

Også blant disse prøvene foretas det en prioritering. Blant dem som kommer sist i køen kan det dreie seg om udiagnostisert kreft. Dette er svært uheldig for den enkelte pasient og kan bety vesentlig dårligere prognose.

Arbeidsmengden ved patologiavdelingene ved norske sykehus har økt sterkt de siste årene. Antall prøver som har kommet til patologilaboratoriene har økt med om lag 15 prosent de siste fem årene, mens antall legestillinger har vært uendret. Den medisinske utviklingen har ført til at arbeidsmengden ved hver enkelt kreftprøve øker. I tillegg til økningen i antall prøver kreves i dag mange flere supplerende undersøkelser for å kunne gi riktig og målrettet behandling. Testene kan også spare utgifter til uvirksom og plagsom behandling når en bestemt genforandring ikke er tilstede i svulsten.

Situasjonen ved nesten samtlige 17 patologiske sykehusavdelinger i Norge er vanskelig. Eksempelvis må uprioriterte prøver ligge i fem til seks uker ved St. Olavs hospital og ved OUS i opptil to måneder. Fra politisk hold hevdes det ofte at helsevesenet blir mer effektivt med økt innslag av privat samarbeid. Patologidiagnostikk kan også utføres privat. I teorien kan private institutter samarbeide med private pato-

logilaboratorier om å strømlinjeforme kreftutredningen. Problemet er at det er dyrt å investere i det nødvendige presisjonsnivået. I praksis ender mange av prøvene som i dag sendes til private laboratorier likevel i de offentlige laboratoriene. Det medfører tap av dyrebar tid for den enkelte pasient. Man bør vurdere om ressurstilgangen til patologi er riktig i forhold til den øvrige ressursbruken i helsevesenet.

Svar:

Jeg vil først korrigere spørsmålsstilleren. Regjeringen har aldri sagt nei til tverrfaglige diagnosesentre. Spørsmålet om opprettelse av diagnosesentre ble tatt opp i Dok. 8:147 S (2010-2011). I brev til komiteen 28. september 2011 viste jeg til de gode erfaringene med brystdiagnostiske sentre ved mange sykehus. Jeg viste videre til at det kan stilles spørsmål ved om ordningen med brystdiagnostiske sentre er anvendelig også på andre deler av kreftbehandlingen.

De regionale helseforetakene og lokale fagmiljøer har ansvar for å imøtekomme de anbefalte forløpstider for kreftbehandling. Hvordan dette skal realiseres må gjennomgås i de enkelte sykehus, basert på lokale erfaringer og forutsetninger ellers. I Stortingets behandling av saken sa jeg at

”diagnosesentre og ikke minst gode pasientforløp er viktige tiltak. Men jeg er overbevist om at kreftbehandlingen blir best ved at vi - som politikere - bevil-

ger og stiller krav, mens Helsedirektoratet gir retningslinjer, og sykehus og fagfolk organiserer pasientbehandling og forløp”.

Dette har jeg fulgt opp i styringsdialogen med de regionale helseforetakene.

I oppdragsdokumentet for 2012 stilte jeg krav om at det skulle gjennomføres tiltak for å redusere flaskehals i forløpene for kreftpasienter.

Det er svært viktig at flaskehals avdekkes for å nå målsettingen om at kreftbehandling skal være igangsatt innen 20 dager. Prosedyrer for å få på plass patologisvar tidlig er avgjørende for å redusere utredningstiden for kreftpasienter og forbedre utredningskvaliteten.

Jeg ba også i oppdragsdokumentet for 2012 alle regionale helseforetak om å rapportere status innen patologi og rekrutteringssituasjonen for patologer innen utgangen av 2. tertial. Jeg vil avvende rapporten før jeg vurderer hvilke ytterligere tiltak som kan være aktuelle for å sikre patologitjenestene.

Jeg er imidlertid fortsatt av den oppfatning at sykehusene og kreftlegene er de som er nærmest til å vurdere hvilke organisatoriske tiltak som gir best pasientbehandling med de ressursene som er til rådighet. Det gjelder også om patologi og andre undersøkelser gjøres best i et diagnosesenter, eller om det er andre tiltak som best ivaretar de tidsfrister som er satt for utredning og behandling av kreftpasienter.

SPØRSMÅL NR. 1350

Innlevert 9. mai 2012 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 21. mai 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I prop. 13 S (2011-2012) om fellesprosjektet E6-Dovrebanen står følgende: "Kvalitetssikrer har påpekt at det kan oppstå utfordringer knyttet til styring av fellesprosjektet E6- Dovrebanen. Samferdselsdepartementet vil arbeide videre med å forbedre styringen av prosjektet for å begrense prosjektets usikkerhet".

Hvor skal ansvaret for en slik styringsenhet ligge, og når vil styringsenheten komme på plass?»

BEGRUNNELSE:

Det er snart 5 måneder siden Stortinget behandlet saken, og styringsenheten er ennå ikke på plass. An-

legget ble satt i gang av statsråden for en måned siden. Naboer reagerer på at det allerede pågår mudderdeponering i vannkanten og delvis ute i Mjøsa, en sak som de facto er ute på høring fra fylkesmennene i Akershus og Hedmark med frist 1. juni.

Svar:

Jernbaneløst og Statens vegvesen har inngått en samarbeidsavtale som beskriver ansvars- og oppgavedelingen mellom etatene i gjennomføringen av Fellsprosjektet, herunder prinsippene for kostnadsdeling mellom veg- og jernbane. Samarbeidsavtalen fastlegger også hovedgrepene i organiseringen av prosjektet.

Fellesprosjektet er organisert med én prosjekteier

fra hver av etatene som også danner en styringsgruppe med oppgave å sikre nødvendige avklaringer og beslutninger slik at framdriften kan holdes. Prosjektledelsen består av prosjektleder fra Statens vegvesen og assisterende prosjektleder fra Jernbaneverket. Det er ikke planer om å etablere styringsenheter utover dette.

I sin rapport (KS2, 2011) har ekstern kvalitetssikrer pekt på at Samferdselsdepartementet bør ”ha en

beredskap for å kunne avhjelpe prosjektet med overordnet styring”. Departementet er godt i gang med dette arbeidet. Det har vært viktig å få på plass gode rutiner for informasjonsflyt mellom prosjektet og departementet. I den sammenheng er det avklart at Vegdirektoratet skal være kontaktpunkt i prosjektet. Det innebærer at Vegdirektoratet er ansvarlig for rapporteringen til departementet.

